
Shankaradigvijayam

शङ्करदिग्विजयम्

Document Information

Text title : Shankara Digvijayam

File name : shankaradigvijayam.itx

Category : major_works, shankarAchArya

Location : doc_z_misc_major_works

Author : Madhvacharya Vidyananya

Proofread by : Mohan Chettor

Latest update : July 13, 2023

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 24, 2024

sanskritdocuments.org

शङ्करदिग्विजयम्

अनुक्रमणिका

१. प्रथमः सर्गः उपोद्घातः
२. द्वितीयः सर्गः आचार्यजन्मादिकथनम्
३. तृतीयः सर्गः देवावतारः
४. चतुर्थः सर्गः कौमार्यरितवर्णनम्
५. पञ्चमः सर्गः संन्यासग्रहणम्
६. षष्ठः सर्गः आत्मविद्याप्रतिष्ठा
७. सप्तमः सर्गः व्यासदर्शनादियरितवर्णनम्
८. अष्टमः सर्गः श्रीमदाचार्य मण्डनमिश्रसंवादः
९. नवमः सर्गः श्रीमदाचार्यसरस्वतीसंवादः
१०. दशमः सर्गः राजदेहप्रवेशादि कथनम्
११. एकादशः सर्गः उग्रत्वेरववधः
१२. द्वादशः सर्गः उस्तामलकादीनां शिष्यत्वेन ग्रहणम्
१३. त्रयोदशः सर्गः ब्रह्मविद्याविचारः
१४. चतुर्दशः सर्गः पद्मपादतीर्थयात्रावर्णनम्
१५. पञ्चदशः सर्गः आचार्यकृतदिग्विजयवर्णनम्
१६. षोडशः सर्गः श्रीमदाचार्याणां शारदापीठवासवर्णनम्

शङ्करदिग्विजयम्

॥ १. प्रथमः सर्गः उपोद्घातः ॥

अथ प्रथमः सर्गः ॥ १ ॥

प्रणम्य परमात्मानं श्रीविधातीर्थरूपिणम् ।

प्राचीनशङ्करजये सारः सङ्गृह्यते स्फुटम् ॥ १ ॥

यद्भङ्गानां पटवो विशालो विलोक्यतेऽल्पे किल दर्पणोऽपि ।

तद्भ्रन्मदीये लघुसङ्गठेऽस्मिन्नुद्धीवीक्ष्यतां शाङ्करवाक्यसारः ॥ २ ॥

यथाऽतिरुच्ये मधुरेऽपि रुच्युत्पादाय रुच्यान्तरयोजनाऽर्था ।

तथेष्यतां प्राक्-कवि-लुब्ध-पद्येष्वेषापि मत्पद्य-निवेशामङ्गी ॥ ३ ॥

स्तुतोऽपि सम्यक् कविभिः पुराणैः कृत्याऽपि नस्तुष्यतु भाष्यकारः ।

क्षीराब्धिवेवासी सरसीरुडाक्षः क्षीरं पुनः किं यकमे न गोष्ठे ॥ ४ ॥

पयोब्धिविवरीसुनिःसृतसुधाञ्जरीमाधुरी-

धुरीणामणितोधरीकृतकृष्णधराधीशितुः ।

शिवशङ्कराभिधजगद्गुरोः प्रायशो

यशो लुटयशोधकं कलयितुं समीढामडे ॥ ५ ॥

क्येमे शङ्करसद्गुरोर्गुणगणान् दिग्जलकूलकुषाः

कालोन्मीलितमालतीपरिमलावष्टम्भमुषिटिन्धयाः ।

कवालं उन्त तथाऽपि सद्गुरुकृपापीयूषपादम्परी-

मत्रोन्मत्रकटाक्षवीक्षाण्णलादस्ति प्रशस्ताऽर्द्धता ॥ ६ ॥

धन्यम्भन्यविवेकशून्यसुजनम्भन्याब्धिकन्यानटी-

नृत्योन्मत्तनराधमाधमकथांसम्मर्ददुष्कर्मैः ।

दिग्धां मे गिरमद्य शङ्करगुरुकीडासमुद्यधशः-

पारावारसमुच्यलज्जलज्जैः सङ्गालयामि स्फुटम् ॥ ७ ॥

वन्ध्यासुनुभरी विषाणसदृशक्षुद्रक्षितीन्द्रक्षमा-
 शौर्योदार्यदयादिवर्णनकणादुर्वसनावासिताम् ।
 मद्भाणीमधिवासयामि यमिनस्त्रैलोक्यरङ्गस्थली-
 नृत्यत्कीर्तिनटीपटीरपटलीयूखौर्विकीर्णैः क्षितौ ॥ ८ ॥

पीयूषधुत्पिण्डमण्डनकृपाश्रुपान्तर श्री गुरु-
 प्रेमस्थेमसमर्षणार्द्धमधुरव्याडारसूनोत्तरः ।
 प्रौढोऽयं नवकालिदासकवितासन्तानसन्तानको
 दयादध समुधतः सुमनसामामोदपारम्परीम् ॥ ९ ॥

सामोदरैरनुमोदिता मृगमदैरानन्दिता यन्तनै-
 र्भन्दाैरभिवन्दिता प्रियगिरा काशमीरजैः स्मेरिता ।
 वागेषा नवकालिदासविदुषो दीर्घोऽञ्जिता दृष्टवि-
 प्रातैर्निष्करुणैः क्षियेत विदुता धेनुस्तुरुष्णैरिव ॥ १० ॥

यद्वा दीनधयालवः सल्लुधयाः सौजन्यकल्लोलिनी-
 दोलान्दोलनभेलनैकरसिकस्वान्ताः समन्तादमी ।
 सन्तः सन्ति परोक्तिमौक्तिकशुषः किं चिन्तयाऽनन्तया
 यद्वा तुष्यति शङ्करः परगुरुः कारुण्यरत्नाकरः ॥ ११ ॥

उपक्रम्य स्तोतुं कतिचन गुणाञ्छङ्करगुरोः
 प्रभग्नः श्लोकार्घ्ये कतिचन तदधर्षिरयने ।
 अलं तुष्टुस्तानलल कलये शीतकिरणं
 कराभ्यामालुर्तुं व्यवसितमतेः सालसिकताम् ॥ १२ ॥

तथाऽप्युज्जृम्भन्ते मयि विपुलदुग्धाब्धिलङ्घरी-
 ललल्लल्लोलालीलसितपरिडालसैकरसिकाः ।
 अमी मूकान्वायालयितुमपि शक्ता यतिपतेः
 कटाक्षाः किं चित्रं भृशमघटिताभीष्टघटने ॥ १३ ॥

अस्मिञ्जिह्वुवाग्रसिडासनमुपनयतु स्वोक्तिधारामुदारास
 अद्भुताचार्यपादस्तुतिभृतसुकृतोदारता शारदास्वभा ।
 नृत्यन्मृत्युञ्जयोऽर्थैर्मुकुटतटकुटीनिःश्रवत्स्वःस्रवन्ती-
 कल्लोलोद्धेलकोलाडलमदलरीभण्डिपाण्डित्यलुधाम् ॥ १४ ॥

कवेदं शङ्करसद्गुरोः सुचरितं क्वाळं वराकी कथं
 निबन्नासि चिरार्जितं मम यशः किं मज्जयस्यम्बुधौ ।

धृत्युक्त्वा यपलां पलायितवतीं वायं नियुङ्क्ते भलात्
प्रत्यालुत्य गुणस्तुतौ कविगणेश्चित्रं गुर्ङ्गारवम् ॥ १५ ॥

रुक्षैकाक्षरवाङ्निघण्टुशरशैरौषादिकप्रत्यय-
प्रार्थैर्लन्त यऽन्तदन्तुरतरैर्दुर्बोधदूरा-वयेः ।
कूराणां कवितावतां कतिपयैः कष्टेन कृष्टैः पट्टै-
र्द्धास्याद्भ्रशगा किरातविततेरेणीव वाणी मम ॥ १६ ॥

नेता यत्रोल्लसति भगवत्पादसंज्ञो मडेशः
शान्तिर्यत्र प्रकथति रसः शेषवानुज्ज्वलाद्यैः ।
यत्राविधाक्षतिरपि क्वलं तस्य काव्यस्य कर्ता
धन्यो व्यासायलकविवरस्तत्कृतिज्ञाश्च धन्याः ॥ १७ ॥

तत्रादिम उपोद्घातो द्वितये तु तद्दुर्भवः ।
तृतीये तत्तदमृतान्धोवतारनिरूपणम् ॥ १८ ॥
यतुर्थसर्गे तच्छ्रुद्धाष्टमप्राक्यरितं स्थितम् ।
पञ्चमे तयोग्यसुभाश्रमप्राप्तिनिरूपणम् ॥ १९ ॥
मडताडनेलसा यैषा सम्प्रदायागता गता ।
तस्याः शुद्धात्मविधायाः षष्ठे सर्गे प्रतिष्ठितिः ॥ २० ॥

तद्व्यासाचार्यसन्दर्शविचित्रं सप्तमे स्थितम् ।
स्थितोऽष्टमे मण्डनार्यसंवादो नवमे मुनेः ॥ २१ ॥
वाणीसाक्षिकसार्वज्ञनिर्वाडोपायचिन्तनम् ।
दशमे योगशक्त्या भूपतिकायप्रवेशनम् ॥ २२ ॥

बुद्धवा मीनध्वजकलास्तत्रसङ्गप्रपञ्चनम् ।
सर्गं अेकादशे तूत्रात्मैरवाभिधनिर्जयः ॥ २३ ॥

द्वादशे उस्तथाचार्यतोऽटकोभयसंश्रयः ।
वार्तिकान्तभ्रज्मविधायालनं तु त्रयोदशे ॥ २४ ॥

यतुर्दशे पद्मपादतीर्थयात्रानिरूपणम् ।
सर्गे पञ्चदशे तूक्तं तदाशाजयकौतुकम् ॥ २५ ॥

षोडशे शारदापीठवासस्तस्य मडात्मनः ।
धति षोडशभिः सर्गेर्व्युत्पाद्या शाङ्करी कथा ॥ २६ ॥

सौषा कलिमलच्छेत्री सङ्कच्छ्रुत्याऽपि कामदा ।
 नानाप्रश्नोत्तरै रम्या विदामारभ्यते मुटे ॥ २७ ॥
 अेकदा देवता रुध्यायलस्थमुपतस्थिरे ।
 देवदेवं तुषारांशुमिव पूर्वायलस्थितम् ॥ २८ ॥
 प्रसादानुमितस्वार्थसिद्धयः प्रणिपत्य तम् ।
 मुकुलीकृतडस्ताब्जा विनयेन व्यञ्जिज्ञापन् ॥ २९ ॥
 विज्ञातमेव भगवन् विद्यते यद्धिताय नः ।
 वञ्चयत् सुगतान् बुद्धवपुर्धारी जनादनः ॥ ३० ॥
 तत्राणीतागमालम्बैर्बौद्धैर्दर्शनदूषकैः ।
 व्यामेदानीं प्रभो धात्री रात्रिः सन्तमसैरिव ॥ ३१ ॥
 वर्णाश्रमसमायाराद्धिषन्ति ब्रह्मविद्धिषः ।
 ब्रुवन्त्याम्नायवयसां श्रुविकामात्रतां प्रभो ॥ ३२ ॥
 न सन्ध्यादीनि कर्माणि न्यासं वा न कदाचन ।
 करोति मनुजः कश्चित् सर्वे पाप्मण्डतां गताः ॥ ३३ ॥
 *श्रुते पिदधति श्रोत्रे कतुरित्यक्षरद्वये ।
 छिन्ध्याः कथं प्रवर्तेरन् कथं कतुभुजो वयम् ॥ ३४ ॥
 शिवविष्णुवागमपरैर्विदुगयकादिचिह्नितैः ।
 पाप्मण्डैः कर्म संन्यस्तं कारुण्यमिव दुर्जनैः ॥ ३५ ॥
 अनन्येनैव भावेन गच्छन्त्युत्तमपूरुषम् ।
 श्रुतिः साध्वी मद्यक्षीबैः का वा शाङ्ग्यैर्न दूषिता ॥ ३६ ॥
 सद्यः कृतद्विजशिरःपङ्कजार्चितलैरवैः ।
 न ध्वस्ता लोकमर्यादा का वा कापालिकाधमैः ॥ ३७ ॥
 अन्येऽपि भडवो मार्गाः सन्ति भूमौ सकण्टकाः ।
 जनैर्येषु पदं दत्त्वा दुरन्तं दुःखमाच्यते ॥ ३८ ॥
 तद्भवान् लोकरक्षार्थमुत्साद्य निम्बिलान् जलान् ।
 वर्त्म स्थापयतु श्रौतं जगद्येन सुभं व्रजेत् ॥ ३९ ॥
 छत्युक्त्योपरन् देवानुवाय गिरिजाप्रियः ।
 मनोरथं पूरयिष्ये मानुष्यमवलम्ब्य वः ॥ ४० ॥

दृष्टाथारविनाशाय धर्मसंस्थापनाय च ।
भाष्यं कुर्वन्ब्रह्मसूत्रतात्पर्यार्थविनिर्णयम् ॥ ४१ ॥

मोक्षप्रकृतिद्वैतध्वान्त ध्यात्तमानुभिः ।
यतुर्भिः सङ्घितः शिष्यैश्चतुरैर्दरिवद्भुजैः ॥ ४२ ॥

यतीन्द्रः शङ्करो नाम्ना भविष्यामि मडीतले ।
मद्गतथा भवन्तोऽपि मानुषीं तनुमाश्रिताः ॥ ४३ ॥

तं मामनुसरिष्यन्ति सर्वे त्रिदिववासिनः ।
तदा मनोरथः पूर्णो भवतां स्यान्न संशयः ॥ ४४ ॥

भ्रुवन्नेवं द्विविषदः कटाक्षानन्यदुर्वमान् ।
कुमारे निदधे भानुः किरणानिव पङ्कजे ॥ ४५ ॥
(footnote कुत्सितो मारः यस्मात् सः कुमारः ।
अथवा कुत्सितान् मारयतीति कुमारः इति कुमारशब्दनिर्वचनम् ॥)

क्षीरनीरनिघेर्वायिसखिवान प्राप्य तान् गुडः ।
कटाक्षान्भुमुटे रश्मीनुदन्यानैन्ववानिव ॥ ४६ ॥

अवदन्नन्दनं स्कन्दममन्दं यन्द्रशेभरः ।
दन्तयन्द्रातपानन्दिवृन्दारक्यडोरकः ॥ ४७ ॥

शङ्खु सौम्य वयः श्रेयो जगद्गुह्यारगोचरम् ।
काण्डत्रयात्मके वेदे प्रोद्भूते स्याद् द्विजोद्भूतिः ॥ ४८ ॥

तद्रक्षणो रक्षितं स्यात्सकलं जगतीतलम् ।
तदधीनत्वतो वार्णाश्रमधर्मततेस्ततः ॥ ४९ ॥

धृष्टानीमिधमुद्भृत्प्रमितिपृत्तमतः पुरा ।
मम गुहाशयविद्यौ विष्णुशेषौ समीपगौ ॥ ५० ॥

मध्यमं काण्डमुद्भृत्तुमनुज्ञातौ मयैव तौ ।
अवतीर्थाशितो भूमौ सङ्घर्षेणपतञ्जली ॥ ५१ ॥

मुनी भूत्वा मुद्योपास्तियोगकाण्डकृतौ स्थितौ ।
अग्निमं ज्ञानकाण्डं तूद्भृत्प्रियामीति देवताः ॥ ५२ ॥

सम्प्रति प्रतिजाने स्म जानात्येव भवानपि ।

જૈમિનીયનયામ્ભોધેઃ શરત્પર્વશશી ભવ ॥ ૫૩ ॥

વિશિષ્ટે કર્મકાણં ત્વમુદ્ધર બ્રહ્મણઃ કૃતે ।

સુબ્રહ્મણ્ય ઇતિ ખ્યાતિ ગમિષ્યસિ તતોડધુના ॥ ૫૪ ॥

નૈગર્મી કુરુ મર્યાદામવતીર્ય મહીતલે ।

નિર્જિત્ય સૌગતાન્સર્વાનામ્નાયાર્થવિરોધિનઃ ॥ ૫૫ ॥

બ્રહ્માડપિ તે સહાયાર્થ મણ્ડનો નામ ભૂસુરઃ ।

ભવિષ્યતિ મહેન્દ્રોડપિ સુધન્વા નામ ભૂમિપઃ ॥ ૫૬ ॥

તથેતિ પ્રતિજગ્રાહ વિધેરપિ વિધાયિનીમ્ ।

બુધાનીકપતિર્વાણી સુધાધારામિવ પ્રભોઃ ॥ ૫૭ ॥

અથેન્દ્રો નૃપતિર્ભૂત્વા પ્રજા ધર્મેણ પાલયન્ ।

દિવં ચકાર પૃથિવીં સ્વપુરીમમરાવતીમ્ ॥ ૫૮ ॥

સર્વજ્ઞોડપ્યસતાં શાસ્ત્રે કૃત્રિમશ્રદ્ધયાડન્વિતઃ ।

પ્રતીક્ષમાણઃ કૌઙ્ઘારિં મેલયામાસ સૌગતાન્ ॥ ૫૯ ॥

તતઃ સ તારકારાતિરજનિષ્ટ મહીતલે ।

મટ્ટપાદાભિધા યસ્ય ભૂષા દિક્સુદૃશામભૂત્ ॥ ૬૦ ॥

સ્કુટયન્વેદતાત્પર્યમભાજૈમિનિસૂત્રિતમ્ ।

સહસ્રાંશુરિવાનૂરુવ્યગ્ચિતં ભાસયઞ્જગત્ ॥ ૬૧ ॥

રાણઃ સુધન્વનઃ પ્રાપ નગરીં સ જયન્દિશઃ ।

પ્રત્યુદ્ગમ્ય ક્ષિતીન્દ્રોડપિ વિધિવત્તમપૂજયત્ ॥ ૬૨ ॥

સોડભિનન્દ્યાશિષા ભૂપમાસીનઃ કાઙ્ઘનાસને ।

તાં સભાં શોભયામાસ સુરભિર્ધવનીમિવ ॥ ૬૩ ॥

સભાસમીપવિટપિશ્ચિતકોકિલકૂજિતમ્ ।

શ્રુત્વા જગાદ તદ્વ્યાજાદ્રાજાનં પણ્ડિતાગ્રણીઃ ॥ ૬૪ ॥

મલિનૈશ્ચેન્ન સઙ્ગસ્તે નીચૈઃ કાકકુલૈઃ પિક ।

શ્રુતિદૂષકનિહ્લૈઃ શ્વાઘનીયસ્તદા ભવેઃ ॥ ૬૫ ॥

ષડભિણા નિશમ્યેમાં વાયં તાત્પર્યગર્ભિતામ્ ।

નિતરાં ચરણસ્પૃષ્ટા ભુજઙ્ગા ઇવ ચુકુધુઃ ॥ ૬૬ ॥

छित्वा युक्तिकुठारेण बुद्धसिद्धान्तशास्त्रिनम् ।
 स तद्ग्रन्थेनैश्वरीर्षोः क्रोधज्वालामवर्धयत् ॥ ६७ ॥
 सा सभा वदनैस्तेषां रोषपाटलकान्तिभिः ।
 भ्रमौ भालातपाताम्रैः सरसीव सरोरुधैः ॥ ६८ ॥
 उपन्यस्यत्सु साक्षेपं भाण्डयत्सु परस्परम् ।
 तेषूदतिष्ठन्निर्घोषो भिन्दन्निव रसातलम् ॥ ६९ ॥
 अधः पेतुर्बुधेन्द्रेण क्षताः पक्षेषु तत्क्षणम् ।
 व्यूढकर्कशतर्कैश्च तथागतधराधराः ॥ ७० ॥
 स सर्वज्ञापदं विज्ञोऽसलमान् एव द्विषाम् ।
 यकार चित्रविन्यस्तानेतान् भौनविभूषितान् ॥ ७१ ॥
 ततः प्रक्षीणार्धेषु भौद्धेषु वसुधाधिपम् ।
 बोधयन् भडुधा वेदव्यासि प्रशशंस सः ॥ ७२ ॥
 भ्रमभेदय धराधीशो विद्यायत्तौ जयाजयौ ।
 यः पतित्वा गिरेः शङ्खाद्यग्रस्तम्भतं ध्रुवम् ॥ ७३ ॥
 तदाकर्ण्य मुभान्यन्ये परस्परमलोकयन् ।
 द्विजाग्रस्तु स्मरन् वेदानारुरोह गिरेः शिरः ॥ ७४ ॥
 यद्वि वेदाः प्रमाणं स्युर्भूयात्काचिन्न मे क्षतिः ।
 एति धोषयता तस्मान्मपाति सुमहात्मना ॥ ७५ ॥
 किमु दौष्टिर्दत्तेऽपि पुण्ये विलयमास्थिते ।
 यथातिश्रयवते स्वर्गात्पुनरित्युचिरे जनाः ॥ ७६ ॥
 अपि लोङ्गुरुः शैलात्तूलपिण्ड एवापतत् ।
 श्रुतिरात्मशरण्यानां व्यसनं नोच्छिनत्ति किम् ॥ ७७ ॥
 श्रुत्वा तदद्भुतं कर्म द्विजा दिग्भ्यः समाययुः ।
 धनधोषमिवाकर्ण्य निकुञ्जेभ्यः शिभावणाः ॥ ७८ ॥
 दृष्ट्वा तमक्षतं राजा श्रद्धां श्रुतिषु सन्दधे ।
 निनिन्द भडुधाऽऽत्मानं भलसंसर्गदूषितम् ॥ ७९ ॥
 सौगतास्त्वभ्रुवन्नेदं प्रमाणं मतिनिर्णये ।
 मणिमन्त्रौषधैरेवं देहदक्षा भवेदिति ॥ ८० ॥

द्रुविधैरन्यथा नीते प्रत्यक्षेऽर्थेऽपि पार्थिवः ।
 भ्रुकुटीभीकरमुपः सन्ध्यामुग्रतरां व्यधात् ॥ ८१ ॥
 पृथ्वाभि भवतः किञ्चिद्भक्तुं न प्रभवन्ति ये ।
 यन्त्रोपलेषु सर्वास्तान् धातयिष्याम्यसंशयम् ॥ ८२ ॥
 एति संश्रुत्य गोत्रेशो घटमाशीविषान्वितम् ।
 आनीयात्र किमस्तीति पप्रच्छ द्विजसौगतान् ॥ ८३ ॥
 वक्ष्यामहे वयं भूप श्वः प्रभातेऽस्य निर्णयम् ।
 एति प्रसाद्य राजानं जग्मुर्भूसुरसौगताः ॥ ८४ ॥
 पद्मा एव तपस्तेषुः कण्ठद्वयसपाथसि ।
 धुमणो प्रति भूदेवाः सोऽपि प्रादुरभृत्ततः ॥ ८५ ॥
 सन्दिश्य वयनीयांशमादित्येऽन्तर्हिते द्विजः ।
 आजग्मुरपि निश्चित्य सौगताः कलशस्थितम् ॥ ८६ ॥
 ततस्ते सौगतः सर्वे भुज्ज्गोऽस्तीत्यवादिषुः ।
 भोगीशभोगशयनो भगवानिति भूसुराः ॥ ८७ ॥
 श्रुतभूसुरवाक्यस्य वदनं पृथिवीपतेः ।
 कासारशोषण्म्वानसारसन्निभमाददे ॥ ८८ ॥
 अथ प्रोवाच दिव्या वाङ् संराजमशरीरिणी ।
 तुदन्ती संशयं तस्य सर्वेषामेव शृण्वताम् ॥ ८९ ॥
 सत्यमेव मळाराज ब्राह्मणा यद्गमाधिरे ।
 मा कृथाः संशयं तत्र भव सत्यप्रतिश्रवः ॥ ९० ॥
 श्रुत्वाऽशरीरिणीं वाणीं ददर्श वसुधाधिपः ।
 भूर्ति मधुद्विषः दुग्धे सुधामिव सुराधिपः ॥ ९१ ॥
 निरस्ताम्बिलसन्धेऽहो विन्यस्तेतरदर्शनात् ।
 व्यधादाज्ञां ततो राजा वधाय श्रुतिविद्विषाम् ॥ ९२ ॥
 आसेतोरातुषाराद्रेर्भौद्धानावृद्धबालकम् ।
 न उन्ति यः स उन्तव्यो भृत्यानित्यवशात्प्रपुः ॥ ९३ ॥
 एषोऽपि दृष्टदोषश्चेद्ब्रह्म एव मलात्मनाम् ।

जननीमपि किं साक्षान्नावधीद् भृगुनन्दनः ॥ ९४ ॥

स्कन्दानुसारिराजेन जैना धर्मद्विषो भूताः ।

योगीन्द्रेणोव किं योगद्वा विद्वास्तत्त्वावलम्बिना ॥ ९५ ॥

भूतेषु तेषु दृष्टेषु परितस्तार कोविदः ।

श्रौतवर्त्म तमिस्त्रेषु नष्टेष्विव रविर्मलः ॥ ९६ ॥

कुमारिलमृगेन्द्रेण भूतेषु जिनभस्तेषु ।

निष्पत्यूढमवर्धन्त श्रुतिशाखाः समन्ततः ॥ ९७ ॥

प्रागित्यं ज्वनलभुवा प्रवर्तितेऽस्मिन्

कर्माध्वन्यभिलविदा कुमारिलेन ।

उद्धर्तुं भुवनमिदं भवाब्धिमग्नं

कारुण्याम्बुनिधिरिषेयं यन्द्रयूः ॥ ९८ ॥

एति श्रीमाधवीये तदुपोद्भूतकथापरः ।

सङ्क्षेपशङ्करजये सर्गोऽयं प्रथमोऽभवत् ॥ १ ॥

आदितः श्लोकाः ९८ ।

शङ्करदिग्विजयम्

॥ २. द्वितीयः सर्गः आचार्यजन्मादिकथनम् ॥

अथ द्वितीयः सर्गः ॥ २ ॥

ततो मडेशः किल डेरलेषु श्रोमद्रूषाद्रौ करुणासमुद्रः ।

पूर्वार्नदीपुण्यतटे स्वयम्भूलिङ्गात्मनाऽनङ्गाघगाविरासीत् ॥ १ ॥

तथ्योदितः कश्चन राजशेपरः स्वप्ने मुडुर्दृष्टतदीयवैभवः ।

प्रासादमेकं परिकल्प्य सुप्रभं प्रावर्तयत्तस्य समर्लणं विभोः ॥ २ ॥

तस्येश्वरस्य प्रज्ञातार्तिर्लुः प्रसादतः प्राप्त निरीतिभावः ।

कश्चित्तदभ्याशगतोऽग्रडारः कालटयभिष्योऽस्ति मडान्मनोऽः ॥ ३ ॥

कश्चिद्विपश्चिद्विड निश्चलधीर्विरेजे विद्याधिराज एति विश्रुतनामधेयः ।

रुद्रो वृषाद्रिनिलयोऽवतरीतुकाभो यत्पुत्रमात्मपितरं समरोचयत्सः ॥ ४ ॥

पुत्रोऽभवत्तस्य पुरात्तपुण्यैः सुभ्रमतेजाः शिवगुर्वभिष्यः ।

ज्ञाने शिवो यो वयने गुरुस्तस्यान्वर्थनामाकृत लब्धवर्णः ॥ ५ ॥

स भ्रमयासी गुरुगेडवासी तत्कर्षकारी विडितान्नभोज्ज् ।

सायम्प्रभातं य डुताशसेवी प्रतेन वेदं निजमध्यगीष्ट ॥ ६ ॥

डियाधनुष्ठानकृलोऽर्थभोधः स नोपजयेत विना विचारम् ।

अधीत्य वेदानथ तद्विचारं यकार दृर्भोधतरो डि वेदः ॥ ७ ॥

वेदेष्वधीतेषु विचारितेऽर्थं शिष्यानुरागी गुरुराड तं स्म ।

अपाठि मत्तः सषडङ्गवेदो व्यचारि कालो भडुरत्यगात्ते ॥ ८ ॥

भक्तोऽपि गेडं प्रज सम्प्रति त्वं जनोऽपि ते दर्शनवालसः स्यात् ।

गत्वा कदाचित्स्वजनप्रभोर्दं विधेडि मा तात विलम्भयस्व ॥ ९ ॥

विधातुमिष्टं यद्विडापराळे विज्ञानता तत्पुरुषेण पूर्वम् ।

विधेयमेवं यद्विड श्व एष्टं कर्तुं तद्ध्येति विनिश्चितोऽर्थः ॥ १० ॥

कालोतभीजाद्विड यादृशं स्यात्सस्यं न तादृग्विपरीतकालात् ।

तथा विवाहादि कृतं स्वकाले कृत्वाय कल्पेत न येद्गृथा स्यात् ॥ ११ ॥

आ जन्मनो गणयतो ननु ता-गताब्दा-माता पिता परिषायं तव कर्तुं कामौ ।

पित्रोरियं प्रकृतिरेव पुरोपनीतिं यद्गृथायतस्तनुभवस्य ततो विवाहम् ॥ १२ ॥

तत्तद्गुलीनपितरः स्पृहयन्ति कामं तत्तद्गुलीनपुरुषस्य विवाहकर्म ।

पिण्डप्रदातृपुरुषस्य ससन्ततित्वे पिण्डाविलोपमुपरि स्फुटभीक्ष्माणाः ॥ १३ ॥

अर्थावबोधनकृत्वा हि विचार्य अेष तस्यापि चित्रभङ्गकर्मविधानहेतोः ।

अत्राधिकारमधिगच्छति सद्भितीयः कृत्वा विवाहमिति वेदविद्यां प्रवादः ॥ १४ ॥

सत्यं गुरो न नियमोऽस्ति गुरोरधीतवेदो गृही भवति नान्यपदं प्रयाति ।

वैराग्यवान्प्रजति भिक्षुपदं विवेकी नो येद्गृही भवति राजपदं तदेतत् ॥ १५ ॥

श्रीनैष्ठिकाश्रममहं परिगृह्य यावज्जिवं वसामि तव पार्श्वगतश्चिरायुः ।

दण्डाङ्गिनी सविनयो बुध जुहुदग्रौ वेदं पठन् पठितविस्मृतिडानिमिच्छन् ॥ १६ ॥

दारत्राडो भवति तावद्यं सुभाय यावत्कृतोऽनुभवगोचरतां गतः स्यात् ।

पञ्चाशन्नैर्विरसतामुपयाति सोऽयं किं निडनुषे त्वमनुभूतिपदं मलात्मन् ॥ १७ ॥

यागोऽपि नाककृत्वो विधिना कृतश्चेत्

प्रायः समग्रकराणं भुवि दुर्लभं तत् ।

बष्टयादिवन्न हि क्वलं यदि कर्मणि स्यात्

द्विष्टया यथोक्तविरले क्वलदुर्विधत्वम् ॥ १८ ॥

निःस्पर्धो भवेद्यदि गृही निरथी स नूनं

भोक्तुं न दातुमपि यः क्षमतेऽणुमात्रम् ।

पूर्वोपि पूर्तिमभिमन्तुमशक्नुवन्थो

भोडेन शं न मनुते भलु तत्र तत्र ॥ १९ ॥

यावत्सु सत्सु परिपूर्तिरथो अभीषां साधो गृहोपकराणेषु सदा विचारः ।

अेकत्र संडतवतः स्थितपूर्वनाशस्तथ्यापयाति पुनरप्यपरेण योगः ॥ २० ॥

अेवं गुरौ वदति तज्जनको निनीषुरागच्छेन्न तनयं स्वगृहं गृहेशः ।

तेनानुनीय भङ्गुलं गुरवे प्रदाप्य यत्नान्निकेतनमनायि गृहीतविधः ॥ २१ ॥

आचार्यजन्मादिकथनं

गत्वा निकेतनमसौ जननीं ववन्दे साऽऽविद्ग्य तद्द्विरलजं परितापमौजूजत् ॥

प्रायेण यन्धनरसाद्यपि शीतलं तद्यत्पुत्रगात्रपरिरम्भानामधेयम् ॥ २२ ॥

श्रुत्वा गुरोः सधनतश्चिरमागतं तं तद्धन्धुरागमद्य त्वरितेक्षणाया ।

प्रत्युद्गमादिभिरसावपि बन्धुतायाः सम्भावनां व्यधितवित्तकुलानुत्पाम् ॥ २३ ॥

वेदे पदकमजटादिषु तस्य बुद्धिं संवीक्ष्य तज्जनयिता बहुशोऽध्यपृच्छत् ।

यस्याभवत्प्रथितनाम वसुन्धरायां विद्याधिराज इति सङ्गतवाच्यमस्य ॥ २४ ॥

भट्टे नये गुरुमते कण्ठमुज्जतादौ

प्रश्नं यकार तनयस्य मतिं बुभुत्सुः ।

शिष्योऽध्युवाय नतपुर्वगुरुः समा धिधिं

पित्रोदितः स्मितमुभो ऽसिताम्बुजास्यः ॥ २५ ॥

वेदे य शास्त्रे य निरीक्ष्य बुद्धिं प्रश्नोत्तरादावपि नैपुणीं ताम् ।

दृष्ट्वा तुतोषातितरां पिताऽस्य स्वतः सुभा या किमु शास्त्रतो वाक् ॥ २६ ॥

कन्यां प्रदातुमनसो अलवोऽपि विप्रास्तन्मन्दिरं प्रति ययुर्गुणपाशकृष्टः ।

पूर्वं विवाहसमयाद्यपि तस्य गेहं सम्बन्धवत्किल अभूव वरीतुकामैः ॥ २७ ॥

अहर्षदायिषु बहुष्वपि सत्सु देशे कन्यामदात्पु पुरीक्ष्य विशिष्टजन्म ।

कन्यामयाचत सुताय स विप्रवर्यां विप्रं विशिष्टकुलजं प्रथितानुभावः ॥ २८ ॥

कन्यापितुर्वरपितुश्च विवाह आसीदित्यं तयोः कुलजुषोः प्रथितोरुभूत्योः ।

कार्यस्त्वया परिणयो गृहमेत्य पुत्रीमानीय सद्य तनयाय सुता प्रदेया ॥ २९ ॥

सङ्कुल्यिताद् द्विगुणमर्थमहं प्रदास्ये मद्देहमेत्य परिणीतिरियं कृता येत् ।

अर्थं विना परिणयं द्विज कारयिष्ये पुत्रेण मे गृहगता यदि कन्यका स्यात् ॥ ३० ॥

कश्चित्तु तस्याः पितरं अभावा मिथः समाहूय विशेषवादी ।

अस्मासु गेहं गतवत्स्वमुष्मै विगृह्य कन्यामपरः प्रदद्यात् ॥ ३१ ॥

तेनानुनीतो वरतातभाषितं द्विजोऽनुमेने वररूपमोहितः ।

दृष्ट्वा गुणः संवरणाय कल्पते मन्त्रोऽभिजापास्त्रिकालभावितः ॥ ३२ ॥

विद्याधिराजमद्यपिऽतनामधेयौ सम्प्रत्ययं व्यतनुतामभिपूज्य दैवम् ।

सम्यङ्मुहूर्तमवलम्ब्य विचारणीया मौहूर्तिका इति परस्परमूचिवांसौ ॥ ३३ ॥

उद्वाह्य शास्त्रविधिना विहिते मुहूर्ते तौ सम्मुहं बहुमवापतुरासकामौ ।

तत्रागतौ भृशममोदत बन्धुवर्गः किं भाषितेन बहुना मुद्यमाप वर्गः ॥ ३४ ॥

तौ दम्पती सुवसनौ शुभदन्तपङ्कती सम्भूषितौ विकसिताम्बुजरम्यवङ्कौ ।
 सग्रीऽडासमुभवीक्षाणसम्प्रदृष्टौ देवाविवापतुरनुत्तमशर्म नित्यम् ॥ ३५ ॥
 अग्नीनथाधित मडोत्तरयागजातं कर्तुं विशेषकुशलैः सखितो द्विजेशः ।
 तत्तद्द्वलं छि यदनाडितलव्यवाढः स्यादुत्तरेषु विहितेष्वपि नाधिकारी ॥ ३६ ॥
 यागैरनेकेर्बहुवित्तसाध्यैर्विजैतुकाभो भुवनान्ययष्ट ।
 व्यस्मारि देवैरभूतं तदाशौर्दिने दिने सेवितयज्ञाभागैः ॥ ३७ ॥
 सन्तर्पयन्तं पितृदेवमानुषांस्तत्तत्पदार्यैरभिरञ्जितैः सड ।
 विशिष्टवित्तैः सुमनोभिरञ्जितं तं मेनिरे जङ्गमकल्पपादपम् ॥ ३८ ॥
 परोपकारप्रतिनो दिने दिने प्रतेन वेदं पठतो मडात्मनः ।
 श्रुतिस्मृतिप्रोदितकर्म कुर्वतः समा व्यतीयुर्दिनमाससम्मिताः ॥ ३९ ॥
 रुपेषु मारः क्षमया वसुन्धरा विधासु वृद्धो घनिनां पुरःसरः ।
 गर्वानभिज्ञो विनयी सदा नतः स नोपलेभे तनयाननं जरन् ॥ ४० ॥
 गावो छिरण्यं बहुसस्यमालिनी वसुन्धरा चित्रपदं निकेतनम् ।
 सम्भावना बन्धुजनैश्च सङ्गामो न पुत्रडीनं बलवोऽप्यभूमुडन् ॥ ४१ ॥
 अस्यामजाता मम सन्ततिशयेच्छरधवश्यं भवितोपरिष्ठात् ।
 तत्राप्यजाता तत उत्तरस्यामेवं स कालं मनसा निनाथ ॥ ४२ ॥
 भिन्न्मनाः शिवगुरुः कृतकार्यशेषो जायामयष्ट सुभगे किमतः परं नौ ।
 साङ्गं वयोऽर्धमगमत्कुलजे न दृष्टं पुत्राननं यदिल्लोड्यमुदाहरन्ति ॥ ४३ ॥
 अयं प्रिये गतवतोः सुतदर्शनं येत्यञ्चत्वमैष्यद्य नौ शुभमापतिष्यत् ।
 अस्याभ्युपायमनिशं भुवि वीक्षमाणो नेक्षे ततः पितृजनिर्विकृला ममाभूत् ॥ ४४ ॥
 आचार्यजन्मादिकथनं
 भद्रे सुतेन रडितौ भुवि डे वदन्ति नौ पुत्रपौत्रसरणिःकमतः प्रसिद्धिः ।
 लोडे न पुष्पङ्गलशुन्यमुदाहरन्ति वृक्षं प्रवालसमये क्वलितं विडाय ॥ ४५ ॥
 छतीरिते प्राड तदीयभार्या शिवायकल्पद्रुममाश्रयावः ।
 तत्सेवनात्रौ भविता सुनाथ कुलं स्थिरं जङ्गमरूपमैशम् ॥ ४६ ॥
 भक्तोप्सितार्थपरिकल्पनकल्पवृक्षं देवं भजाव कमितः सकलार्थसिद्धयै ।
 तत्रोपमन्युमडिमा परमं प्रमाणं नो देवतासु जडिमा जडिमा मनुष्ये ॥ ४७ ॥

धत्थं कलत्रोक्तिमनुत्तमां य श्रुत्वा सुतार्थां प्रशतैकवश्यम् ।
 धयेष सन्तोषयितुं तपोभिः सोमार्धमूर्धानमुमार्धमीशम् ॥ ४८ ॥

तस्थोपधाम डिल सन्निहिताऽऽपगैका
 स्नात्वा सदाशिवमुपास्त जले स तस्याः ।
 कन्दाशनः कतिचिदेव दिनानि पूर्वं
 पश्चात्तदा स शिवपाद्युगाञ्जलुङ्गः ॥ ४८ ॥

जायाऽपि तस्य विमला नियमोपतापैश्चिडलेश कायमनिशं शिवमर्थयन्ती ।
 क्षेत्रे वृषस्य निवसन्तमजं स भर्तुः कालोऽत्यगादिति तयोस्तपतोऽरनेकः ॥ ५० ॥

देवः कृपापरवशो द्विजवेषधारी प्रत्यक्षतां शिवगुरुं गत आत्तनिद्रम् ।
 प्रोवाच भोः किमभिवान्छसि किं तपस्ते पुत्रार्थितेति वचनं स जगाद विप्रः ॥ ५१ ॥

देवोऽप्यपृच्छद्य तं द्विज विद्धि सत्यं सर्वज्ञमेकमपि सर्वगुणोपपन्नम् ।
 पुत्रं दद्यान्वथ बहुन्विपरीतकांस्ते भूर्यायुषस्तनुगुणानवदद् द्विजेशः ॥ ५२ ॥

पुत्रोऽस्तु मे बहुगुणः प्रथितानुभावः सर्वज्ञतापदमितीरित आबलाषे ।
 दद्यामृदीरितपदं तनयं तपो मा पूर्णो भविष्यसि गृहं द्विज गच्छ दारैः ॥ ५३ ॥

आकर्णयन्निति बुभोध स विप्रवर्यस्तं याब्रवीन्निजकलत्रमनिन्दितात्मा ।
 स्वप्नं शशंस वनितामणिरस्य भार्या सत्यं भविष्यति तु नौ तनयो मडात्मा ॥ ५४ ॥

तौ दम्पती शिवपरी नियतौ स्मरन्तौ स्वप्नेक्षितं गृहगतौ बहुदक्षिणात्रेः
 सन्तर्प्य विप्रनिकरं तदुदीरिताभिराशीर्भिरापतुरनल्पमुदं विशुद्धौ ॥ ५५ ॥

तस्मिन्दिने शिवगुरोरुपलोक्ष्यमाणो भक्ते प्रविष्टमभवत्तिल शैवतेजः ।
 भुक्तात्र विप्रवचनाद्युपभुक्तशेषं सोऽभुङ्क्त साऽपि निजभर्तृपदाञ्जलुङ्गी ॥ ५६ ॥

गर्भं धार शिवगर्भमसौ मृगाक्षी गर्भोऽप्यवर्धत शनैरभवच्छरीरम् ।
 तेजोऽतिरेकविनिवारितदृष्टिपातविश्वं रवेर्दिवसमध्यं ध्रुवोऽत्रतेजः ॥ ५७ ॥

गर्भालसा भगवती गतिमान्धमीषदापेति नाद्भुतमिदं धरते शिवं या ।
 यो विष्टपानि विभृते हि यतुर्दशापि यस्यापि मूर्तयं षमा वसुधाजलाद्याः ॥ ५८ ॥

संख्यामवानपि शरीरमशेषमेव नोपास्तिमाविरसकावकुत्रात्र काञ्चित् ।
 यत्पूर्वमेव मडसा दुरतिक्रमेण व्यासं शरीरमदसीयममुष्य उेतोः ॥ ५९ ॥

रम्याणि गन्धकुसुमान्यपि गर्धिमश्वैः नाघातुमैशत भरात्किमु भूषणानि ।
 यद्यद्गुरुत्वपदमस्ति पदार्थजातं तत्तद्विधारणविधावलसा बभूव ॥ ६० ॥

तां दौर्द्धं भृशमभाघत दुःशरारिः प्रायः परं डिल न मुञ्चति मुञ्चतेऽपि ।
आनीतदुर्लभमपोडति यायतेऽन्यत्तथाप्यपोड्य पुनरर्दति साऽन्यवस्तु ॥ ६१ ॥

तां भन्धुताऽऽगमदुपश्रुतदोडदार्तिरादाय दुर्लभमनर्धमपूर्ववस्तु ।
आस्वाद्य भन्धुजनदत्तमसौ जडर्ष ड डन्त गर्भधरणं षलु दुःषलेतुः ॥ ६२ ॥

मानुष्यधर्ममनुसृत्य मयेदमुक्तं काऽपि व्यथा शिवमडोमरणे न बध्वाः ।
सर्वव्यथाव्यतिकरं परिलर्तुडामा देवं भजन्त षति तत्त्वविदां प्रवादः ॥ ६३ ॥

उक्षणा निसर्गधवलेन मडीयसा सा स्वात्मानमैक्षत समूढमुपात्तनिद्रा ।
सङ्गीयमानमपि गीतविशारदाढ्यैर्विधाधरप्रभृतिभिर्विनयोपयातैः ॥ ६४ ॥

आकण्ठयज्जय जयेति वरं दधाना

रक्षेति शब्दमवलोक्य मा दृशेति ।

आकण्ठं नोत्थितवती पुनरुक्तशब्दं

सा विस्मिता डिल मृषोति निरीक्षमाणा ॥ ६५ ॥

नर्मोक्तिदृत्यामपि षिधमाना डिव्यापि यञ्चत्तरमञ्चरोडे ।
जित्वा मुदाऽन्यानतिलुधविधासिंढासनेऽसौ स्थितिमीक्षते स्म ॥ ६६ ॥

समानता सात्त्विकवृत्तिभाजां विरागता वैषयिकप्रवृत्तौ ।
तस्याः स्त्रिया गर्भगपुत्रयित्रयत्रिशंसिन्यजनिष्ट येष्टा ॥ ६७ ॥

तद्रोमवल्वी रुरुये कुयाद्रयावृणवत्प्रभाधुन्युरुशैवलाविः ।
यत्नाच्छिशोरस्य कृते प्रशस्तो न्यस्तो त्रिधात्रेव नवीनवेणुः ॥ ६८ ॥

पयोधरद्वन्द्वमिषादमुष्याः पयः पित्रत्यर्थविधानयोग्यौ ।
कुम्भौ नवीनामृतपूरितौ द्वावम्भोजयोनिः कलयाम्भभूव ॥ ६९ ॥

द्वैतप्रवादं कुयकुम्भमध्ये मध्ये पुनर्माध्यमिकं मतं य ।
सुभ्रूमणोर्गर्भग अेव सोऽर्षो द्रागार्डयामास मडात्मगर्ड्यम् ॥ ७० ॥

लग्ने शुभे शुभयुते सुषुवे कुमारं

श्रीपार्वतीव सुष्मिनी शुभवीक्षिते य ।

जाया सती शिवगुरोर्निजतुङ्गसंस्थे

सूर्ये कुजे रविसुते य गुरौ य केन्द्रे ॥ ७१ ॥

दृष्ट्वा सुतं शिवगुरुः शिववारिराशौ

मत्रोऽपि शक्तिमनुसृत्य जले न्यमाङ्गीत् ।

व्यश्राणायद् बहु धनं वसुधाश्च गाश्च

जन्मोक्तकर्मविधये द्विजपुङ्गवेभ्यः ॥ ७२ ॥

तस्मिन्दिने मृतकरीन्द्रतरक्षुसिंघसर्पाभुमुष्यबहुजन्तुगणा द्विषन्तः ।

वैरं विडाय सड येरुरतीव लृष्टः कण्डूमपाङ्कषत साधुतया निघृष्टः ॥ ७३ ॥

वृक्षा लताः कुसुमाराशिकृलान्यमुञ्चन् नद्यः प्रसन्नसलिला निषिलास्तथैव ।

जाता मुहुर्जलघरोऽपि निजं विकारं भूमृद्गणाऽपि जलं सडसोत्पपात ॥ ७४ ॥

अद्वैतवादिविपरीतमतावलम्बिडस्ताग्रवर्तिवरपुस्तकमध्यकस्मात् ।

उच्यैः पपात जडसुः श्रुतिमस्तकानि श्रीव्यासयित्तकमलं विकथीबलूव ॥ ७५ ॥

सर्वाभिराशाभिरलं प्ररोदे वातैरभाव्यद्भुतदिव्यगन्धैः ।

प्रज्ज्वलेऽपि ज्वलनैस्तदानीं प्रदक्षिणीभूतविचित्रकीलैः ॥ ७६ ॥

सुमनोडरगन्धिनी सतां सुमनोवद्विमला शिवङ्करी ।

सुमनोनिडरप्रयोदिता सुमनोवृष्टिरभूत्तदाऽड्भुतम् ॥ ७७ ॥

लोकत्रयी लोकदृशेव भास्वता मडीधरेणैव मडी सुमेरुणा ।

विद्या विनीत्येव सती सुतेन सा रराज तत्तादृशराजतेजसा ॥ ७८ ॥

सत्कारपूर्वमभियुक्तमुडूर्तवेदिविप्राः शशंसुरभिवीक्ष्य सुतस्य जन्म ।

सर्वज्ञ ऐव भविता रययिष्यते य शास्त्रं स्वतन्त्रमथ वागधिपांश्च जेता ॥ ७९ ॥

कीर्तिं स्वकां भुवि विधास्यति यावदेषा

किं बोधितेन बहुना शिशुरेष पूर्णः ।

नापृच्छि षुवितमनेन य तैर्न योक्तं

प्राथो विदन्नपि न वक्त्यशुभं शुभज्ञः ॥ ८० ॥

तज्ज्ञातिबन्धुसुदृष्टिजनाङ्गनास्तास्तं सूतिकागृडनिविष्टमथो निदध्युः ।

सोपायनास्तमभिवीक्ष्य यथा निदाघे यन्द्रं मुदं ययुरतीव सरोजवङ्कत्रम् ॥ ८१ ॥

तत्सूतिकागृडमवैक्षत न प्रदीपं तत्तेजसा यदवभातमभूत् क्षपायाम् ।

आश्चर्यमेतज्जनिष्ट समस्तजन्तोस्तन्मन्दिरं वितिमिरं यदभूददीपम् ॥ ८२ ॥

यत्पश्यतां शिशुरसौ कुरुते शमञ्चं तेनाङ्गतास्य जनकः किल शङ्कराण्याम् ।

यद्वा यिराय किल शङ्करसम्प्रसादाज्जातस्ततो व्यधित शङ्करनामधेयम् ॥ ८३ ॥

सर्वं विद-सकलशक्तियुतोऽपि बालो मानुष्यजातिमनुसृत्य यथार तद्वत् ।

बालः शनैर्दसितुमारभत कमेण स्रभुं शशाक गमनाय पदाम्बुजाभ्याम् ॥ ८४ ॥

बालेऽथ मञ्चे डिल शायितेऽस्मिन्सतां प्रसन्नं लृट्यं बलूव ।
 संवीक्षमाणो मणिगुच्छवर्यं विद्मन्मुषं उन्त विलीनमासीत् ॥ ८५ ॥
 सन्ताऽयन् उन्त शनैः पदाभ्यां पर्यङ्कवर्यं कमनीयशय्यम् ।
 बिभेद सधः शतधा समूडान् विभेदवादीन्द्रमनोरथानाम् ॥ ८६ ॥
 द्वित्राणि वर्णानि वदत्यमुष्मिन्द्वैतिप्रवीरा दधुरेव मौनम् ।
 मुदा यलत्यङ्घ्रिसरोरुडाभ्यां दिशः पलायन्त दशापि सधः ॥ ८७ ॥
 उदयारयदर्भको गिरः पदयारानतनोदनन्तरम् ।
 विकलोऽभवदादिमात्तयोः पिङ्गलोकश्चरमान्मरालकः ॥ ८८ ॥
 नवविद्रुमपल्लवस्तृतामिव काश्मीरपरागपाटलाम् ।
 रथयन्नयलां पदत्विषा स यथारेन्दुनिभः शनैः शनैः ॥ ८९ ॥
 भूर्धनि डिमकरचिह्नं निटिले नयनाङ्गुभंसयोः शूलम् ।
 वपुषि स्फुटिकसवर्णं प्राज्ञास्तं मेनिरे शम्भुम् ॥ ९० ॥
 राज्यश्रीरिव नयकोविदस्य राज्ञो विद्येव व्यसनदवीयसो बुधस्य ।
 शुभांशोश्छविरिव शारदस्य पित्रोः सन्तोषैः सङ्घे ववृधे तदीयमूर्तिः ॥ ९१ ॥
 नागेनोरसि यामरेण यरणे बालेन्दुना झालके
 पाण्योश्चङ्गदाधनुर्दुर्मरुडैर्मूर्ध्नि त्रिशूलेन य ।
 तत्तस्याद्भुतमाकलय्य ललितं लेप्साकृते लाञ्छितं
 शित्रं गात्रमभस्त तत्र जनता नेत्रैर्निमेषोज्जितैः ॥ ९२ ॥
 सर्गं प्राथमिके प्रयाति विरतिं मार्गे स्थिते दौर्गते
 स्वर्गे दुर्गमताभुपेयुषि भृशं दुर्गेऽपवर्गे सति ।
 वर्गे द्देलभृतां निसर्गमलिने जातोपसर्गेऽपिले
 सर्गे विश्वसृजस्तदीयवपुषा भर्गोऽवतीर्णो भुवि ॥ ९३ ॥
 षति श्रीमाधवीये तदवतारकथापरः ।
 सङ्क्षेपशङ्करजये सर्गः पूर्णो द्वितीयकः ॥ २ ॥
 आदितः श्लोकाः १९१ ।

शङ्करदिग्विजयम्

॥ ३. तृतीयः सर्गः देवावतारः ॥

अथ तृतीयः सर्गः ॥

एति बालमृगाङ्कुशेभरे सति बालत्वमुपागते ततः ।
दिविषत्प्रवराः प्रजङ्गिरे भुवि षट्शशास्त्रविदां सतां कुले ॥ १ ॥

कमलानिलयः कलानिघेर्विमलाभ्याद्यजनिष्ट भूसुरात् ।
भुवि पद्मपदं वदन्ति यं सविपद्येन विवादिनां यशः ॥ २ ॥

पवमानोऽप्यजनि प्रभाकरात्सवनोन्मीलितकीर्तिमण्डलात् ।
गलडस्तितभेदवाद्यसौ डिल उस्तामलकाभिधामघात् ॥ ३ ॥

पवमानदशांशतोऽजनि प्लवमानाऽज्यति यद्यशोम्भुधौ ।
धरणी मथिता विवादिवाक्तरणी येन स तोटकाह्वयः ॥ ४ ॥

उदभावि शिलादसूनुना मद्यवद्भादिकदम्भनिग्रहैः ।
समुदज्यितकीर्तिशालिनं यमुदङ्कुं भ्रुवते महीतले ॥ ५ ॥

विधिरास सुरेश्वरो गिरां निधिरानन् गिरिव्यजयत ।
अरुणः समभूत्सन्दनो वरुणोऽजायत चित्सुभाह्वयः ॥ ६ ॥

अपरेऽप्यभवन्टिवौकसः स्वपरेष्वर्पिरविद्विषः प्रभोः ।
यरुणं परिसेवितुं जगच्छरणं भूसुरपुङ्गवात्मजः ॥ ७ ॥

यार्वाकदर्शनविधानसरोषधात्-
शापेन गीष्पतिरभूद्भुवि मण्डनाप्यः ।

नन्दीश्वरः करुणयेश्वरयोदितः स-
न्नानन्द गिर्यभिधया व्यजनीति केचित् ॥ ८ ॥

अथावतीर्णस्य विधेः पुरन्त्री साऽभूद्यदाभ्योभयभारतीति ।
सरस्वती सा भलु वस्तुवृत्त्या लोकोऽपि तां वक्ति सरस्वतीति ॥ ९ ॥

पुरा डिवाधैषत धातुरन्तिके सर्वज्ञाकल्पा मुनयो निजं निजम् ।
 वेदं तदा दूर्वसनोऽतिकोपनो वेदानधीयन्वचिदस्मलत्स्वरे ॥ १० ॥
 तदा जडासेन्दुमुष्पी सरस्वती यद्दुग्मार्णोद्भवशब्दसन्ततिः ।
 युकोप तस्यै दडनानुकारिणा निरैक्षताक्षणा मुनिरुग्रशासनः ॥ ११ ॥
 शशाप तां दूर्विनयेऽवनीतले जायस्व मर्त्येष्वभिभेत्सरस्वती ।
 प्रसादयामास निसर्गकोपनं तत्पादमूले पतिता विषादिनी ॥ १२ ॥
 दृष्ट्वा विषण्णां मुनयः सरस्वतीं प्रसादयाञ्चकुचुरिमं तमादरात् ।
 कृतापराधा भगवन्क्षमस्व तां पितेव पुत्रं विडितागसं मुने ॥ १३ ॥
 प्रसादितोऽभूद्य सम्प्रसन्नो वाण्या मुनीन्द्रैरपि शापमोक्षम् ।
 ददौ यदा मानुषशङ्करस्य सन्दर्शनं स्याद्भववितास्य मर्त्या ॥ १४ ॥
 सा शोणतीरेऽजनि विप्रकन्या सर्वार्थवित्सर्वगुणोपपन्ना ।
 यस्या बभूवुः सडजाश्च विद्याः शिरोगतं डे परिडुर्तुमीशाः ॥ १५ ॥
 सर्वाणि शास्त्राणि षड्दुग्वेदान्काव्यादिकावेत्ति परं य सर्वम् ।
 तन्नास्ति नो वेत्ति यदत्र भाला तस्मादभूच्छिप्रपदं जनानाम् ॥ १६ ॥
 सा विश्वरूपं गुणिनं गुणज्ञा मनोऽभिरामं द्विजपुङ्गवेभ्यः ।
 शुक्राव तां यापि स विश्वरूपस्तस्मात्तयो दर्शनलालसाऽभूत् ॥ १७ ॥
 अन्योन्यसन्दर्शनलालसौ तौ चिन्ताप्रकर्षादधिगम्य निद्राम् ।
 अवाप्य सन्दर्शनभाषणानि पुनः प्रबुद्धौ विरडाग्नितमौ ॥ १८ ॥
 द्दिदृक्षमाणावपि नेक्षमाणावन्योन्यवार्ताडतमानसौ तौ ।
 यथोचिताडारविडारडीनौ तनीं तनुत्वं स्मरणादृपेतौ ॥ १९ ॥
 दृष्ट्वा तदीयौ पितरौ कदाचिदपृच्छतां तौ परिकर्षिताऽगौ ।
 वपुः कृशं ते मनसोऽप्यगर्वो न व्याधिमीक्षे न य डेतुमन्यम् ॥ २० ॥
 छष्टस्य डानेरनभीष्टयोगाद्भवन्ति दुःभानि शरीरभाजाम् ।
 वीक्षे न तौ द्वावपि वीक्षमाणो विना निदानं नडि कार्यजन्म ॥ २१ ॥
 न तेऽत्यगादुद्भडनस्य डालः परावपानो न य निःस्वता वा ।
 कुटुम्भभारो मयि दुःसडोऽयं कुमारवृत्तेस्तव डडत्र पीडा ॥ २२ ॥
 न मृढभावः परितापडेतुः पराजितिर्वा तव तन्निदानम् ।
 विद्वत्सु विस्यष्टतयाऽयपाठात्सुदुर्गमार्थादपि तर्कविद्भिः ॥ २३ ॥

आ जन्मनो विहितकर्मनिषेवणं ते

स्वप्नेऽपि नास्ति विहितेतर कर्मसेवा ।

तस्मान्न भेयमपि नारकयातनाभ्यः

किं ते मुष्मं प्रतिदिनं गतशोभमास्ते ॥ २४ ॥

निर्बन्धतो बद्धुद्दिनं प्रतिपाद्यमानौ

वक्तुं कृपाभरयुताविद्यमृतुः स्म ।

निर्बन्धतस्तव वदामि मनोगतं मे

वाच्यं न वाच्यमिति यद्विदितनोति लज्जाम् ॥ २५ ॥

शोषाण्यपुन्नदतटे वसतो द्विजस्य

कन्या श्रुतिं गतवती द्विजपुङ्गवेभ्यः ।

सर्वज्ञतापदमनुत्तमरूपवेषां

तामुद्भिवक्षति मनो भगवन्मदीयम् ॥ २६ ॥

पुत्रेण सोऽतिविनयं गर्हितोऽन्वशाद् द्वौ

विप्रौ वधूवरणकर्मणि सम्प्रवीणौ ।

तावापतुर्द्विजगृहं द्विजसन्दिदृक्षु

देशानतीत्य बडुलान्निजकार्यसिद्ध्यै ॥ २७ ॥

भूभृन्निडेतनगतः श्रुतविश्वशास्त्रः

श्रीविश्वरूप इति यः प्रथितः पृथिव्याम् ।

तत्पादपद्मरजसे स्पृष्टयामि नित्यं

साहाय्यमत्र यद्वि तात भवान्विद्ध्यत् ॥ २८ ॥

पुत्र्या वयः पिबति कर्णपुटेन ताते

श्री विश्वरूपगुरुणा गुरुणा द्विजनाम् ।

आजग्मतुः सुवसनौ विशदाभयधी

सम्प्रेषितौ सुतवरोद्भवनडियायै ॥ २९ ॥

तावाच्यं स द्विजवरौ विहितोपचारैरायानकारणमथो शनडैरपृच्छत् ।

श्रीविश्वरूपगुरुवाक्यत आगतौ स्व धृत्युत्तुर्वरणकर्मणि कन्यकायाः ॥ ३० ॥

सम्प्रेषितौ श्रुतवयःकुलवृत्तधर्मैः साधारणीं श्रुतवता स्वसुतस्य तेन ।

यायावत् तव सुतां द्विज तस्य डेतोरन्योन्यसङ्घटनमेतु मण्डिद्वयं तत् ॥ ३१ ॥

मङ्गं तद्दुक्तमभिरोयत अेव विप्रौ पृष्ट्वा वधूं मम पुनः कखाणि नित्यम् ।
कन्याप्रादानमिदमायतते वधूषु नो येदमूर्त्यसनसक्तिषु पीडयेयुः ॥ ३२ ॥

भार्यामपृच्छदथ किं करवाव भद्रे

विप्रौ वरीतुमनसौ षलु राजगोडात् ।

अेतां सुतां सुतनिभा तत्र याडस्ति कन्या

भूळि त्वमेकमनुमाय पुनर्न वाय्यम् ॥ ३३ ॥

दूरे स्थितिः श्रुतवयःकुलवृत्तजातं न ज्ञायते तदपि किं प्रवदामि तुभ्यम् ।

वित्तान्विताय कुलवृत्तसमन्विताय देया सुतेति विदितं श्रुतिलोकयोश्च ॥ ३४ ॥

नैवं नियन्तुमनघे तव शक्यमेतत्तां रुक्मिणीं यद्दुकुलाय कुशस्थलीशे ।

प्राधात्स भीष्मकनृपः षलु कुण्डिनेशस्तीर्थापदेशमटते त्वपरीक्षिताय ॥ ३५ ॥

किं केन सङ्गतमिदं सति मा विचार्यैर् वैदिकीं सरणिमप्रडतां प्रयत्नात् ।

प्रातिष्ठिपत्सुगतदुर्जयनिर्जयेन शिष्यं यमेनमशिषत्स य भट्टपादः ॥ ३६ ॥

किं वार्यते सुदति यो भविता वरो नो

विधाधनं द्विजवरस्य न षाड्यवित्तम् ।

याडन्वेति सन्ततमनन्तदिगन्तभाजं

यां राजयोरवनिता न य उर्तुमीशाः ॥ ३७ ॥

वध्वर्जनावनपरिव्ययगानि तानि

वित्तानि चित्तमनिशं परिभेदयन्ति ।

योरात्रपात्स्वजनतश्च भयं धनानां

शर्मति जातु न गुणः षलु षालिशस्य ॥ ३८ ॥

केचिद्धनं निदधते षुवि नोपभोगं कुर्वन्ति लोभवशगा न विदन्ति केचित् ।

अन्येन गोपितमथान्यजना उरन्ति तस्येन्नदीपरिसरे जलमेव उर्तु ॥ ३९ ॥

सर्वात्मना दृढितरो न गृळे विधेयास्ताश्चेत्पुरा परिषायाद्रज उद्रतं स्यात् ।

पश्येयुरात्मपितरौ षत पातयन्ति दुःषेषु धोरनरकेष्विति धर्मशास्त्रम् ॥ । ४० ॥

मा षूदयं मम सुता कलडः डुमारीं

पृच्छाव सा वदति यं भविता वरोडस्याः ।

अेवं विधाय सभयं पितरौ कुमार्याः

अभ्याशमीयतुरितो गदितेष्टकार्यौ ॥ ४१ ॥

श्री विश्वरूपगुरुरा प्रडितौ द्विजाती

कन्यार्थिनौ सुतनु किं करवाव वाच्यम् ।

तस्याः प्रमोदनियथो न ममौ शरीरे

रोमाञ्चपूरमिषतो बहिरुज्जगाम ॥ ४२ ॥

तेनैव सा प्रतिवयः प्रददौ पितृभ्यां तेनैव तावपि तथोर्युगलाय सत्यम् ।

आदाय विप्रमपरं पितृगेढतोऽस्यास्तौ जग्मतुर्द्विजवरौ स्वनिकेतनाय ॥ ४३ ॥

अस्माख्यतुर्दशदिने भविता दशभ्यां

जामित्रभादिशुभयोगयुतो मुहूर्तः ।

अेवं विलिप्य गणितादिषु कौशलास्या

व्याख्यापराय दिशति स्म सरस्वती सा ॥ ४४ ४४ ॥

तौ दृष्टपुष्टमनसौ विहितेष्टकार्यौ

श्री विश्वरूपगुरुमुत्तममैक्षिपाताम् ।

सिद्धं समीहितमिति प्रथितानुभावो

दृष्ट्वैव तन्मुष्मसावथ निश्चिकाय ॥ ४५ ॥

अन्यः स्वदस्तगतपत्रमदात्स पत्रं दृष्ट्वा जडास सुभवारिनिधौ ममज्ज ।

विप्राच्यथोचितमपूजयदागतांस्तात्रत्वांशुकादिभिरयं अढुवित्तलभ्यैः ॥ ४६ ॥

पित्रानुशिष्टवसुधासुरशंसितेन विज्ञापितः सुभमवाप स विश्वरूपः ।

कार्यालयथाड पृथगात्मजनासमेतान्बन्धुप्रियः परिणयोचितसाधनाय ॥ ४७ ॥

मौहूर्तिर्केर्भुभिरेत्य मुहूर्तकाले सन्दर्शिते द्विजवरैर्भुविद्भिरिष्टैः ।

माङ्गल्यवस्तुसहितोऽभिलभूषणार्थः स प्रापदक्षततनुः पृथुशोणतीरम् ॥ ४८ ॥

शोणस्य तीरमुपयातमुपाशृणोत्स जामातरं अढुविधं डिल विषशुमित्रः ।

प्रत्युज्जगाम मुमुहे प्रियदर्शनेन प्रावीविशद गृहममुं अढुवाधधोषैः ॥ ४९ ॥

दत्त्वाऽऽसनं मृदुवयः समुदीर्य तस्मै पाद्यं ददौ समधुपर्कमनर्धपात्रे ।

अर्घ्यं ददावढमियं तनया त्रडास्ते गावो डिरण्यमभिलं भवदीयमूये ॥ ५० ॥

अस्माकमध पवितं कुलमादृताः स्मः सन्दर्शनं परिणयव्यपदेशतोऽभूत् ।

नोयेद्भवान्अढुविदत्रसरः क्वयाडं भद्रेण भद्रमुपयाति पुमान्विपाकात् ॥ ५१ ॥

यद्यद्भुडेऽत्र भगवन्निड रोयते ते तत्तन्निवेधमभिलं भवदीयमेतत् ।

वक्ष्यामि सर्वमभिलाषपदं त्वदीयं युक्तं डि सन्ततमुपासितवृद्धपूगे ॥ ५२ ॥

अेवं मिथः परिनिगध विशेषमृद्रया वाया युतौ मुदमवापतुरुत्तमां तौ ।

अन्ये य सम्भुमुद्विरे प्रियसत्कथाभिः स्वेच्छा विडारुसनेरुभये विधेयाः ॥ ५३ ॥

कन्यावरौ प्रकृतिसिद्धसुत्रपवेषौ दृष्टव्ययेऽपि परिकर्म विलम्बमानाः ।

यद्बुर्विधेयमिति कर्तुमनीश्वरास्ते शोभाविशेषमपि मङ्गलवासरेऽस्मिन् ॥ ५४ ॥

अेतत्प्रभाप्रतिभतात्मविभूतिभावादाकल्पजातमपि नातिशयं वितेने ।

लोकप्रसिद्धिमनुसृत्य विधेयबुद्ध्या भूषां व्यधुस्तदुभये न विशेषबुद्ध्या ॥ ५५ ॥

मौडूर्तिका बलुविदोऽपि मुडूर्तकालमप्राक्षुरक्षतधियं भिलतीं सप्तीभिः ।

पश्चात्तदुक्तशुभयोगयुते शुभांशे मौडूर्तिकाः स्वमतितो जगुर्मुडूर्तम् ॥ ५६ ॥

जग्राड पाणिकमलं डिममित्रसूनुः श्रीविष्णुमित्रदुडितुः करपल्लवेन ।

भेरीमृदङ्गपटलाध्ययनाब्जघोषैर्दिसमण्डले सुपरिमूर्च्छति दिव्यकाले ॥ ५७ ॥

यं यं पदार्थमभिकामयते पुमान्यस्तं तं प्रदाय समतूतुषतां तदीऽयौ ।

देवद्रुमाविव मडासुमनस्त्वयुक्तौ सम्भूषितौ सद्यसि चेरतुरात्मलाभौ ॥ ५८ ॥

आधाय वह्निमथ तत्र जुडाव सभ्य-

गृह्योक्तमार्गमनुसृत्य स विश्वरूपः ।

लाजाञ्जुडाव य वधूः परिक्रिणति स्म

धूमं प्रदक्षिणमथाकृत सोऽपि यात्रिम् ॥ ५९ ॥

डोमावसानपरितोषितविप्रवर्यः प्रस्थापिताभिल समागतबन्धुवर्गः ।

संरक्ष्य वह्निमनया सममग्निगोडे दीक्षाधरो दिनयतुष्कमुवास लृष्टः ॥ ६० ॥

प्रतिष्ठमाने दधिते वरेऽस्मिन्नुपेत्य मातापितरौ वरायाः ।

आभाषिषातां शृणु सावधानो बालेव बाला न तु वेत्ति किञ्चित् ॥ ६१ ॥

बालैरियं क्रीडति कन्दुकाद्यैर्जातक्षुधा गेडमुपैति दृग्भात् ।

अकेति बाला गृहकर्म नोक्ता संरक्षणीया निजपुत्रितुल्या ॥ ६२ ॥

बालेयमङ्ग वयनैर्मृदुभिर्विधेया कार्या न रुक्षवयनैर्न करोति रुष्टा ।

केचिन्मृदुक्तवशगा विपरीतभावाः केचिद्धिडातुमनलं प्रकृतिं जनो डि ॥ ६३ ॥

कश्चिद् द्विजातिरधिगम्य कदाचिदेनामुद्रोक्ष्य लक्ष्मणमवोयदनिन्दितात्म ।

मानुष्यमात्रजननं निजदेवभावेत्यस्माच्च वो वयनमुग्रमयोज्यमस्याम् ॥ ६४ ॥

सर्वज्ञातालक्ष्मणमस्ति पूर्णमेधा कदाचिद्ददतोः कथायाम् ।

तत्साक्षिभावं प्रजिताऽनवधा सन्दिश्य नावेवमसौ जगाम ॥ ६५ ॥

श्वश्रुर्वराया वयनेन वाच्या स्नुषाभिरक्षाऽऽयतते डि तस्याम् ।

निक्षेपभूता तव सुन्दरीयं कार्या गृहे कर्म शनैः शनैस्ते ॥ ६६ ॥

भाव्येषु भाव्यात्सुलभोऽपराधः स नेक्षाणीयो गृहिणीजनेन ।
वयं सुधीर्भूय छि सर्वं अेव पश्चाद्गुरुत्वं शनकैः प्रयाताः ॥ ६७ ॥

दृष्ट्वाऽभिधातुमनलं य मनोऽस्मदीयं
गोडाभिरक्षाणविधौ न छि दृश्यतेऽन्यः ।
दृष्ट्वाऽभिधानकृलमेव यथा भवेन्नो
भ्रूयात्तथेष्टजनता जननीं वरस्य ॥ ६८ ॥

वत्से त्वमद्य गमिताऽसि दशामपूर्वा
तद्रक्षणे निपुणधीर्भव सुभु नित्यम् ।
कुर्यान्न भालविद्धृतिं जनतोपडास्यां
सा नाविवापरमियं परितोषयेत्ते ॥ ६९ ॥

पाणित्राडात्स्वाधिपती समीरितौ पुरा कुमार्याः पितरौ ततः परम् ।
पतिस्तमेकं शरणं प्रजानिशं लोकद्वयं जेष्यसि येन दृश्यम् ॥ ७० ॥

पत्यावभुक्तवति सुन्दरि मा स्म भुङ्क्ष्व
याते प्रयातमपि मा स्म भवेद्विभूषा ।
पूर्वापरादिनियमोऽस्ति निमज्जनादौ
वृद्धाङ्गनायरितमेव परं प्रमाणम् ॥ ७१ ॥

रुष्टे धवे सति रुषेड न वाच्यमेकं
क्षन्तव्यमेव सकलं स तु शाम्यतीत्यम् ।
तस्मिन्नसन्नवदने यदितेव वत्से
सिध्यत्यभीष्टमनद्ये क्षमयैव सर्वम् ॥ ७२ ॥

भर्तुः समक्षमपि तद्वदनं समीक्ष्य
वाच्यो न जातु सुभगे परपूरुषस्ते ।
किं वाच्यं अेष रडसीति तवोपदेशः
शङ्का वधूपुरुषयोः क्षपयेद्वि डार्दम् ॥ ७३ ॥

आयाति भर्तरि तु पुत्रि विडाय कार्य-
मुत्थाय शीघ्रमुदकेन पदावनेकः ।
कार्यो यथाभिरुचि उे सति ज्वनं वा
नो पेक्षाणीयमणुमात्रमपीड कं ते ॥ ७४ ॥

धवे परोक्षेऽपि कदाचिद्युगुलं तदीया अपि वा मलान्तः ।
ते पूजनीया बहुमानपूर्व नो चेन्निराशाः कुलदाडकाः स्युः ॥ ७५ ॥

पित्रोरिव श्वशुरयोऽनुवर्तितव्यं

तद्भ्रमृगाक्षि सलजेष्वपि देवरेषु ।

ते स्नेहिनो हि कुपिता एतरेतरस्य

योगं विभिद्युरिति मे मनसि प्रतर्कः ॥ ७६ ॥

हितोपदेशे विनिविष्टमानसौ वधूवरौ राजगृहं समीयतुः ।

लब्धानुमानौ गुरुभन्धुभर्गतो बभूव संज्ञोभयभारतीति ॥ ७७ ॥

सा भारती दुर्वसनेन दत्तं पुनः प्रसन्नेन पुराऽऽत्तलषा ।

शापावधिं संसदि वत्स्यते यत्सर्वज्ञानिर्वल्लयाय साक्ष्यम् ॥ ७८ ॥

स भारतीसाक्षिक सर्ववित्त्वोऽप्यात्मीयशक्त्या शिशुवद्विभातः ।

स्वशैशवस्थोचितमन्त्रकाङ्क्षीत्स केशवो यद्गुणैरवृत्तः ॥ ७९ ॥

शैशवे स्थितवता यपलाशे शाङ्गिणैव वटवृक्षपलाशे ।

आत्मनीदमपिलं विलुलोके भाविभूतमपि यत्भलु लोके ॥ ८० ॥

तं ददर्श जनताऽदृभुतभालं लीलयाऽधिगतनूतनदोलम् ।

वासुदेवमिव वामनलीलं लोचनैरनिमिषैरनुवेलम् ॥ ८१ ॥

कोमलेन नवनीरदराजिश्यामलेन नितरां समराजि ।

केशवेशतमसाऽधिकमस्य केशवेशयतुरास्यसमस्य ॥ ८२ ॥

शाक्यैः पाशुपतैरपि क्षपण्डैः कापालिकैर्वैष्णवै-

रथचैरपिलैः भलैः भलु पिलं दुर्वादिभिर्वैदिकम् ।

पन्थानं परिरक्षितुं क्षितितलं प्राप्तः परिक्रीडते

धोरे संसृतिकानने विचरतां भद्रङ्कुरः शङ्कुरः ॥ ८३ ॥

एति श्रीमाधवीये तत्तदेवावतारार्थकः ।

सङ्क्षेपशङ्करजये तृतीयः सर्ग आभवत् ॥

आदितः श्लोकाः २७४ ।

शङ्करदिग्विजयम्

॥ ४. यतुर्थः सर्गः कौमार्यरितवर्णनम् ॥

अथ शिवो मनुजो निजमायया द्विजगुडे द्विजमोदमुपावडन् ।
प्रथमलायन एव समग्रडीत्सकलवर्णमसौ निजभाषिकाम् ॥ १ ॥

द्विसम एव शिशुर्विभिताक्षरं गदितुमक्षमताक्षरवित्सुधीः ।
अथ स काव्यपुराणामुपाशृणोत्स्वयमवैत्किमपि श्रवणं विना ॥ २ ॥

अजनि द्युभकरो न गुरोरसौ श्रवणतः सकृदेव परित्राडी ।
सडनिपाठजनस्य गुरुः स्वयं स य पपाठ ततो गुरुणा विना ॥ ३ ॥

रजसा तमसाऽप्यनाश्रितो रजसा भेलनकाल एव छि ।
स कलाधरसत्तमात्मजो सकलाश्रापि लिपीरविन्दत ॥ ४ ॥

सुधियोऽस्य विद्विद्युतेऽधिकं विधिवन्धौलविधानसंस्कृतम् ।
ललितं करणं धृताडुतिज्वलितं तेज एवाशुशुक्षाणोः ॥ ५ ॥

उपपादननिर्व्यपेक्षधीः स पपाठाडुतिपूर्वकागमान् ।
अधिकाव्यमरंस्त कर्कशेऽप्यधिकांस्तर्कनयेऽत्यवर्तत ॥ ६ ॥

डरतस्त्रिदशेजययातुरीं पुरतस्तस्य न वक्तुमीश्वराः ।
प्रभवोऽपि कथासु नैजवाग्विभवोत्सारितवादिनो बुधाः ॥ ७ ॥

अमुकङ्कमिकोक्तिधोरणीमुरगाधीशकथावधीरिणीं
मुमुडुर्निशमय्य वादिनः प्रतिवाक्योपहृतौ प्रमादिनः ॥ ८ ॥

कुमतानि य तेन कानि नोन्मथितानि प्रथितेन धीमता ।
स्वमतान्यपि तेन भण्डितान्यतियत्नैरपि साधितानि कैः ॥ ९ ॥

अमुना तनयेन भूषितं यमुनातातसमानवर्यसा ।
तुलया रडितं निजं कुलं कलयामास स पुत्रिणां वरः ॥ १० ॥

शिवगुरुः स जरस्त्रिसमे शिशावमृत कर्मवशः सुतमोदितः ।

उपनिनीषितसुनुरपि स्वयं न छि यमोऽस्य कृताकृतमीक्षते ॥ ११ ॥
 छल भवेत्सुलभं न सुतेक्षाणं न सुतरां सुलभं विभवेक्षाणाम् ।
 सुतमवाप कथञ्चिद्यं द्विजो न भलु वीक्षितुमैष्ट सुतोद्ययम् ॥ १२ ॥
 मृतमदीह्रिदधात्मसनाभिभिः पितरमस्य शिशोर्जननी ततः ।
 समनुनीतवती धवभण्डितां स्वजनता मृतिशोकलरैः परैः ॥ १३ ॥
 कृतवती मृतयोदितमक्षमा निजजनैरपि कारितवत्यसौ ।
 उपनिनीषुरभूत्सुतमात्मनः परिसमाप्य य वत्सरदीक्षाणाम् ॥ १४ ॥
 उपनयं डिल पञ्चमवत्सरे प्रवरयोगयुते सुमुद्धूतके ।
 द्विजवधूर्नियता जननी शिशोर्व्याधित तुष्टमनाः सल अन्धुभिः ॥ १५ ॥
 अधिजगे निगमांश्चतुरोऽपि स क्वमत एव गुरोः सषड्गुगकान् ।
 अजनि विस्मितमत्र मलामतौ द्विजसुतोऽल्पतनौ जनतामनः ॥ १६ ॥
 सलनिपाठयुता भलवः समं पठितुमैशत न द्विसूनुना ।
 अपि गुरुर्विशयं प्रतिपेदिवान् छव पाठयितुं सलसा क्षमः ॥ १७ ॥
 अत्र किं स यदक्षित सर्वाश्चित्रमागमगणाननुवृत्तः ।
 द्वित्रिमासपठनाहभवद्यस्तत्र तत्र गुरुणा समविद्यः ॥ १८ ॥
 वेदे ब्रह्मसमस्तदङ्गानियये गार्ग्यमस्तत्तथा-
 तात्पर्यार्थविवेचने गुरुसमस्तत्कर्मसंवाणने ।
 आसीज्जैमिनिरेव तद्भयनजप्रोद्धोघकन्दे समो
 व्यासेनैव स मूर्तिमानिव नवो वाणीविलासैर्वृतः ॥ १९ ॥
 आन्वीक्षिक्यैक्षि तन्त्रे परिचितिरतुला कापिले काऽपि लेभे
 पीतं पातञ्जलाभ्रमः परमपि विदितं भाट्टघट्टार्थतत्त्वम् ।
 यतैः सौप्यं तदस्यान्तरभवदमलाद्भैतविद्यासुप्तेऽस्मि-
 स्तुपे योऽर्थः स तीर्थे सुपयसि वितते लन्त नान्तर्भवोक्तिम् ॥ २० ॥
 स छि जातु गुरोः कुले वसन्सवयोभिः सल भैक्षलिप्सया ।
 भगवान्भवनं द्विजन्मनो धनलीनस्य विवेश कस्यचित् ॥ २१ ॥
 तमवोयत तत्र सादरं यतिवर्यं गृह्णिणः कुटुम्बिनी ।
 कृतिनो छि भवाद्दृशेषु ये वरिवस्यां प्रतिपादयन्ति ते ॥ २२ ॥
 विधिना भलु वञ्चिता वयं वितरीतुं वटवे न शङ्कुमः ।

અપિ ભૈક્ષમકિચ્ચનત્વતો ધિગિદં જન્મ નિરર્થકં ગતમ્ ॥ ૨૩ ॥

ઇતિ દીનમુદીરયન્ત્યસૌ પ્રદદાવામલકં વ્રતીન્દવે ।

કરુણં વચનં નિશમ્ય સોઽધ્યભવજ્ઞાનનિધિર્ધ્યાર્દ્રધીઃ ॥ ૨૪ ॥

સ મુનિર્મુરભિહુટુમ્બિનીં પદચિત્રૈર્નવનીતકોમલૈઃ ।

મધુરૈરુપતસ્થિવાંસ્તવૈર્દ્વિજદારિઘદશાનિવૃત્તયે ॥ ૨૫ ॥

અથ કૈટભજિહુટુમ્બિની તટિદુદ્દામનિજાડ્ગકાન્તિભિઃ ।

સકલાશ્ચ દિશઃ પ્રકાશયન્ત્યચિરાદાવિરભૂત્તદગ્રતઃ ॥ ૨૬ ॥

અભિવન્ધ સુરેન્દ્રવન્દિતં પદયુગ્મં પુરતઃ કૃતાઞ્જલિમ્ ।

લલિતસ્તુતિભિઃ મહર્ષિતા તમુવાચ સ્મિતાપૂર્વકં વચઃ ॥ ૨૭ ॥

વિદિતં તવ વત્સ હૃદ્ગતં કૃતમેભિર્ન પુરા ભવે શુભમ્ ।

અધુના મદપાડ્ગપાત્રતાં કથમેતે મહિતામવાપ્નુયુઃ ॥ ૨૮ ॥

ઇતિ તદ્વચનં સ શુશ્રુવાન્નિજગાદામ્બ મયીદમર્પિતમ્ ।

કૃલમઘે દદસ્વ તત્કલં દયનીયો યદિ તેઽહમિન્દિરે ॥ ૨૯ ॥

અમુના વચનેન તોષિતા કમલા તદ્ભવનં સમન્તતઃ ।

કનકામલકૈરપૂરયજ્જનતાયા હૃદયં ચ વિસ્મયૈઃ ॥ ૩૦ ॥

અથ ચકભૃતો વધૂમયે સુકૃતેઽન્તર્ધિમુપાગતે સતિ ।

પ્રશશંસુરતીવ શકુરં મહિમાનં તમવેક્ષ્ય વિસ્મિતાઃ ॥ ૩૧ ॥

દિવિ કલ્પતરુર્યથા તથા ભુવિ કલ્યાણગુણો હિ શકુરઃ ।

સુરભૂસુરયોરપિ પ્રિયઃ સમભૂદિષ્ટવિશિષ્ટત્રસ્તુદઃ ॥ ૩૨ ॥

અમરસ્મૃહણીયસમ્પદં દ્વિજવર્યસ્ય નિવેશાત્મવાન્ ।

સ વિધાય યથાપુરં ગુરોઃ સવિધે શાસ્ત્રવરાણ્યશિક્ષત ॥ ૩૩ ॥

વરમેનમવાપ્ય ભેજિરે પરભાગં સકલાઃ કલા અપિ ।

સમવાપ્ય નિજોચિતં પતિં કમનીયા ઇવ વામલોચનાઃ ॥ ૩૪ ॥

સરહસ્યસમગ્રશિક્ષિતાખિલવિદ્યસ્ય યશસ્વિનો વપુઃ ।

ઉપમાનકથાપ્રસાડ્ગમપ્યસહિષ્ણુશ્રિયમન્વપદ્યત ॥ ૩૫ ॥

જયતિ સ્મ સરોરુહપ્રભામદકુણ્ડીકરણક્રિયાચણમ્ ।

દ્વિજરાજકરોપલાલિતં પદયુગ્મં પરગર્વહારિણઃ ॥ ૩૬ ॥

जलमिन्दुमणिं स्रवेधादि यद्वि पद्मं दृषधः ततः सरः ।
यद्वि तत्र भवेत्कुशेशयं तदमुष्याङ्घ्रितुलाभवाप्रुयात् ॥ ३७ ॥

पादौ पद्मसमौ वदन्ति कतिचिच्छ्रीशङ्करस्थानधौ
वक्तुं य द्विजराज-मण्डलनिभं नैतद् द्रयं साम्प्रतम् ।
प्रेष्यः पद्मपदः डिल त्रिजगति प्यातः पदं दत्तवा-
नम्भोजे द्विजराजमण्डलशतैः प्रेष्यैरुपास्थं मुभम् ॥ ३८ ॥

मुहुः सन्तो नैजं हृदयकमलं निर्मलतरं
विधातुं योगीन्द्राः पदकमलमस्मिन्न्रिदधति ।
दुरापां शङ्काद्यैर्वमति वदनं यन्नवसुधां
ततो मन्ये पद्मात्यदमधिकमिन्दोश्च वदनम् ॥ ३९ ॥

तत्त्वज्ञानकृत्वैर्ग्रहर्धनतरव्यामोडमुष्टिन्धयो
निःशेषव्यसनोदरम्भरिरघप्रागभारकूलङ्कुषः ।
लुण्टाको मधमत्सरादिविततेस्तापत्रयारन्तुदः
पादः स्यादमितम्पयः करुणायाम्भङ्गुरः शङ्कुरः ॥ ४० ॥

पादाघातस्फोटप्राणकिणितकार्तान्तिकभुजं
प्रघाणव्याघातप्राणतविमतद्रोडभिरुदम् ।
परं ब्रह्मैवासौ भवति तत एवास्थ सुपदं
गतापस्मारार्ताञ्जगति मडतोऽयापि तनुते ॥ ४१ ॥

प्राप्तस्याभ्युदयं नवं कलयतः सारस्वतोज्ज्वल्लक्षणं
स्वालोकेन विधूतविश्रुतिभिरस्यासन्नतारस्य य ।
तापं नस्त्वरितं क्षिपन्ति धनतापन्नं प्रसन्ना मुने-
राडूलादं य कलाधरस्य मधुराः कुर्वन्ति पादकमाः ॥ ४२ ॥

नतिर्दत्ते मुक्तिं नतमुत पदं वेति भगव-
त्पदस्य प्रागल्भ्याज्जगति विवदन्ते श्रुतिविदः ।
वयन्तु भूमस्तदृभजनरतपादाभ्युज्ज्वल-
परीरम्भारम्भः सपदि हृदि निर्वाणशरणम् ॥ ४३ ॥

धवलांशुकपल्लवावृतं विललासोरुयुगं विपश्चितः ।
अमृताण्यवकेनमञ्चरीच्छुरितैरावतलस्तशस्तिभूत् ॥ ४४ ॥
यद्वि छाटकवल्लरीत्रयीघटिता स्फुटिककूटभृत्तटी ।

स्कृष्टमस्य तथा कटीतटी तुलिता स्यात्कलितत्रिभेभवा ॥ ४५ ॥

आदाय पुस्तकवपुः श्रुतिसारमेकलस्तेन वादिकृततद्गतकण्टकानाम् ।

उद्धारमारययतीव विबोधमुद्रामुद्धिभ्रता निजकरेण परेण योगी ॥ ४६ ॥

सुधीराजः कल्पद्रुमकिसलयाम्बौ करवरौ

करोत्येतौ येतस्यमलकमलं यत्सल्यरम् ।

रुचेश्चावेतावडनि किमु त्रात्राविति भिया

निशादेराप्रातर्निजदलकवाटं घटयति ॥ ४७ ॥

रुचिरा तदुरस्थलीं बलावररस्फालविशालमांसला

घरणीभ्रमणोदितश्रमात्पृथुशय्येव जयश्रियाऽऽश्रिता ॥ ४८ ॥

परिघप्रथिमापडारिणौ शुशुभाते शुभलक्षणौ भुञ्जौ ।

अखिरन्तरशत्रुनिग्रहे विजयस्तम्भयुगीधुर-धरौ ॥ ४९ ॥

उपवीतममुष्य द्दिद्युते भिसतनुडिभ्यामाशसौष्टुम् ।

शरदिन्दुमयूभपाण्डिमातिशयोक्त्वङ्घनजाङ्घिकप्रभम् ॥ ५० ॥

समराजत कण्ठकम्बुराङ् भगवत्पादमुनेर्यदुष्टम्बवः ।

निनदः प्रतिपक्षनिग्रहे जयशङ्खध्वनितामविन्दत ॥ ५१ ॥

अरुणाधरसङ्गताऽधिकं शुशुभे तस्य छि दन्तयन्त्रिका ।

नवविद्रुमवल्लरीगता तुङ्गिनांशोरिव शारदी छविः ॥ ५२ ॥

सुकपोलतले यशस्विनः शुशुभाते सितभानुवर्यसः ।

वदनाश्रितभारतीकृते विधिसङ्कल्पितदर्पाणविव ॥ ५३ ॥

समासीत्तस्यास्यं सुकृतजलधेः सर्वजगतां

पयःपारावारादृजनि रजनीशो बहुमतात् ।

सुधाधारोद्धारः सुसदृगनयोः किन्तु शशभू-

त्सतां तेजःपुञ्जं हरति वदनं तस्य दिशति ॥ ५४ ॥

पुरा क्षीराम्भोधेरल्ल तनया यद्विषयता-

जुषो दीनस्याग्रे घनकनकधाराः समकिरत् ।

छदं नेत्रं पात्रं कमलनिलयाप्रीतिवितते-

र्भुनीशस्य स्तोतुं कृतसुकृतं अवे प्रभवति ॥ ५५ ॥

दुर्वारमविपक्षदूषणसमुन्मेषक्षितौ कल्पने

सेतोराय्यनघस्य तापसकुलैशाङ्गस्य लङ्कारयः ।
 अपन्नानतिकायविभ्रममुषः संसारिशोभाभृगान्
 पुष्पान्त्यच्छपयोब्धीवीथिवदलङ्काराः कटाक्षाङ्गराः ॥ ५६ ॥
 निःशङ्कक्षतिरुक्षकएटककुलं मीनाङ्गुदावानल-
 ज्वालासङ्कुलमार्तिपङ्किलतरं व्यध्वं घृतिध्वंसिनम् ।
 संसाराकृतिमामयच्छलयलदुर्वारदुर्वारणं
 मुष्पान्ति श्रममाश्रिता नवसुधावृष्टयायिता दृष्टयः ॥ ५७ ॥
 त्रिपुण्ड्रं तस्याङ्गुः सितभसितशोभि त्रिपथगां
 कृपापारावारं कतिचन मुनिं तं श्रितवतीम् ।
 वयं त्वेतद् भ्रूमो जगति किल तिस्रः सुराचिरा-
 स्त्रयीमौलिव्याकृत्युपकृतिभवाः कीर्तय षति ॥ ५८ ॥
 असौ शम्भोर्लीलावपुरिति भृशं सुन्दर षति
 द्वयं सम्पत्येतज्जनमनसि सिद्धं च सुगमम् ।
 यदन्तः पश्यन्तः करणामदरीयं निरुपमं
 तृणीकुर्वन्त्येते सुषममपि कामं सुमतयः ॥ ५९ ॥
 अज्ञानान्तर्गडनपतितानात्मविद्व्यष्टै-
 स्त्रातुं लोकात्मवदवशिभातापपापय्यमानान् ।
 मुक्त्वा मौनं वटविटपिनो मूलतो निष्पतन्ती
 शम्भोर्भूर्तिश्चरति भुवने शङ्कराचार्यरुपा ॥ ६० ॥
 उच्येत्साहितवावदूककुडनापाण्डित्यवैतण्डिकं
 जाते देशिकशेखरे पदजुषां सन्तापयिन्तापडे ।
 कातर्यं हृदि भूयसाऽकृत पदं वैभाषिकादेः कथा-
 यातुर्यं कलुषात्मनो लयमगाद्वैशेषिकादेरपि ॥ ६१ ॥
 अमुना कृतवः प्रसाधिताः कतुविभ्रंशकरः स शङ्करः ।
 षथमेव भिदाऽनयोर्जितस्मरयोः सर्वविद्योर्भुष्टययोः ॥ ६२ ॥
 कलय्याऽपि तुलानुकारिणं कलयामो न वयं जगत्त्रये ।
 विदुषां स्वसमो यदि स्वयं भविता नेति वदन्ति तत्र के ॥ ६३ ॥
 ध्रुवनान्तं धवामरद्रुमा अमरद्रुष्विव पुष्पसञ्चयाः ।
 भ्रमरा षव पुष्पसञ्चयेष्वतिसङ्ख्याः किल शङ्करे गुणाः ॥ ६४ ॥

कामं वस्तुविचारतोऽस्त्विन्दयं पारुष्यहिंसाकुघः

क्षान्त्या दैन्यपरिग्रहानृतकथालभांस्तु सन्तोषतः ।

मात्सर्यं त्वनसूयया मद्यमडामानौ शिरं भावित -

स्वा-न्योत्कर्षगुणेन तृप्तिगुणतस्तृषणां पिशाचीमपि ॥ ६५ ॥

कामं यस्तु समूलघातभवघात्स्वर्गापिवर्गापहं

रोषं यः भलु यूष्पिषमपिषन्निःशेषदोषावडम् ।

लोभादीनपि यः परास्तृषासमुच्छेदं समुच्छिच्छिष्टे

स्वस्थान्तेवसतां सतां स भगवत्पादः कथं वार्यते ॥ ६६ ॥

कोऽमी कान्तं दिवा निशाकरकरा धर्मस्य मर्मच्छिदो

मुग्धे शम्भुनवावतारसुगुरोरेते गुणानां गाणाः ।

कस्माद्दुत्पलसन्ततिर्विकसिता विस्मेरदिग्योषिता-

मेषाऽपाङ्गजरीति दिग्गजवधूप्रश्नोत्तरे रेजतुः ॥ ६७ ॥

नाक्षणा माक्षिकमीक्षितं क्षणमपि द्राक्षा मुहुः शिक्षिता

क्षीरेक्षु समुपेक्षितौ भुवि यया सा शङ्करश्रीगुरोः ।

कान्तानन्तदिगन्तलङ्घनकलाजङ्घालतत्तद्गुण-

श्रेणी निर्भरमाधुरीमधुरा धन्येति मन्यामडे ॥ ६८ ॥

क्षान्तिश्चेद्भसुधा जडातु मडतीं सर्वसलत्वप्रथां

विधाश्चेद्भिरलन्तु षाण्मुभमुष्पाः स्वाभर्वगर्वावलीम् ।

वैराग्यं यद्वि बादरायणियशः कार्श्यं परं गाडतां

हिं जल्वैर्मुनिशेषरस्य न तुलां कुत्रापि मन्यामडे ॥ ६९ ॥

या मूर्तिः क्षमया मुनीश्वरीमयी गोत्रासगोत्रायते

विधाभिर्निरवधकीर्तिभिरलं भाषाविभाषयते । ७० ॥

भक्ताभीप्सितकल्पनेन नितरां कल्पादिकल्पायते

कस्तां नान्यपृथग्जनैस्तुल्यितुं मन्दाक्षमन्दायते ॥ ७१ ॥

न भलूव पुरातनेषु तत्सदृशो नाद्यतनेषु दृश्यते ।

भविता किमनागतेषु वा न सुमेरोः सदृशो यथा गिरिः ॥ ७२ ॥

समशोभत तेन तदुलं स य शीलेन परं व्यरोयत ।

अपि शीलमदीपि विधया व्यपि विधा विनयेन दिद्युते ॥ ७३ ॥

सुयशःकुसुमोच्चयः श्रयद्विभुघालिर्गुणपल्लवोद्गमः ।

अवबोधकृत्वः क्षमारसः सुरशाभीव रराज सूरिराट् ॥ ७४ ॥

न य शेषभवी न कापिली गणित्ता काण्णु न गीरपि ।
कृणित्तिष्पितरासु का कथा कविराजो गिरि यातुरीशुषि ॥

भट्टभास्करविमर्ददुर्दशाभज्जटागमशिरःकरत्राडा ।
उन्त शङ्करगुरोः गिरः क्षरन्त्यक्षरं किमपि तद्रसायनम् ॥ ७५ ॥

जाटाटङ्गुजटाकुटीरविडरत्रैलिम्पकल्लोविनी-
क्षोणीशप्रियङ्गुत्रवावतरणवष्टम्भगुम्बुच्छिदः ।
गर्जन्तोऽवतरन्ति शङ्करगुरुक्षोणीधरेन्द्रोदरा-
द्राणीनिर्जरिणीऋराः क्व नु भयं दृर्भिक्षुदृर्भिक्षतः ॥ ७६ ॥

वारी चित्तमतऽगजस्य नगरी बोधात्मनो भूपते-
दूरीभूतदुरन्तदुर्वदऽरी डारीकृता सूरिभिः ।
चिन्तासन्ततितूलवातलडरी वेदोल्लसञ्चयातुरी
संसाराब्धितरीरुद्रेति भगवत्पाटीयवाग्वैभरी ॥ ७७ ॥

कथादभर्षर्षत्तथकभुधकण्डूलरसना-
सनालाघःपाते स्वयमुद्यमन्त्रो प्रतिपतेः ।
निगुम्बुः सूक्तीनां निगमशिभराभ्मोजसुरभिः
जयत्यद्वैतश्रीजयभिरुदघाटाघाणघाणः ॥ ७८ ॥

कस्तूरीघनसारसौरभपरीरभप्रियम्भावुका-
स्तापोन्मेषमुषो निशाकरकराडङ्गुलङ्गुषाः ।
द्राक्षामाक्षिकशर्करामधुरिमग्रामाविसंवादिनो
व्याडारा मुनिशोभरस्य न कथङ्गारं मुदं कुर्वते ॥ ७९ ॥

अद्वैते परिमुक्तकण्टकपथे डैवव्यघाटापथे
स्वाडम्पूर्वकदुर्विकल्परडितमाज्ञाध्वनीनाकुले ।
प्रस्कन्धम्करन्ध्रकुसुमस्रक्तोरणप्रक्रिया-
माथार्यस्य वितन्वते नवसुधासिक्ताः स्वयं सूक्तयः ॥ ८० ॥

दूरोत्सारितदृष्टपांसुपटलीदुर्नीतयोऽनीतयो
वाता दैशिकवाज्मयाः शुभगुणग्रामालया मालयाः ।
मुष्णन्ति श्रममुल्लसत्परिमलश्रीमेदुरा मे दुरा-
यासस्याऽऽघिडविर्भुजो भवमये धीमान्तरे प्रान्तरे ॥ ८१ ॥

नृत्यन्त्या रसनाग्रसीमनि गिरां देव्याः किमङ्घ्रिकवापा-
भञ्जोर्जितसिञ्चितान्युत नितम्बालम्बिकाञ्चीरवाः ।

किं वलगत्यरपन्नकङ्कुण्णज्जलकारा धृति श्रीमतः
शङ्कामङ्कुरयन्ति शङ्करकवेः सद्युक्तयः सूक्तयः ॥ ८२ ॥

वर्षारम्भविजृम्भमाणजलमुग्गम्भीरघोषोपमो
वात्यातूर्णविधूर्णार्णवपयःकल्लोलदर्पापलः ।
उन्मीलन्नवमल्लिकापरिमलाञ्जन्तानिञ्जन्ता निरा-
तङ्गुः शङ्करयोगिदेशिकगिरां गुम्फुः समुज्जृम्भते ॥ ८३ ॥

धृधा पद्यविनाकृता प्रशमिताविधाऽमृषोद्या सुधा-
स्वाधा माद्यदरातियोद्यभिदुराऽभेद्या निषद्यायिता ।
विधानामनघोद्यमा सुयरिता साधापदुधापिनी
पद्या मुक्तिपदस्य साऽथ मुनिवाङ्मुधादनाद्या रुजः ॥ ८४ ॥

आयासस्य नवाङ्कुरं धनमनस्तापस्य भीजं निजं
क्लेशानामपि पूर्वरङ्गमलघुप्रस्तावनाडिङ्गिमम् ।
दोषाणामतृतस्य कार्मणमस यिन्तातते निष्कुटं
देहाद्यौ मुनिशेषरोक्तिरतुलाऽलङ्कारमुस्कृन्तति ॥ ८५ ॥

तथागतपथाडतक्षपणकप्रथालक्षणा-
प्रताराण्डतानुवर्त्यभिलज्जवसञ्जवनी ।
डरत्यतिदुरत्ययं भवभयं गुञ्जुक्तिर्नृणा-
मनाधुनिकभारतीजरठशुक्तिमुक्तामणिः ॥ ८६ ॥

ञ्जञ्जामारुतवेल्लितामरधुनीकल्लोलकोलाडल-
प्राग्भारैकसगर्भ्यनिर्भरजरीजम्भद्रयोनिर्जराः ।
नैकालीकमतालिधूलिपटलीमर्मच्छिष्टः सद्दूरो-
रुधदूर्मतिधमदूर्मतिङ्कृताशान्तिं निङ्कृन्तन्ति नः ॥ ८७ ॥

उन्मीलन्नवमल्लिसौरभपरीरम्भप्रियम्भावुकाः
मन्दारद्रुमरन्ध्रवृन्दविलुठन्माधुर्यधुर्या गिरः ।
उद्गीर्णा गुरुणा विपारकरुणावाराकरेणाऽऽदरात्
सञ्चेतो रमयन्ति उन्त मद्यन्त्याभोदयन्ति द्रुतम् ॥ ८८ ॥

धारावाडिसुष्मानुभूतिमुनिवाग्धरासुधाराशिषु
कीडन्ध्रैतिवचःसुकः पुनरनुकीडेते मृडेतरः ।

चित्रं काञ्चनमम्बरं परिदधञ्चित्ते विधत्ते मुहुः

कञ्चित्कञ्चरदृष्यदृष्यरज्ज्वरत्कन्यानुभङ्गादरम् ॥ ८८ ॥

तत्तादृक्षमुनिक्षपाकरवयः शिक्षासपक्षाशयः

क्षारं क्षीरमुदीक्षते बुधजनो न क्षौद्रमाकाङ्क्षति ।

रुक्षां क्षेपयति क्षितौ भलु सितां नेक्षुं क्षाणं प्रेक्षते

द्राक्षां नापि दिदृक्षते न कदलीं क्षुद्रां जिघृक्षत्यलम् ॥ ८९ ॥

विङ्गीता मधुना निजा मधुरता दत्ता मुदा द्राक्षया

क्षीरैः पात्रधियाऽर्पिता युधि जिताल्लुब्धा बलादिक्षुतः ।

न्यस्ता थोरभयेन उन्त सुधया यस्मादतस्तद्गिरां

माधुर्यस्य समृद्धिरद्भुततरा नान्यत्र सा वीक्ष्यते ॥ ९१ ॥

कूर्पूरेण ऋणीकृतं मृगमदेनाधीत्य सम्पादितं

मल्लीभिश्चिरसेवनादुपगतं कीतं तु काश्मीरजैः ।

प्राप्तं यौरतया पटीरतरुणा यत्सौरभं तद्गिरा-

मक्षय्यं मडि तस्य तस्य मडिमा धन्योऽयमन्यादृशः ॥ ९२ ॥

अप्सां द्रप्सां सुलिप्सां चिरतरमथरं क्षीरमद्राक्षमिक्षुं

साक्षाद्राक्षाभयक्षं मधुरसमधयं प्रागविन्दं मरन्दम् ।

मोद्यामायाभमन्यो मधुरिमगिरमा शङ्करायार्यवाया-

मायान्तो उन्त किं तैरलमपि सुधासारसीसारसीम्ना ॥ ९३ ॥

सन्तमानां भवदवशुभिः स्फुरकूर्पूरदृष्टिः

मुक्तायष्टिः प्रकृतिविमला मोक्षलक्ष्मीमृगाक्ष्याः ।

अद्वैतात्मानवधिसुषुप्तासारकासाररुंसी

भुङ्क्तेः शुद्धयै भवतु भगवत्पाददिव्योक्तिधारा ॥ ९४ ॥

आम्नायान्तालवला विमलतरसुरेशादिसूक्ताम्भुसिक्ता

डैवल्याशापलाशा विबुधजनमनःसालजालाधिरुढा ।

तत्त्वज्ञानप्रसूना स्फुरदभूतकृला सेवनीया द्विजैर्या

सा मे सोमावतंसावतरगुरुवथोवल्लिरस्तु प्रशस्त्यै ॥ ९५ ॥

नृत्यदृभूतेशवल्गन्भुकुटतटरटत्स्वर्धुनीस्पर्धिनीभि-

र्वाग्भिन्निभिन्नकूलोच्यलदभूतसरःसारिणीधोरणीभिः ।

उद्वेलद्वैतवादिस्वमतपरिणताडङ्कियाडुङ्कियाभि-

र्भाति श्रीशङ्करार्यः सततमुपनिषद्वाङ्मिनीगाङ्मिनीभिः ॥ ९६ ॥

साडङ्कारसुरासुरावलिकराङ्गष्टमन्मन्-र -

क्षुब्धक्षीरपयोब्धिवीथिसथिवैः सूक्तैः सुधावर्षाणात् ।

जङ्घालैर्भवदावपावकशिभाजलैर्जटावात्मनां

जन्तूनां जलदः कथं स्तुतिगिरां वैदेशिको देशिकः ॥ ९७ ॥

कलशाब्धिकयाकचिक्षमं क्षणदाधीशगदागद्विप्रियम् ।

रजताद्रिभुजाभुजिङ्कियं चतुरं तस्य यशः स्म राजते ॥ ९८ ॥

परिशुद्धकथासु निर्जितो यशसा तस्य कृताङ्गनः शशी ।

स्वकलङ्कनिवृत्तयेऽधुनाऽप्युद्यौ भजति सेवते शिवम् ॥ ९९ ॥

धम्मिल्ले नवमल्लिवल्लिकुसुमस्रकल्पना शिल्पिनो

भद्रश्रीरसचित्रचित्रितकृतः कान्ते ललाटान्तरे ।

तारावल्गुनूढारिहारलतिकानिर्माणकर्माण्डुकाः

कण्ठे द्विवसुदृशां मुनीश्वरयशःपूरा नभः पूरकाः ॥ १०० ॥

उत्सङ्गेषु दिग्ङगना निदधते ताराः कराकर्षिकाः

रागाद् धौरववभ्य युम्भति वियद्गगा समाविङ्गति ।

लोकालोकदरी प्रसीदति कृष्णी शेषोऽस्य दत्ते रतिं

त्रैलोक्ये गुरुराजकीर्तिशाशिनः सौन्दर्यमत्यद्भुतम् ॥ १०१ ॥

सम्प्राप्ता मुनिशोभरस्य हरितामन्तेषु साङ्गाशिनं

कल्लोला यशसः शशाङ्ककिराणानालक्ष्य सांढासिनम् ।

कुर्वन्ति प्रथयन्ति दुर्मदसुधावैदग्ध्यसंलोपिनं

सम्यग् ध्वन्ति च विश्वजङ्घिकतमः सङ्घातसाङ्घातिनम् ॥ १०२ ॥

सौत्कण्ठाकुण्डकण्ठीरवनभवरक्षुण्णामत्तेभकुम्भ-

प्रत्यग्रोन्मुक्तमुक्तामण्डिगणसुषमाबद्धदोर्युद्धलीला ।

मन्थार्द्रिक्षुब्धदुग्धार्णवनिःकटसमुल्लोलकल्लालमैत्री-

पात्रीभूता प्रभूता जयति यतिपतेः कीर्तिमाला विशाला ॥ १०३ ॥

लोकालोकदरी प्रसीदसि चिरार्तिक शङ्करश्रीगुरु-

प्रोद्यत्कीर्तिनिशाकरं प्रियतमं सन्धिष्य सन्तुष्यसि ।

त्वं चाप्युत्पलिनि प्रदृष्यसि चिरात्कस्तत्र छेतुस्तयो-

रित्यं प्रश्नगिरां परस्परमभूत्स्मेरत्यमेवोत्तरम् ॥ १०४ ॥

दुर्वाभर्षवर्गाडितबुधजनतातुलवातूलवेगो

निर्भाधागाधबोधामृतकिरणसमुन्मेषदुग्धाम्बुराशिः ।

निष्पत्सुं प्रसर्पद्भवदवदलनोद्भूतसन्तापमेधो

जगति स्त्रीतकीर्तिर्जगति यतिपतिः शङ्कराचार्यवर्यः ॥ १०५ ॥

धतिडासपुराणभारतस्मृतिशास्त्राणि पुनःपुनर्मुदा ।

विबुधैः सुबुधो विलोक्य-सकलज्ञत्वपदं प्रपेदिवान् ॥ १०६ ॥

स पुनः पुनरैक्षतादराद्भरवैयासिकशान्तिवाक्यतः ।

समगादुपशान्तिसम्भवां सकलज्ञत्ववदेव शुक्यताम् ॥ १०७ ॥

असत्प्रपञ्चश्चतुराननोऽपि सन्नभोगयोगी पुरुषोत्तमोऽपि सन् ।

अनङ्गजेताऽप्यविदुषदर्शनो जयत्यपूर्वं जगदद्वयीगुरुः ॥ १०८ ॥

आलोक्याननपङ्कजेन दधतं वाणीं सरोजसन्

शश्वत्सन्निहितक्षमाश्रियममुं विश्वम्भरं पूरुषम् ।

आर्याराधितकोमलाग्निकमलं कामद्विषं कोविदाः

शङ्कन्ते भुवि शङ्करं प्रतिकुलालङ्कारमङ्गागताः ॥ १०९ ॥

अेकस्मिन् पुरुषोत्तमे रतिमतीं सत्तामयोन्मुद्भवां

मायाभिक्षुडतामनेकपुरुषासक्तिभ्रमात्रिष्ठराम् ।

जित्वा तान् बुधवैरिणः प्रियतया प्रत्याडरधश्चिरा-

दास्ते तापसकैतवात् त्रिजगतां त्राता स नः शङ्करः ॥ ११० ॥

धति श्रीमाधवीये तदाशुद्धाष्टमवृत्तगः

सङ्क्षेपशङ्करजये यतुर्थः सर्ग आभवत् ।

आदितः श्लोकाः ३८४ ।

શકુરદિગ્વિજયમ્

॥ પ. પઞ્ચમઃ સર્ગઃ સંન્યાસગ્રહણમ્ ॥

ઇતિ સમમહાયનેડખિલશ્રુતિપાર્ડગતતાં ગતો વટુઃ ।
પરિવૃત્ય ગુરોઃ કુલાદ્ ગૃહે જનનીં પર્યચરન્મહાયશાઃ ॥ ૧ ॥
પરિચરન્જનનીં નિગમં પઠન્નપિ હુતાશરવીં સવનદ્વયમ્ ।
મનુવરૈર્નિયતં પરિપૂજયન્ઞિશ્વવર્તત સંસ્તરણિર્યથા ॥ ૨ ॥
શિશુમુદીક્ષ્ય યુવાડપિ ન મન્યમાન્ દિશતિ વૃદ્ધતમોડપિ નિજાસનમ્ ।
અપિ કરોતિ જનઃ કરયોર્યુગં વશગતો વિહિતાન્જલિ તત્ક્ષણાત્ ॥ ૩ ॥
મૃદુ વચશ્ચરિતં કુશલાં મતિં વપુરનુત્તમમાસ્પદમોજસામ્ ।
સકલમેતદ્દુદીક્ષ્ય સુતસ્ય સા સુખમવાપ નિર્ગલમમ્બિકા ॥ ૪ ॥
જાતુ મન્દગમનાડસ્ય હિ માતા સ્નાતુમમ્બુનિધિગાં પ્રતિયાતા ।
આતપોગ્રકિરણે રવિભિમ્બે સા તપઃકુશતનુર્વિલલમ્બે ॥ ૫ ॥
શકુરસ્તદનુ શક્રિતચિત્તઃ પકુજૈવિગતપકુજલાદ્ઃ ।
વીજયન્નુપગતો ગતમોહાં તાં જનેન સદનં સહ નિન્યે ॥ ૬ ॥
સોડય નેતુમનવદ્યચરિત્રઃ સમ્મનોડન્તિકમૃષીશ્વરપુત્રઃ ।
અસ્તવીજજલધિગાં કવિહૃદૈર્વસ્તુતઃ સ્ફુરદલક્રુતપદૈઃ ॥ ૭ ॥
ઇહિતં તવ ભવિષ્યતિ કાલ્યે યો હિતં જગત ઇચ્છસિ બાલ્યે ।
ઇત્યવાપ્ય સ વરં તટિનીતઃ સત્યવાક્ સદનમાપ વિનીતઃ ॥ ૮ ॥
પ્રાતરેવ સમલોકત લોકઃ શીતવાતહૃતશીકરપૂતઃ ।
નૂતનામિવ ધુનીં પ્રવહન્તીં માધવસ્ય સમયા સદનં તામ્ ॥ ૯ ॥
એવમેનમતિમર્ત્યચરિત્રં સેવમાનજનદૈન્યલવિત્રમ્ ।
કેરલક્ષિતિપતિર્હિ દિદ્દક્ષુઃ પ્રાહિણોત્સચિવમાદૃતભિક્ષુઃ ॥ ૧૦ ॥
સોડપ્યતન્દ્રિતમભીરુપદાભિઃ પ્રાપ્ય તં યદનુ સદ્ધિરદાભિઃ ।

उक्तिभिः सरसमञ्जुपदाभिः शक्तिभृत्सममजिज्ञापदाभिः ॥ ११ ॥

यस्य नैव सदृशो भुवि भोद्धा दृश्यते रणशिरःसु य योद्धा ।

तस्य केरलनृपस्य नियोगाद् दृश्यसे मम य सद्गतियोगात् ॥ १२ ॥

राजिताभवसनैर्विलसन्तः पूजिताः सदसि यस्य वसन्तः ।

पण्डिताः सरसवादकथाभिः पण्डितापरगिरोऽवितथाभिः ॥ १३ ॥

सोऽयमाजिजितसर्वमडीपः स्तूयमानयरणः कुलदीपः ।

पादरेणुमवनं भवभाजामादरेण तव विन्दतु राजा ॥ १४ ॥

अेष सिन्धुरपरो मद्यपूर्णां दीषगन्धरहितः प्रवितीर्णः ।

अस्तु तेऽद्य रजसा परिपूतं वस्तुतो नृपगृहं शुचिभूतम् ॥ १५ ॥

धृत्युदीर्यं परिसाधितदौत्यं प्रत्युदीरितसद्गुक्तिममात्यम् ।

अत्युदारमृषिभिः परिशस्तं प्रत्युवाय वयनं कमशस्तम् ॥ १६ ॥

भैक्षमन्नमजिनं परिधानं रुक्षमेव नियमेन विधानम् ।

कर्म दातृवर शास्त्रिणां शर्मदायिनिगमाभिपटूनाम् ॥ १७ ॥

कर्म नैजमपलाय कुभोगैः कुर्मडेऽहं किमु कुम्भिपुरोगैः ।

धृष्टया सुभममात्यं यथेतं गच्छ नाथमसङ्कथयेत्यम् ॥ १८ ॥

प्रत्युत क्षितिभृताऽभिलवर्णा वृत्युपाडरणातो विगतर्णाः ।

धर्मवर्त्मनिरता रथनीयाः कर्म वर्ज्यमिति नो वयनीयाः ॥ १९ ॥

धृत्यमुष्य वयनादकलङ्कः प्रत्यगात्पुनरमात्यमृगाङ्कः ।

वृत्तमस्य स निशम्य धरापः सत्तमस्य सविधं स्वयमाप ॥ २० ॥

भूसुरार्भकवरैः परिवीतं भासुरोऽुपगभस्त्युपवीतम् ।

अच्छजङ्घुसुतया विलसन्तं सुच्छविं नगमिव द्रुमवन्तम् ॥ २१ ॥

यर्मं कृष्णलरिणस्य दधानं कर्म कृत्स्नमुचितं विदधानम् ।

नूतनाम्बुदनिभाम्भरवन्तं पूतनारिसल्लं तुलयन्तम् ॥ २२ ॥

जातरुपुरुषिमुञ्जसुधाम्ना छातरुपकटिमद्भुतधाम्ना ।

नाकभूजमिव सद्गुतिलब्धं पाकपीतलतिडापरिरब्धम् ॥ २३ ॥

सस्मितं मुनिवरस्य कुमारं विस्मितो नृपतिर्वडुवारं

संविधाय विनतिं वरदाने तं विधातृसदृशं भुवि मेने ॥ २४ ॥

तेन पृष्टकुशलः क्षितिपालः स्वेन सृष्टमथ शात्रवकालः ।
 ङाटकायुतसमर्पणपूर्वं नाटकत्रयमवोच्यदपूर्वम् ॥ २५ ॥
 तद्रसार्द्रगुणरीतिविशिष्टं भद्रसन्धिरुचिरं सुकवीष्टम् ।
 सङ्ग्राहेण स निशम्य सुवाचं तं गृह्णाण वरमित्यमुमूये ॥ २६ ॥
 तां नितान्तलृद्यङ्गमसारां गां निशम्य तुलितामृतधाराम् ।
 भूपतिः स रयिताञ्जलिबन्धः स्वोपमं सुतमियेष सुसन्धः ॥ २७ ॥
 नो छिताय मम ङाटकमेतद्देहि नस्तु गृह्णवासिजनाय ।
 छितं तव भविष्यति शीघ्रं याहि पूर्णमनसेत्यवदत्तम् ॥ २८ ॥
 राजवर्यकुलवृद्धिनिमित्तां व्याजहार रत्नसिन्धुतिवित्ताम् ।
 छिष्टिमस्य सकलेष्टविधातुस्तुष्टिमाप छि तथा क्षितिनेता ॥ २९ ॥
 स विशेषविदा सभाजितः कविमुष्येन कलाभृतां वरः ।
 अगमत्कृतकृत्यधीर्निर्जो नगरीमस्य गुणानुदीरयन् ॥ ३० ॥
 भडवः श्रुतिपारदृश्वनः कवयोऽध्यैषत शङ्कराद्गुरोः ।
 मडतः सुमडान्ति दर्शनान्यधिगन्तुं कृण्विराजकौशलीम् ॥ ३१ ॥
 पठितं श्रुतमादरात्पुनः पुनरावोच्य रत्नस्यनूनकम् ।
 प्रविभज्य निमञ्जतः सुभे स विधेयान् विदधेतमां सुधीः ॥ ३२ ॥
 सर्वार्थतत्त्वविदपि प्रकृतोपयारैः
 शास्त्रोक्तभक्त्यतिशयेन विनीतशाली ।
 सन्तोषयन् स जननीमनयत्किञ्चिन्ति
 सम्मानितो द्विजवरैर्दिवसानि धन्यः ॥ ३३ ॥
 सा शङ्करस्य शरणं स य तज्जनन्या
 अन्योन्ययोगविरत्नस्त्वनयोरसङ्घः ।
 नो वोढुमिच्छति तथाऽप्यमनुष्यभावान्
 मेरुं गतः किमपि वाञ्छति दृष्ट्रदेशम् ॥ ३४ ॥
 कृतविधममुं यिकीर्षवः श्रितगार्हस्थ्यमथामभन्धवः ।
 अनुत्पगुणामयिन्तयन्ननवधेषु कुलेषु कन्यकाम् ॥ ३५ ॥
 अथ जातु दिदृक्षवः कलाववतीर्णा मुनयः पुरद्विषम् ।
 उपमन्युदधीचिगौतमत्रितलागस्त्यभुजाः समाययुः ॥ ३६ ॥

प्रक्षिपत्य स भक्तिसन्नतः प्रसवित्र्या सल तान्विधानवित् ।
 विधिवन्मधुपर्कपूर्वया प्रतिजग्राह सपर्यया मुनीन् ॥ ३७ ॥
 विछिताञ्जलिना विपश्चिता विनयोक्त्याऽर्पितविष्टरा अमी ।
 ऋषयः परमार्थसंश्रया अमुना साकमयीकरन् कथाः ॥ ३८ ॥
 निजगाह कथान्तरे मुनीञ्जननी तस्य समस्तदर्शिनः ।
 वयमद्य कृतार्थतां गता भगवन्तो यद्गुपागता गृहान् ॥ ३९ ॥
 क्व कलिर्बहुदोषभाजनं क्व य युष्पथ्यरणावलोकनम् ।
 तदलभ्यत येत्पुराकृतं सुकृतं नः किमिति प्रपञ्चये ॥ ४० ॥
 शिशुरेष किवातिशैशवे यदशेषागमपारगोऽभवत् ।
 मडिमाऽपि यदद्भुतोऽस्य तद् द्रयमेतत्कुरुते कुतूहलम् ॥ ४१ ॥
 करुणार्द्रदृष्ट्याऽनुगृह्यते स्वयमागत्य भवद्भिरुपयम् ।
 वदतास्य पुराकृतं तपः क्षममाकर्णयितुं मया यदि ॥ ४२ ॥
 एति सादरभीरितां तथा गिग्माकर्ण्य मलर्षिसंसदि ।
 प्रतिवक्तुमभिप्रयोदितो घटजन्मा प्रवयाः प्रयङ्गमे ॥ ४३ ॥
 तनयाय पुरा पतिव्रते तत्र पत्या तपसा प्रसादितः ।
 स्मितपूर्वमुपाददे वयो रजनीवल्लभपुण्ड्रमाण्डनः ॥ ४४ ॥
 वरयस्व शतायुषः सुतानपि वा सर्वविदं मितायुषम् ।
 सुतमेकमितीरितः शिवं सति सर्वज्ञमयायतात्मजम् ॥ ४५ ॥
 तदभीप्सितसिद्ध्यै शिवस्तव भाग्यात्तनयो यशस्विनि ।
 स्वयमेव बभूव सर्वविन्न ततोऽन्योऽस्ति यतः सुरेष्वपि ॥ ४६ ॥
 एति तद्भयं निशम्य सा मुनिवर्यं पुनरव्यवोचत ।
 किंयद्यायुरनुष्य भो मुने सकलज्ञोऽस्यनुकम्पया वद ॥ ४७ ॥
 शरदोऽष्ट पुनस्तथाऽष्ट ते तनयस्यास्य तथाऽध्यसौ पुनः ।
 निवसिष्यति कारणान्तराद्भुवनेऽस्मिन् दश षट् य वत्सरान् ॥ ४८ ॥
 एति वादिनि भाविनी कथामृषिमुष्ये घटजे निवार्य तम् ।
 ऋषयः सल तेन शङ्करे समुपामन्थ्य ययुर्यथागतम् ॥ ४९ ॥
 सृष्टिना करिणीव साऽर्दिता शुचिना शैवलिनीव शोषिता ।
 मरुता कदलीव कम्पिता मुनिवाया सुतवत्सलाऽभवत् ॥ ५० ॥

અથ શોકપરીતયેતનાં દ્વિજરાડિત્યમુવાય માતરમ્ ।
 અવગમ્ય ચ સંસૃતિસ્થિતિં કિમકાણે પરિદેવના તવ ॥ ૫૧ ॥
 પ્રબલાનિલવેગવેલ્લિતધ્વજચીનાંશુકકોટિચગ્ચલે ।
 અપિ મૃઢમતિઃ કલેબરે કુરુતે કઃ સ્થિરબુદ્ધિમગ્મિકે ॥ ૫૨ ॥
 કતિ નામ સુતા ન લાલિતાઃ કતિ વા નેહ વધૂરભુગ્જિ હિ ।
 કવનુ તે કવચ તાઃ કવવા વયં ભવસડ્ગઃ ખલુ પાન્થસડ્ગમઃ ॥ ૫૩ ॥
 ભ્રમતાં ભવવર્ત્મનિ ભ્રમાન્ન હિ કિઞ્ચિત્સુખમમ્બ લક્ષયે ।
 તદવાપ્ય ચતુર્થમાશ્રમં પ્રયતિષ્યે ભવબન્ધમુક્તયે ॥ ૫૪ ॥
 ઇતિ કર્ણકદ્ભાષણાશ્રવણાદ્ભાષ્યપિનદ્ધકણ્ઠયા ।
 દ્વિગુણીકૃતશોકયા તથા જગદે ગદ્ગદવાક્યયા મુનિઃ ॥ ૫૫ ॥
 ત્યજ બુદ્ધિમિમાં શૃણુષ્વ મે ગૃહમેધી ભવ પુત્રમાપ્નુહિ ।
 યજ ચ કતુભિસ્તતો યતિર્ભવિતાસ્યડ્ગ સતામયં ક્રમઃ ॥ ૫૬ ॥
 કથમેકતનૂભવા ત્વયા રહિતા જીવિતુમુત્સાહેડભલા ।
 અનયૈવ શુચૌર્ધ્વદેહિકં પ્રમૃતાયાં મયિ કઃ કરિષ્યતિ ॥ ૫૭ ॥
 ત્વમશેષવિદ્યપાસ્ય માં જરઠાં વત્સ કથં ગમિષ્યસિ ।
 દ્રવતે હૃદયં કથં ન તે ન કથહુરમુપૈતિ વા દયામ્ ॥ ૫૮ ॥
 એવં વ્યથાં તાં બહુધાડડશ્રયન્તીમપાસ્ત મોહૈર્બહુભિર્વયોભિઃ ।
 અમ્બામશોકાં વ્યદધાદ્ધિધિહ્નઃ શુદ્ધાષ્ટમેડચિન્તયદેતદન્તઃ ॥ ૫૯ ॥
 મમ ન માનસમિચ્છતિ સંસૃતિં ન ચ પુનર્જનની વિજિહાસતિ ।
 ન ચ ગુરુર્જનની તદ્દુદીક્ષતે તદનુશાસનમીષદપેક્ષિતમ્ ॥ ૬૦ ॥
 ઇતિ વિચિન્ત્ય સ જાતુ મિમઙ્ઘયા બહુજલાં સરિતં સમુપાયયૌ ।
 જલમગાહત તન્ન સમગ્રહીજજલચરશ્ચરણે જલમીયુષઃ ॥ ૬૧ ॥
 સ ચ રુરોદ જલે જલચારિણા ઘૃતપદો હ્રિયતેડમ્બ કરોમિ કિમ્ ।
 ચલિતુમેકપદં ન પારયે બલવતા વિવૃતોરુમુખેન હ ॥ ૬૨ ॥
 ગૃહગતા જનની તદ્દુપાશૃણોત્પરવશા દ્રુતમાપ સરિત્તટમ્ ।
 મમ મૃતેઃ પ્રથમં શરણં ધવસ્તદનુ મે શરણં તનયોડભવત્ ॥ ૬૩ ॥
 સ ચ મરિચ્યતિ નકવશં ગતઃ શિવ ન મેડજનિ હન્ત પુરા મૃતિઃ ।

धृति शुशोभ्य जनन्यपि तीरगा जलगतात्मजवङ्गगतेक्षणा ॥ ६४ ॥

त्यजति नूनमयं यरणां यलो जलचरोऽम्भ तवानुमतेन मे ।
सकलसंन्यसने परिकल्पिते यद्वि तवानुमतिः परिकल्पये ॥ ६५ ॥

धृति शिशौ यडिता वदति स्फुटं व्यधित साऽनुमतिं द्रुतमम्बिका ।
सति सुते भविता मम दर्शनं मृतवतस्तद्गु नेति विनिश्चयः ॥ ६६ ॥

तदनु संन्यसनं मनसा व्यधाद्य सुमोय शिशुं फलनककः ।
शिशुरुपेत्य सरित्तटमत्रसन् प्रसुवमेतद्गुवाच शुयाऽऽवृताम् ॥ ६७ ॥

मातर्विधेयमनुशाधि यदत्र कार्यं
संन्यासिना तद्गु करोमि न सन्दिडेऽडम् ।
वस्त्राशने तव यथेष्टममी प्रदधु-
र्गृह्णन्ति ये धनमिदं मम पैतृकं यत् ॥ ६८ ॥

देडेऽम्भ रोगवशगे य सनाभयोऽमी
द्रक्ष्यन्ति शक्तिमनुसृत्य मृतिमसङ्गे ।
अर्थग्रहाज्जनभगाय्य यथाविधानं
कुर्युश्च संस्कृतिममी न विभेयमीषत् ॥ ६९ ॥

यज्जिवितं जलचरस्य भुष्पात्तद्विष्टं
संन्याससङ्गरवशात्तन्मम देडपाते ।
संस्कारमेत्य विधिवत् शङ्कर त्वं
नो येत्प्रसूय मम किं हलमीरय त्वम् ॥ ७० ॥

अङ्गन्यम्भ रात्रिसमये समयान्तरे वा
सञ्चिन्तय स्ववशगाऽवशगाऽथवा माम् ।
ओष्यामि तत्र समयं सकलं विहाय
विश्रासमाप्नुहि मृतावपि संस्कृष्टिष्ये ॥ ७१ ॥

संन्यस्त वाञ्छिशुरयं विधवाभनाथां
क्षिभ्येति मां प्रति कदाऽपि न चिन्तनीयम् ।
यावन्मया स्थितवता हलमापनीयं
मातस्ततः शतगुणं हलमापयिष्ये ॥ ७२ ॥

धृत्वं स्वमातरमनुग्रहणोच्छ्रुत्कृत्वा
प्रोये सनाभिजनमेष विद्यक्षाणाञ्ज्यः ।

संन्यासकल्पितमना प्रजितोऽस्मि दूरं

तां निक्षिपामि जननीमधवां भवत्सु ॥ ७३ ॥

येवं सनाभिजनमुत्तममुत्तमाञ्चः

श्रीमातृकार्यमभिभाष्य करद्वयेन ।

सम्प्रार्थयन् स्वजननीं विनयेन तेषु

न्यक्षेपयन्नयनजाम्बु निषिञ्चमानाम् ॥ ७४ ॥

आत्मीयमन्दिरसमीपगतामथासौ

यङ्के विदूरगनदीं जननीछिताय ।

तत्तीरसंश्रितयद्दृढधाम किञ्चि-

त्सा निम्नगाऽऽरभत ताऽयितुं तरङ्गैः ॥ ७५ ॥

वर्षासु वर्षति उरौ जलमेत्य किञ्चि-

दन्तःपुरं भगवतोऽपनुनोद मृत्सनाम् ।

आरब्ध मूर्तिरनघा यलितुं कुमेण

द्वेवोऽभिभेदिव न मुञ्चति भीरुछिंसाम् ॥ ७६ ॥

प्रस्थातुकाममनघं भगवाननङ्ग-

वायाऽवदत्तथमपि प्रणिपत्य मातुः ।

पादारविन्दयुगलं परिगृह्य याज्ञां

श्रीशङ्करं जनछितैकरसं स कृष्णः ॥ ७७ ॥

आनेष्ट दूरगनदीं कृपया भवान् यां

सा माऽतिमात्रमनिशं बहुलोर्मिहस्तैः ।

ङ्घ्रिन्नाति ताऽनपरा वद कोऽभ्युपायो

वस्तुं क्षमे न नितरां द्विजपुत्र यासि ॥ ७८ ॥

आकण्ठ्यं वाचमिति तामतनुं गुरुर्नः

प्रोद्धृत्य कृष्णमयलं शनकैर्भुजाभ्याम् ।

प्रातिष्ठिपन्निकटं येव न यत्र बाधा

नघेत्युदीर्य सुभमास्त्व चिराय येति ॥ ७९ ॥

तस्मात्स्वमातुरपि भक्तिवशादनुज्ञा-

मादाय संसृतिमडाब्धिविरक्तिमान् सः ।

गन्तुं मनो व्यधित संन्यसनाय दूरं

किं नौस्थितः पतितुमिच्छति वारिराशौ ॥ ८० ॥

धत्थं सुधीः स निरवग्रहमातृलक्ष्मी-

शानुग्रहो घटज्ज्जोषितभाविवेदी ।

अेकान्ततो विगतभोगपदार्थतृषणः

कृषणे प्रतीचि निरतो निरगान्निशान्तात् ॥ ८१ ॥

यस्य त्रिनेत्रापरविग्रहस्य कामेन नास्थीयत दृक्पथेऽपि ।

तन्मूलकः संसृतिपाशबन्धः कथं प्रसज्येत मडानुभावे ॥ ८२ ॥

स्मरेण डिल मोछितौ विधिविधू य जातृत्यथौ

तथाऽऽमपि मोछिनीकुयक्याटिवीक्षापरः ।

अगामहल मोछिनीमिति विमृश्य सोऽजागरीत्

यतीशवपुषा शिवः स्मरकृतार्तिवार्तोऽञ्जितः ॥ ८३ ॥

निष्पत्राकुरुतासुरानपि सुरान् मारः सपत्राऽकरो-

दध्यन्यानिड निष्कुलाऽकृततरां गन्धर्वविद्याधरान् ।

यो धानुष्कवरो नराननलसाहृत्वोदलासीदलं

यस्तस्मिन्नशुशूरतैष मुनिभिर्वार्यः कथं शङ्करः ॥ ८४ ॥

शान्तिश्चावशयन्मनो गतिमुभा दान्तिर्न्यरुद्ध डियाः

आघात्ता विषयान्तराद्गुपरतिः क्षान्तिर्भृदुत्वं व्यधात् ।

ध्यानैकोत्सुकतां समाधिविततिश्चडे तथाऽऽस प्रिया

श्रद्धा ङन्त वसुप्रथाऽस्य तु कुतो वैराग्यतो वेदि नो ॥ ८५ ॥

विजन्तावनितापरितोषितो विधिवितीर्णकृतात्मतनुस्थितिः ।

परिहर्न् ममतां गृहगोचरां हृदयगेन शिवेन समं ययौ ॥ ८६ ॥

गच्छन्वनानि सरितो नगराणि शैलान्

ग्रामाञ्जनानपि पशून् पथि सोऽपि पश्यन् ।

न-वैन्द्रजालिक धवाद्भुतमिन्द्रजालं

अहमैवमेव परिदर्शयतीति मेने ॥ ८७ ॥

वादिभिर्निजनिजाध्वकशिंतां वर्तयन् पथि जरद्गर्वी निजे ।

दण्डमेकमवलज्जगद्गुरुर्दण्डिताभिलकध्वमाण्डलः ॥ ८८ ॥

सारङ्गा धव विश्वकदुभिरलडुर्वुद्भिःरुच्युष्पवै-

र्जल्पाडैः परमर्मभेदनकलाकण्डूलजिह्वाञ्चलैः ।

पाप्माइरैरिड्ड डान्दिशीकमनसः कं नापुयुर्वेदिकाः

कलेशं दइडधरो यद्वि स्म न मुनिस्त्राता जगदेशिकः ॥ ८८ ॥

दइडान्वितेन धृतारागनाम्भरेण गोविन्दनाथवनमिन्दुलवातटस्थम् ।

तेन प्रविष्टमजनिष्ट दिनावसाने

यइडत्विषा य शिपरं यरमाचलस्य ॥ ८० ॥

तीरदुमागतमरुद्विगतश्रमः सन्

गोविन्दनाथवनमध्यतलं लुलोडे ।

शंसन्ति यत्र तरवो वसतिं मुनीनां

शाप्माभिरुज्जवलमृगाञ्जिनवल्कलाभिः ॥ ८१ ॥

आदेशमेकमनुयोक्तुमयं व्यवस्यन्

प्रादेशमात्रविवरप्रतिडारभाजम् ।

तत्र स्थितेन कथितां यमिनां गणोः

गोविन्ददेशिकगुडां कुतुकी ददृश ॥ ८२ ॥

यस्य प्रपन्नपरितोषदुखो गुडायाः

स त्रिः प्रदक्षिणपरिकमणं विधाय ।

द्वारं प्रति प्रणिपतञ्जनतापुरोगं

तुष्टाव तुष्टलृद्यस्तमपास्तशोकम् ॥ ८३ ॥

पर्यङ्कतां भजति यः पतगेन्द्रकेतोः

पादाङ्गदत्वमथवा परमेश्वरस्य ।

तस्यैव मूर्ध्नि धृतसाब्धिमडीप्रभूमैः

शेषस्य विग्रहमशेषमलं भजे त्वाम् ॥ ८४ ॥

दृष्ट्वा पुरा निजसलस्रमुभीमलैषु-

रन्तेवसन्तं धृति तामपलाय शान्तः ।

अेकाननेन भुवि यस्त्ववतीर्य शिष्या-

न-वग्रहीन्ननु स अेव पतञ्जलित्वम् ॥ ८५ ॥

उरगपतिमुभादधीत्य साक्षात्स्वयमवनेर्विवरे प्रविश्य येन ।

प्रकटितमयलातले सयोगं जगद्गुपकारपरेण शब्दभाष्यम् ॥ ८६ ॥

तमभिलगुणपूर्णा व्यासपुत्रस्य शिष्या-

दधिगतपरमार्थं गौडपादान्मलर्षेः ।

अधिजिगमिषुरेषे ऋद्धमसंस्थामलं त्वां
प्रसृमरमडिमानं प्रापमेकान्तलज्ज्या ॥ ९७ ॥

तस्मिन्निति स्तुवति कस्त्वमिति ध्रुवन्तं
दृष्ट्या समाधिपदरुद्धविसृष्टचित्तम् ।
गोविन्ददेशिकमुवाच ततो वयोभिः
प्राचीनपुण्यजनितात्मविबोधयिहैः ॥ ९८ ॥

स्वामिन्नलं न पृथिवी न जलं न तेजो
न स्पर्शनो न गगनं न च तद्गुणा वा ।
नापीन्द्रियाण्यपि तु विद्धि ततोऽवशिष्टो
यः केवलोऽस्ति परमः स शिवोऽलमस्मि ॥ ९९ ॥

आकल्प्य शङ्करमुनेर्वचनं तदित्य-
मद्वैतदर्शनसमुत्थमुपात्तलर्षः ।
स प्राड शङ्कर स शङ्कर अेव साक्षा-
ज्जातस्त्वमित्यलमवैमि समाधिदृष्ट्या ॥ १०० ॥

तस्योपदर्शितवतश्चरणौ गुडाया
द्वारे न्यपूजयद्गुपेत्य स शङ्करार्थः ।
आचारं धृत्युपदिदेश स तत्र तस्मै
गोविन्दपादगुरवे स गुरुर्मुनीनाम् ॥ १०१ ॥

शङ्करः सविनयैरुपचारैरभ्यतोषयदसौ गुरुमेनम् ।
ऋद्धम तद्विदितमप्युपलिप्सुः सम्प्रदायपरिपालनभुङ्क्ष्या ॥ १०२ ॥

भक्तिपूर्वकृततत्परिचर्यातोषितोऽधिकतरं यतिवर्यः ।
ऋद्धमतामुपदिदेश यत्तुर्बिर्वेशेभरयथोभिरभुञ्जै ॥ १०३ ॥

साम्प्रदायिकपराशरपुत्राऋत्तसूत्रमतगत्यनुरोधात् ।
शास्त्रगूढलुद्धयं हि दयालोः कृत्स्नमध्ययमभुङ्क्षु सुभुद्धिः ॥ १०४ ॥

व्यासः पराशरसुतः किल सत्यवत्यां
तस्यात्मजः शकम्निः प्रथितानुभावः ।
तच्छिष्यतामुपगतः किल गौडपादो
गोविन्दनाथमुनिरस्य च शिष्यभूतः ॥ १०५ ॥

शुश्राव तस्य निकटे किल शास्त्रजालं

यश्चाशृणोद्भुजगसद्यगतस्त्वनन्तात् ।

शब्दाभ्युराशिमभिलं समयं विधाय

यश्चाभिलानि भुवनानि बिभर्ति मूर्धा ॥ १०६ ॥

सोऽधिगम्य यरमाश्रममार्थः पूर्वपुण्यनिश्चयैरधिगम्यम् ।

स्थानमर्थ्यमपि ङसपुरोगैरुन्नतं ध्रुव एवैत्य चकाशे ॥ १०७ ॥

छन्नमूर्तिरतिपाटलशाटीपल्लवेन रुचये यतिराजः ।

वासरोपरमरक्तपयोद्याच्छादितो छिमगिरेरिव कूटः ॥ १०८ ॥

अेष धूर्जटिरभोधमडेभं सन्निहत्य रुधिराप्लुतयर्म ।

उद्यद्गुणकिरणारुणशाटीपल्लवस्य उपटेन बिभर्ति ॥ १०९ ॥

श्रुतीनामाङ्गीऽः प्रथितपरङ्सोचितगति-

निजे सत्ये धाम्नि त्रिजगदतिवर्तिन्यभिरतः ।

असौ ब्रह्मैवास्मिन्न भवु विशये किन्तु कलये

भृङ्गेर्य साक्षादनुपचरितं केवलतया ॥ ११० ॥

मितं पादैनैव त्रिभुवनमिडेकेन मडसा

विशुद्धं यत्सत्त्वं स्थितिज्जिलयेष्वध्यनुगतम् ।

दशाकारातीतं स्वमडिमनि निर्वेदरमणं

ततस्तद्विषयोः परमपदमाप्याति निगमः ॥ १११ ॥

न भूतेष्वसाङ्गः क्वचन न गवा वा विडरणं

न भूत्या संसर्गो न परिचितता भोगिभिरपि ।

तद्यथाभ्यायान्तस्त्रिपुरदण्डनाडेवलदृशा

तुरीयं निर्द्धङ्गं शिवमतितरां वार्ययति तम् ॥ ११२ ॥

न धर्मः सौवर्णो न पुरुषकृत्षु प्रवणता

न यैवाडोरान्त्रस्फुरदरियुतः पार्थिवरथः ।

असाडाय्येनैवं सति विततपुर्यष्टकज्ये*

(पुर्यष्टकं - १. ज्ञानेन्द्रियपञ्चकम्, २. कर्मेन्द्रियपञ्चकं,

३. प्राणपञ्चकम्, ४. अन्तःकरणतुष्टयम्, ५. अविद्या,

६. कामः, ७. कर्म, ८. वासना)

कथं तं न भूयान्निगमनिकुरम्भं परशिवम् ॥ ११३ ॥

दुःखासारदुरन्तदुष्कृतधनां दुःसंसृतिप्रावृषं

दुर्वाभिलो दारुणां परिउरन्दूरादुदाराशयः ।
 उच्येत्प्रतिपक्षपण्डितयशोनालीकनालाङ्कुर-
 आसो ऽसङ्खलावतंसपदभाङ् सन्मानसे कीडति ॥ ११४ ॥
 क्षीरे ब्रह्म जगत्त्रय नीरमुभयं तद्योगमभ्यागतं
 दुर्भेदं त्वितरेतरं चिरतरं सम्यग्विभक्त्युत्तमम् ।
 येनाशेषविशेषदोषलङ्घनीमासेदुर्धी शेषुर्धी
 सोऽयं शीलवतां पुनाति परमो ऽसो द्विजात्यग्राणीः ॥ ११५ ॥
 नीरक्षीरनयेन तथ्यवितथे सम्पिण्डिते पण्डितै-
 र्दुर्भेदे सकलैर्विवेचयति यः श्रीशङ्कराख्यो मुनिः ।
 ऽसोऽयं परमोऽस्तु ये पुनरिडाशक्ताः समस्ताः स्थिताः
 शृम्भान्निम्बकलाशनैकरसिकान् काकान्मूम्भन्मले ॥ ११६ ॥
 दृष्टिं यः प्रगुणीकरोति तमसा बाह्येन मन्दीकृतां
 नालीकप्रियतां प्रयाति भजते मित्रत्वमव्याहृतम् ।
 विश्वस्योपकृतेर्विलुम्पति सुदृश्यकस्य चार्तिं घनां
 ऽसः सोऽयमभिव्यनक्ति भडतां जिज्ञास्यमर्थं मुहुः ॥ ११७ ॥
 ऽसभावमधिगम्य सुधीन्द्रे तं समर्थति य संसृतिमुक्त्यै ।
 सञ्चयाल कथयन्निव मेघश्चञ्चलायपलतां विषयेषु ॥ ११८ ॥
 अेष नः स्पृशति निष्ठुरपादैस्तत्तु तिष्ठतु वितीर्णमवन्धै ।
 अस्मदीयमपि पुष्पमनैषीदित्यरोधि नलिनीपतिरब्दैः ॥ ११९ ॥
 वारिवालनिवले क्षणालक्ष्यश्रीररोयत डिलाचिररोचिः ।
 अन्तरङ्गतभोधकलेव व्यापृतस्य विदुषो विषयेषु ॥ १२० ॥
 किं नु विषगुपदसंश्रयतोऽब्धा ब्रह्मतामुपदिशन्ति सुदृष्ट्मयः ।
 यन्निशम्य निषिलाः स्वनमेषां बिभ्रति स्म डिल निर्भरमोदान् ॥ १२१ ॥
 देवराजमपि मां न यजन्ति ज्ञानगर्वभरिता यतयोऽमी ।
 एत्यमर्षवशागेन पयोदस्यन्दनेन धनुराविरकारि ॥ १२२ ॥
 आववुः कुटजकन्दलभाण्डास्त्रीतरेणुक्लिता वनवात्याः ।
 सत्वमध्यमतमोगुणमिश्रा मायिका एव जगत्सु विलासाः ॥ १२३ ॥
 बभ्रुमुस्तिमिरसञ्छविगात्राश्चित्रकार्मुकभृतः भरघोषाः ।
 ध्यानयज्ञमथनाय यतीनां विद्युदृज्जवलदृशो घनद्वैत्याः ॥ १२४ ॥

उत्ससर्जुंरसङ्गलधारा वारिदा गगनधाम पिधाय ।

शङ्करो लुदयमात्मनि कृत्वा सञ्जलार सकलेन्द्रियवृत्तीः ॥ १२५ ॥

शनैः सान्त्वालापैः सनयमुपनीतोपनिषदां

शिरायत्तं त्यक्त्वा सलजमभिमानं दृढतरम् ।

तमेत्य प्रेयांसं सपदि परलंसं पुनरसा-

वधीरा संस्रष्टुं क्वनु सपदि तद्धीर्लयमगात् ॥ १२६ ॥

न सूर्यो नैवेन्दुः स्फुरति न य ताराततिरियं

कुतो विद्युत्लेभा डियदिल कृशानोर्विलसितम् ।

नो विद् रोदस्थौ न य समयमस्मिन्न जलदे

शिदाकाशे सान्द्रस्वमुभरसवर्षाण्यविरतम् ॥ १२७ ॥

किमादेयं डेयं किमिति सलजानन्दजलधा-

वतिस्वच्छे तुच्छीकृतसकलमाये परशिवे ।

तदेतस्मिन्नेव स्वमडिमनि विस्मापनपदे

स्वतः सत्ये नित्ये रलसि परमे सोऽकृत कृती ॥ १२८ ॥

प्राप विष्णुपदभागपि मेघः प्रावृडागमनतो मलिनत्वम् ।

विद्युदुज्ज्वलरुच्याऽनुसृतश्च कोऽध्यवन्पि भजेन्न विरागम् ॥ १२९ ॥

आशये कलुषिते सलिलानां मानसोत्कलुदयाः कललंसाः ।

कोऽन्यथा भवति जिवनलिप्सुर्नाश्रये भजति मानसयिन्ताम् ॥ १३० ॥

अल्रवर्त्मनि परिभ्रममिच्छञ्शुल्लदीधितिरदल्रपयोदे ।

न प्रकाशनमवाप कलावान् कश्चकास्ति मलिनाम्बरवासी ॥ १३१ ॥

यातकावलिरनल्पपिपासा प्राप तृप्तिमुदकस्य शिराय ।

प्राप्नुयादमृतमभ्यभिवान्छन् कालतो भत घनाश्रयकारी ॥ १३२ ॥

धत्युदीर्णजलवाडविनीले स्फीतवातपरिधूततमाले ।

प्राणभृत्प्रयरणप्रतिडूले नीऽनीलघनशालिनि डाले ॥ १३३ ॥

अत्रलारशतसम्भूतशोभे सुत्रलक्षतुरगः स मडात्मा ।

अध्युवास तटमिन्दुभवायाः सुध्युपास्यथरणं गुरुमर्थन् ॥ १३४ ॥

त्रस्तमर्त्यगणमस्तमिताशं डस्तिडस्तपृथुलोदकधाराः ।

मुञ्चति स्म समुदश्चितविद्युत्पञ्चरात्रमडिशत्रुजस्रम् ॥ १३५ ॥

तीरभूरुडततीरपकर्षन्नगडारनिकरैः सड पूरः ।
 आयायाधिकधोषमनल्यः कल्यवाधिलडरीव तटिन्याः ॥ १३६ ॥
 धोषवारिऽरभीरुनराणां धोषमेष कलुषं स निशम्य ।
 देशिकं ध्रुवसमाधिविधानं वीक्ष्य य क्षणमभूद्विवक्षुः ॥ १३७ ॥
 सोऽभिमन्थ करकं त्यरमाशस्तत्रवाडपुरतः प्रणिधाय ।
 कृत्स्नमत्र समवेशयदम्भः कुम्भसम्भव एव स्वकरेऽब्धिम् ॥ १३८ ॥
 तं निशम्य निधिलैरपि लोडैरुत्थितोऽस्य गुरुरुक्तमुदन्तम् ।
 योगसिद्धिमथिराद्यमापेत्यभ्यपद्यततरां परितोषम् ॥ १३९ ॥
 छात्रमुप्यममुपाड कियद्भिर्वासिरैर्गतधने गगने सः ।
 पश्य सौम्य शरदा विमलं भं विद्ययेव विशदं परतत्वम् ॥ १४० ॥
 वारिदा यतिवराश्च सुपाथोधारया सद्युपदेशगिरा य ।
 ओषधीरनुयरांश्च कृतार्थीकृत्य सम्प्रति छि यान्ति यथेच्छम् ॥ १४१ ॥
 शीतदीधितिरसौ जलमुग्भिर्मुक्तपद्भितिरतिस्कुटकान्तिः ।
 भाति तत्त्वविदुषामिव बोधो मायिकावरणनिर्गमशुभ्रः ॥ १४२ ॥
 वारिवाडनिवडे प्रतियाते भान्ति भानि शुचिभानि शुभानि ।
 मत्सरदिविगमे सति (१)मैत्रीपूर्वका एव गुणाः परिशुद्धाः ॥ १४३ ॥
 (१ “मैत्री करुणामुदितोपेक्षाणां सुभङ्गुभपुण्यापुण्यविषयाणां
 भावनातश्चित्तप्रसादनम्” इति पातञ्जलयोगसूत्रम् ।)
 मत्स्यकच्छपमयी धृतयका गर्भवर्तिभुवना नलिनाढ्या ।
 श्रीयुताऽद्य तटनी परडंसैः सेव्यते मधुरिपोरिव मूर्तिः ॥ १४४ ॥
 नीरदाः सुथिरसम्भृतमेते ज्वनं द्विजगणाय वितीर्य ।
 त्यक्तविद्युदभलाः परिशुद्धाः प्रप्रजन्ति धनवीथिगृहेभ्यः ॥ १४५ ॥
 यन्द्रिकाभसितयर्थितगात्रश्चन्द्रमण्डलकमण्डलुशोभी ।
 भन्धुज्वकुसुमोत्तरशाटीसंवृतो यतिरिवायमनेहाः ॥ १४६ ॥
 डंससङ्गतिलसद्विरजस्कं क्षोभवर्जितमपह्लुतपङ्कम् ।
 वारि सारसमतीव गभीरं तावकं मन एव प्रतिभाति ॥ १४७ ॥
 शारदाभ्युदरजालपरीतं भ्राजते गगनमुज्ज्वलमानु ।

विमयन्तनरजः समुद्यत्तौस्तुभ मुरशिपोरिव वक्षः ॥ १४८ ॥
 पङ्कजानि समुद्बुद्धरीणि प्रोद्धतानि विकथानि कनन्ति ।
 सौम्य योगकलयेव विदुल्लान्युन्मुभानि वृद्यथानि मुनीनाम् ॥ १४९ ॥
 रेणुभस्मकवितैर्दलशाटीसंवृतैः कुसुमविज्जपमावैः ।
 वृन्तकुडमलकमण्डलुयुक्तैर्धार्यते क्षितिरुडैर्यतितातौल्यम् ॥ १५० ॥
 धारणाद्विभिरपि श्रवणाद्यैर्वाषिंकाणि द्रवसान्यपनीय ।
 पादपद्मरजसाऽद्य पुनन्तः सञ्चरन्ति छि जगन्ति मडान्तः ॥ १५१ ॥
 तद्भवान् प्रजतु वेदकदम्बाद्बुद्धत्वां भवद्वाम्बुदमालाम् ।
 तत्त्वपद्मतिमभिज्ञा विवेक्तुं सत्त्वरं उरपुरीमविविक्ताम् ॥ १५२ ॥
 अत्र कृष्णामुनिना कथितं मे पुत्र तच्छृणु पुरा तुछिनाद्रौ ।
 वृत्रशत्रुमुभद्वैवतजुष्टे सत्रमत्रिमुनिकर्तृकमास ॥ १५३ ॥
 संसदि श्रुतिशिरोऽर्थमुदारं शंसति स्म पराशरसूनुः ।
 धृत्यपृच्छमलमत्रभवन्तं सत्यवायमभियुक्ततमं तम् ॥ १५४ ॥
 आर्य वेदनिकरः प्रविभक्तो भारतं कृतमकारि पुराणम् ।
 योगशास्त्रापि सम्यगभाषि ब्रह्मसूत्रमपि सूत्रितमासीत् ॥ १५५ ॥
 अत्र डेयिद्विड विप्रतिपन्नाः कल्पयन्ति छि यथायथमर्थान् ।
 अन्यथाग्रहणानिग्रहक्षं भाष्यमस्य भगवन् करणीयम् ॥ १५६ ॥
 मद्भयः स य निशम्य सभायां विद्वदग्रसर वाचमवोचत् ।
 पूर्वमेव द्विविषद्भिरुदीर्घाः पार्वतीपतिसदस्ययमर्थः ॥ १५७ ॥
 वत्स तं शृणु समस्त विदेको मत्समस्तव भविष्यति शिष्यः ।
 कुम्भ एव सरितः सकलं यः संहरिष्यति मडोल्बणामम्भः ॥ १५८ ॥
 दुर्मतानि निरसिष्यति सोऽयं शर्मदायि य करिष्यति भाष्यम् ।
 कीर्तयिष्यति यशस्तव लोकः कार्तिकेन्दुकरकौतुकि येन ॥ १५९ ॥
 धृत्युदीर्य मुनिराट् स वनान्ते पत्युराप सुगिरिं गिरिजायाः ।
 तन्मुपाच्छ्रुतमशेषमिदानीं सन्मुनिप्रिय मया त्वयि दृष्टम् ॥ १६० ॥
 स त्वमुत्तमपुमानसि कश्चित्तत्त्ववित्प्रवर नान्यसमानः ।
 तद्यतस्व निरवद्यनिबन्धैः सद्य एव जगद्बुद्धरण्याय ॥ १६१ ॥

गच्छ वत्स नगरं शशिमौलेः स्वच्छदेवतटिनीकमनीयम् ।
 तावता परमनुग्रहमाधा देवता तव करिष्यति तस्मिन् ॥ १६२ ॥
 अेवमेनमनुशास्य दयालुः पावयन्निजदृशा विससर्ज ।
 भावतः स्वयंरणाभ्भुजसोवामेव शश्वदभिकाभयमानम् ॥ १६३ ॥
 पङ्कजप्रतिभटं पद्युगं शङ्करोऽस्य निरगादसच्छिष्युः ।
 तद्वियोगमभिवन्ध कथञ्चित्तद्विलोकनमयन् लृट्याञ्जे ॥ १६४ ॥
 प्राप तापसवरः स छि काशीं नीपकाननपरीतसमीपाम् ।
 आपगानिकटडाटकयञ्चधूपपङ्क्तिसमुदञ्चितशोभाम् ॥ १६५ ॥
 सन्देहस भगीरथतमामन्दतीव्रतपसः क्लृप्तताम् ।
 योगिरादुचिततीरनिङ्कुञ्जो भोगिभूषणजटातटभूषाम् ॥ १६६ ॥
 विष्णुपादनभराजजननाद्वा शम्भुमौलिशशिसङ्गमनाद्वा ।
 या छिमाद्विशिभरात्पतनाद्वा स्फाटिकोपमजला प्रतिभाति ॥ १६७ ॥
 गायतीव क्लृष्टपदनार्दैर्नृत्यतीव पवनोन्मथिताञ्जैः ।
 मुञ्चतीव लसितं सितकनैः शिष्यतीव थपलोर्मिकरैर्या ॥ १६८ ॥
 श्यामला क्वचिदपाङ्गमयूषैश्चित्रिता क्वचन भूषणभाभिः ।
 पाटला कुयतटीगलितैर्या कुङ्कुमैः क्वचन दिव्यवधूनाम् ॥ १६९ ॥
 सोऽवगाढ्य सलिलं सुरसिन्धोरुत्ततार शितिकण्ठजटाभ्यः ।
 जह्वीसलिलवेगद्भ्रतस्तयोगपुण्यपरिपूर्णां धवेन्दुः ॥ १७० ॥
 स्वर्णदीजलकण्ठाहितशोभा मूर्तिरस्य सुतरां विललास ।
 यन्द्रपादगलदभ्भुकण्ठाङ्गु पुत्रिका शशिशिलारचितेव ॥ १७१ ॥
 विश्वेशश्चरणयुगं प्रणम्य भक्त्या
 उर्याधैस्त्रिदशवरैः समर्थितस्य ।
 सोऽनैषीत्प्रयतमना जगत्पवित्रे
 क्षेत्रेऽसाविड समयं डिन्तमार्यः ॥ १७२ ॥
 एति श्रीमाधवीये तत्सुभाश्रमनिवासगः ।
 सङ्क्षेपशङ्करजये सर्गाऽयं पञ्चमोऽभवत् ॥ ५ ॥
 आदितः श्लोकाः ५५६ ।
 Eन्धोदेद् अन्द् प्रूङ्क्त्वेअद् व्य् ंठडन् छेत्तूर्

शङ्करदिग्विजयम्

॥ ६. षष्ठः सर्गः आत्मविद्याप्रतिष्ठा ॥

अथ षष्ठः सर्गः ॥ ६ ॥

अथागमद्ब्राह्मणसूनुरादरादधीतवेदो दलयन् स्वभासा ।

तेजसि कश्चित्सरसीरुडाक्षो दिदृक्षमाणः किल देशिकेन्द्रम् ॥ १ ॥

आगत्य देशिकपदाम्बुजयोरपमत् संसारवारिधिमनुत्तरमुत्तिर्षुः ।

वैराग्यवानकृतदारपरिग्रहश्च कारुण्यनावमधिरुच्य दृढां दुरापाम् ॥ २ ॥

उत्थाप्य तं गुरुरुवाच गुरुर्द्विजानां

कस्त्वं क्व धाम कुत आगत आत्तर्षैर्यः ।

बालोऽप्यबालविषणः प्रतिभासि मे त्व-

मेकोऽप्यनेक एव नैकशरीरभावः ॥ ३ ॥

पृष्टो बभाण गुरुमुत्तरमुत्तरङ्गो

विप्रो गुरो मम गृहं बुध योलदेशे ।

यत्रापगा वडति तत्र कवेरकन्या

यस्याः पयो ऽरिपदाम्बुजभक्तिमूलम् ॥ ४ ॥

अटाटयमानो मलतो दिदृक्षुः कमादिभं देशमुपागतोऽस्मि ।

बिभेमि मज्जन् भववारिराशौ तत्पारगं मां कृपया विधेहि ॥ ५ ॥

अपाङ्गैरुत्तुङ्गैरमृतञ्जरभङ्गैः परगुरो

शुभ्या दूनं दीनं कलय दयया मामविमृशन् ।

गुणं वा दोषं वा मम किमपि सञ्चिन्तयसि येत्

तदा डैव श्लाघा निरवधिकृपानीरधिरिति ॥ ६ ॥

स्यात्ते दीनदयालुताकृतयशोराशिस्त्रिलोकीगुरो

तूर्णं येदयसे ममाद्य न तथा कारुण्यतः श्रीमति ।

वर्षन् भूरि मरुस्थलीषु जलभृत्सद्भिर्यथा पूज्यते

नैवं वर्षशतं पयोनिधिजले वर्षत्रपि स्तूयते ॥ ७ ॥

(१)त्वत्सारस्वतसारसारससुधाङ्गुपासत्सारस-

स्रोतःसम्भृतसन्ततोऽज्ज्वलजलक्रीडा मतिर्मे भुने ।

यञ्चत्पञ्चशरादिवञ्चनडतं न्यञ्चं प्रपञ्चं छित-

ज्ञानाकिञ्चनमा विरिञ्चमभिलं यालोययन्त्यञ्चतु ॥ ८ ॥

(१ तव सरस्वत्याः साररूपः सारससुधाङ्गुपासः यन्द्रसम्बन्धी

अमृतसमुद्रस्तस्य सतां सारसानां पक्षिणां कमलानां वा स्रोतोभिः

प्रवाहैः यत् सम्भृतं सम्मिश्रितं संश्रितं वा सन्ततमुज्ज्वलं

जलं तस्मिन् क्रीडा यस्यास्तथा भूता सती मे मतिः -एति व्याख्या ॥)

सौरं धाम सुधामरीचिनगरं पौरन्दरं मन्दिरं

कौबेरं शिबिरं हुताशनपुरं सामीरसन्नोत्तरम् ।

वैधं याऽऽवसथं त्वदीयङ्गितिश्रद्धासमिद्धात्मनः

शुद्धाद्वैतविदो न दोग्धि कुतुकं विरतिश्रीधातुकं कौतुकम् ॥ ९ ॥

न भौमा रामाद्याः सुषमविषवल्लीङ्गलसमाः

समारम्भन्ते नः किमपि कुतुकं जातु विषयाः ।

न गाण्यं नः पुण्यं रुचिरतररम्भाकुयतटी-

परीरम्भारम्भोज्ज्वलमपि य पौरन्दरपदम् ॥ १० ॥

न यञ्चद्वैरिञ्चं पदमपि भवेदादरपदं

वयो भव्यं नव्यं यदङ्कृतं कृती शङ्करगुरुः ।

यकोरावीयञ्चूपुटदलितपूर्णेन्दुविगल-

त्सुधाधाराकारं तदिल वयमीडेमडि मुडुः ॥ ११ ॥

धावाभूमिशिवङ्गुरैर्नवयशःप्रस्तावसौवस्तिडेः

पूर्वारवर्तपःपयोलिमङ्गलैः सर्वाधिमुष्टिधयैः ।

दीनाढ्यङ्गरौर्भवाय नितरां वैरायमाणैरलं-

कर्मिणां प्रसितं त्वदीयभजनैः स्यान्मामकीनं मनः ॥ १२ ॥

संसारभन्धामयदुःखशान्त्यै स अवेव नस्त्वं भगवानुपास्यः ।

भिषक्तमं त्वां भिषजो शृणोमीत्युक्तस्य योऽभूद्वृद्धितावतारः ॥ १३ ॥

एत्युक्तवन्तं कृपया मडात्मा व्यदीपयत्संन्यसनं यथावत् ।

प्राङ्मुखात्तः प्रथमं विनेयं तं देशिकेन्द्रस्य सनन्दनाप्यम् ॥ १४ ॥

संसारघोरजलधेस्तरणाय शश्वत्सांयात्रिकीर्णवनमर्दयमानमेनम् ।
 ङन्तोत्तमाश्रमतरीमधिशोष्य पारं निन्ये निपातितकृपारसकेनिपातः ॥ १५ ॥

येऽप्यन्येऽमुं सेवितुं देवतांशा यातास्तेऽपि प्राय अेवं विरक्ताः ।
 क्षेत्रे तस्मिन्नेव शिष्यत्वमस्य प्रापुः स्पष्टं लोकरीत्याऽपि गन्तुम् ॥ १६ ॥

व्याख्या मौनमनुत्तराः परिदलच्छङ्काकलङ्कुरा-
 श्छात्रा विश्वपवित्रयित्रयारितास्ते वामदेवादयः ।
 तस्यैतस्य विनीतलोकतुतिमुद्धर्तुं धरित्रीतलं
 प्राप्तस्याद्य विनेयतामुपगता धन्याः किलान्यादृशाः ॥ १७ ॥

शेषः साधुभिरेव तोषयति नृञ्छब्दैः पुमर्थार्थिनो
 वाल्मीकिः कविराज ओष वितथैरथैर्मुहुः कल्पितैः ।
 व्याचष्टे किल दीर्घसूत्रसरणिर्वायं विराददर्शदां
 व्यासः शङ्करदेशिकस्तु कुरुते सद्यः कृतार्थान्छो ॥ १८ ॥

यङ्कितुल्यमडिमानमुपासाञ्चङ्किरे तमविमुक्तनिवासाः ।
 वङ्कस्यनुसृतामपि साध्वीं यङ्कुरात्मधिषणां तद्गुपास्त्या ॥ १९ ॥
 याऽऽभानुरिव भानुमाऽऽलैः पारिजात एव पुष्पजाततः ।
 वृत्रशत्रुरिव नेत्रवारिजैश्छात्रपङ्क्तिभिरलं ललास सः ॥ २० ॥

अेकदा षलु वियत्रिपुरद्विऽभाललोचनडुताशनभानोः
 विस्फुलिङ्गपदवीं दधतीषु प्रज्जवलत्तपनकान्तिशिलासु ॥ २१ ॥

दर्शयत्पुरुमरीचिसरस्वत्पूरसृजयवरमायिनि* भानौ ।
 (*परमायिनि -लोकविलक्षणैन्द्रजालिके -इति व्याख्या ॥)
 साधुनैकमणि कुट्टिममूर्च्छद्रश्मिजालकशिष्वावलपिच्छम् ॥ २२ ॥

पङ्कज्जवालविलिवीनमराले पुष्करान्तरभिगत्वरमीने ।
 शापिकोटरशयालुशङ्कन्ते शैलकन्दरशरण्यमयूरे ॥ २३ ॥

शङ्करो द्विवसमध्यमभागे पङ्कजोत्पलपरागकषायाम् ।
 जाल्वीमभिययौ सड शिष्यैराहिकं विधिवदेष विधित्सुः ॥ २४ ॥

सोऽन्त्यङ्गं पथि निरीक्ष्य यतुर्भिर्भाषणैः श्वभिरनुद्गतमारात् ।
 गच्छ दूरमिति तं निजगाद प्रत्युवाच य स शङ्करमेनम् ॥ २५ ॥

अद्वितीयमनवधमसङ्गं सत्यबोधसुभरूपमभाऽऽम् ।

आमनन्ति शतशो निगमान्तास्तत्र भेदकलना तव चित्रम् ॥ २६ ॥
 दण्डमङ्घ्रितकरा घृतकुण्डलाः पाटलाभवसनाः पट्टुवायः ।
 ज्ञानगन्धरहिता गृहसंस्थान वञ्चयन्ति किल केचन वैषैः ॥ २७ ॥
 गच्छ दूरमिति देहमुनाडो देहिनं परिजिहीर्षसि विद्धन् ।
 भिद्यतेऽन्नमयतोऽन्नमयं किं साक्षिणश्च यतिपुङ्गव साक्षी ॥ २८ ॥
 ब्राह्मणश्चपयभेद विचारः प्रत्यगात्मनि कथं तव युक्तः ।
 बिम्बितेऽम्बरमाणौ सुस्नधामन्तरं किमपि नास्ति सुरायाम् ॥ २९ ॥
 शुश्रुद्धिंजोऽहं श्वपच व्रजेति मिथ्याग्रहस्ते मुनिवर्य कोऽयम् ।
 सन्तं शरीरेष्वशरीरमेकमुपेक्ष्य पूर्णं पुरुषं पुराणम् ॥ ३० ॥
 अचिन्त्यमव्यक्तमनन्तमाद्यं विस्मृत्य रुपं विपलं विमोहात् ।
 क्लेवरेऽस्मिन्करिकर्णालोलाङ्गतिन्धुन्ता कथमाविरास्ते ॥ ३१ ॥
 विद्यामवाप्यापि विमुक्तिपथां जागर्ति तुच्छा जनसङ्गच्छेष्वा ।
 अहो मडान्तोऽपि मडेन्द्रजाले मज्जन्ति मायाविवरस्य तस्य ॥ ३२ ॥
 धृत्युदीर्यं वचनं विरतेऽस्मिन् सत्यवाक्त्तदनु विप्रतिपन्नः ।
 अत्युदारचरितोऽन्त्यजमेनं प्रत्युवाच स य विस्मितचेताः ॥ ३३ ॥
 सत्यमेव भवता यद्विदानीं प्रत्यवादि तनुभूत्प्रवरैतत् ।
 अन्त्यजोऽयमिति सम्पति बुद्धिं सन्त्यजामि वयसाऽऽत्मविदस्ते ॥ ३४ ॥
 जानते श्रुतिशिरांस्यपि सर्वे मन्यते य विजितेन्द्रियवर्गाः ।
 युञ्जते हृद्यमात्मनि नित्यं कुर्वते न विषण्णामपभेदाम् ॥ ३५ ॥
 भाति यस्य तु जगद् दृढबुद्धेः सर्वमध्यनिशमात्मतयैव ।
 स द्विजोऽस्तु भवतु श्वपचो वा वन्दनीय इति मे दृढनिष्ठा ॥ ३६ ॥
 या चितिः स्फुरति विषण्णमुग्धे सा पुत्तिकावधिषु सैव सदाऽऽहम् ।
 नैव दृश्यमिति यस्य मनीषा पुलकसो भवतु वा स गुरुर्मे ॥ ३७ ॥
 यत्र यत्र य भवेद्विह्वलं बोधस्तत्तदर्थसमवेक्षणकाले ।
 बोधमात्रमवशिष्टमहं तद्यस्य धीरिति गुरुः स नरो मे ॥ ३८ ॥
 भाषमाण इति तेन कलावानेष नैक्षत तमन्त्यजमग्रे ।
 धूर्जटिं तु समुद्देक्षत मौलिस्फूर्जटैन्धवकलं सल वेदैः ॥ ३९ ॥

भयेन भक्त्या विनयेन धृत्या युक्तः स लघोः य विस्मयेन ।
 तुष्टाव शिष्टानुमतः स्तवैस्तं दृष्ट्वा दृशोर्गोचरमष्टमूर्तिम् ॥ ४० ॥
 दासस्तेऽऽर्द्धं देहदृष्ट्याऽस्मि शम्भो जातस्तेऽशो ज्वदृष्ट्या त्रिदृष्टे ।
 सर्वस्यात्मन्नात्मदृष्ट्या त्वमेवेत्येवं मे धीर्निश्चिता सर्वशास्त्रैः ॥ ४१ ॥
 यदालोकादन्तर्बालिरपि य लोको वितिमिरो
 न मञ्जूषा यस्य त्रिजगति न शाणो न य भनिः ।
 यतन्ते यैकान्तं रक्षसि यतयो यत्प्राणयिनः
 नमस्तस्मै स्वस्मै निष्पिलनिगमोत्तंसमणये ॥ ४२ ॥
 अहो शास्त्रं शास्त्रात्किमिह यद्वि न श्रीगुरुकृपा
 चिता सा किं कुर्यान्ननु यद्वि न बोधस्य विभवः ।
 डिमालम्बश्चासौ न यद्वि परतत्वं मम तथा
 नमः स्वस्मै तस्मै यद्ववधिरिडाश्चर्यधिषणा ॥ ४३ ॥
 छत्सुदास्वयनैर्भगवन्तं संस्तुवन्तमथ य प्रणामन्तम् ।
 बाष्पपूर्णानयनं मुनिवर्यं शङ्करः सभङ्गमानमुवाच ॥ ४४ ॥
 अस्मदादिपदवीमभजस्त्वं शोधिता तव तपोधननिष्ठा ।
 बादरायणोऽहं त्वमपि स्याः सद्भरेण्य मदनुग्रहपात्रम् ॥ ४५ ॥
 संविभज्य सकणश्रुतिजालं ब्रह्मसूत्रमकरोदनुशिष्टः ।
 यत्र काणभुजसाङ्ग्यपुर्गाण्युद्धृतानि कुमतानि समूलम् ॥ ४६ ॥
 तत्र मूढमतयः कलिदोषाद् द्वित्रवेदवयनोद्धलितानि ।
 भाष्यकाण्यरथयन् अङ्गुलुद्धैर्दुष्यतामुपगतानि य कैश्चित् ॥ ४७ ॥
 तद्भवान्विदितवेदशिष्यार्थस्तानि दुर्मतिमतानि निरस्य ।
 सूत्रभाष्यमधुना विद्वात् श्रुत्युपोद्धलितयुक्त्यभियुक्तम् ॥ ४८ ॥
 अेतदेव विबुधैरपि सेन्द्रैरर्थनीयमनवधमुदारम् ।
 तावकं कमलयोनिसमायामध्यवाप्स्यति वरां वरिवस्याम् ॥ ४९ ॥
 भास्कराभिनवगुप्तपुरोगात्रीलकण्ठगुरुमाण्डनमुष्यान् ।
 पण्डितानथ विजित्य जगत्यां प्यापयाद्भयमते परतत्वम् ॥ ५० ॥
 मोहसन्तमसवासरनाथांस्तत्र तत्र विनिवेश्य विनेयान् ।
 पालनाय परतत्त्वसरण्या मामुपैष्यसि ततः कृतकृत्यः ॥ ५१ ॥

अेवमेनमनुगृह्य कृपावानागमैः सल शिवोऽन्तरधत्त ।

विस्मितेन मनसा सल शिष्यैः शङ्करोऽपि सुरसिन्धुमयासीत् ॥ ५२ ॥

सन्निवर्त्य विधिमाह्निकमीशं ध्यायतो गुरुमथाऽभिलभाष्यम् ।

कर्तुमुग्रतमभूद् गुणसिन्धोर्मानसं निभिललोकडिताय ॥ ५३ ॥

कर्तृत्वशक्तिमधिगम्य स विश्वनाथात्

काशीपुरान्निरगमन्त्वविकासभाजः ।

प्रीतः सरोजमुकुलादिव यञ्चरीक

निर्वन्धतः सुभमवाप यथा द्विजैन्द्रः ॥ ५४ ॥

अद्वैतदर्शनविदां भुवि सार्वभौमो यात्येष ष्ट्युदुपभिम्भसितातपत्रम् ।

अस्तायले वडति चारु पुरः प्रकाशव्याजेन यामरमथादिव दिक्सुकान्ता ॥ ५५ ॥

शान्तां दिशं देवनृणां विडाय नान्या दिगस्मै समरोयताह्वा ।

तत्रत्यतीर्थानि निषेवमाणो गन्तुं मनोऽघाद्भेदरीं कमात्सः ॥ ५६ ॥

तेनाववर्ति मडता क्वचिदुषणशालि

शीतं क्वचिद्वचिदृशु क्वचिद्व्यरालम् ।

उत्सृष्टकं क्वचिदकष्टकवत्त्वचिञ्च

तद्भूर्भूमूर्जनचित्तमिवाव्यवस्थम् ॥ ५७ ॥

आत्मानमडियमपव्ययमीक्षितापि पाच्यैः समं विचलितः पथि लोकरीत्या ।

आदृक्लानि मधुराण्यपिभत्ययांसि मायादुपाविशदशेत तथोदतिष्ठत् ॥ ५८ ॥

तेन व्यनीयत तदा पदवी दवीयस्यासादिता य अदरी वनपुण्यभूमिः ।

गौरीगुरुस्रवदमन्दजरीपरीता भेलत्सुरीयुतदरी परिभाति यस्याम् ॥ ५९ ॥

(१) स द्वादशे वयसि तत्र समाधिनिष्ठै

र्भ्र्मर्षिभिः श्रुतिशिरो बहुधा विचार्य ।

षड्भिश्च सप्तभिरथो नवभिश्च

पित्रैर्भव्यं गभीरमधुरं इणति स्म भाष्यम् ॥ ६० ॥

(१ क्षुत्पिपासे जरामृत्यु शोकमोहो षडूर्मयः ।

त्वक् यर्ममांसास्थिमेदोमज्जारेतांसि सप्तधातवः, पञ्चज्ञानेन्द्रियाणि,

यत्वार्यन्तःकरणनीति नवकम्, अथवा, १) ज्ञानेन्द्रियपञ्चकम्,

२) कर्मेन्द्रियपञ्चकम्, ३) प्राणपञ्चकम्, ४) अन्तःकरणयतुष्टयम्,

॥ (मनोबुद्धिरुडुङ्कारश्चित्तं करणमन्तरम् ।

संशयो निश्चयो गर्वः स्मरणं विषया धमे ॥ ”

(धृति वृत्तियतुष्टयभेदभिन्नम् प) भूतपञ्चकं ङ अविद्या,

७) कामः, ८) कर्म, ९) वासना धृति नव पदार्थाः, नवद्वारोपितं शरीरं वा ।

अथवा

१) आर्वाकः, २) आर्लतः, ३) सौत्रान्तिकः, ४) वैनाशिकः, ५) वैभाषिकः,

६) योगाचार धृति षड् दर्शनकाराः

१) गौतमः, २) काण्णादः, ३) कपिलः, ४) पतञ्जलिः,

५) जैमिनिः, आस्तिकदर्शनकाराः पञ्च, ६) सांख्यैकदेशिनः,

७) शाक्तमीमांसकाद्यैकदेशिनः धृति आकलव्य सप्त ।

१) श्रुवैश्वरभेदः, २) ईश्वरजगद्भेदः, ३) श्रुवपरस्परभेदः,

४) जगत्परस्परभेदः, ५) श्रुवजगद्भेदः,

६) ७) ८) ९) पूर्वोक्तविधाद्वियतुष्टयम् ।

अतैः भेदं प्रामाणां श्रेयः प्रदं भाष्यम् ॥)

करतलकविताद्भ्यात्मतत्त्वं क्षपितदुरन्त यिरन्तनप्रमोडम् ।

उपचितमुदितोदितैर्गुणैरुपनिषदाभयमुज्ज्वलार भाष्यम् ॥ ६१ ॥

ततो मडाभारतसारभूताः स व्याकरोद्भागवतीश्च गीताः ।

सनत्सुजातीयमसत्सुदुरं ततो नृसिंहस्य च तापनीयम् ॥ ६२ ॥

ग्रन्थानसङ्ख्यांस्तदनुपदेशसाडस्रिकादीन्व्यदधात्सुधीज्यः ।

श्रुत्वाऽर्थविधानविवेकपाशान्मुक्ता विरक्ता यतयो भवन्ति ॥ ६३ ॥

श्रीशङ्कराचार्यरवावदेत्य प्रकाशमाने कुमतिप्रणीताः ।

व्याख्यान्धकारा प्रलयं समीयुर्दुर्वादिग्रन्थप्रभयाऽवियुक्तात् ॥ ६४ ॥

अथ प्रतीन्दुर्विधिवद्विनेयानध्यापयामास स नैजभाष्यम् ।

तर्के परेषां तरुणैर्विवस्वन्मरीचिभिः सिन्धुबधमशोष्यम् ॥ ६५ ॥

निजशिष्यदृष्टंजभास्वतो गुरुवर्यस्य सनन्दनादयः ।

शमपूर्वगुणैरशुश्रुवन्कृतिचिच्छिष्यगणेषु मुष्यताम् ॥ ६६ ॥

स नितरामितराश्रवतो लसन्निभममद्भुतमाप्य सनन्दनः ।

श्रुतनिजश्रुतिकोऽप्यभवत्पुनः पिपठिषुर्गुणार्थविवित्सया ॥ ६७ ॥

अध्यन्द्वभक्तिममुमात्मपदारविन्दद्वन्द्वं नितान्तदयमानमना मुनीन्द्रः ।

आम्नायशोभररुडस्यनिधानकोशमात्मीयकोशमभिलं त्रिरपाठ्यत्तम् ॥ ६८ ॥

ध्यात्वाभराकुलवृद्धामितराश्रवाणां

प्रध्यापयन्ननुपमामदसीयभक्तिम् ।

अब्रापगापरतटस्थममुं कदाचि-

दाकारयन्निगमशेषरदेशिकेन्द्रः ॥ ६८ ॥

सन्तारिकाऽनवधिसंस्तृप्तिसागरस्य

किं तारयेन्न सरितं गुरुपादभक्तिः ।

धृत्यञ्जसा प्रविशतः सलिलं धुसिन्धुः

पद्मान्युदञ्चयति तस्य पदे पदे स्म ॥ ७० ॥

पाथोरुडेषु विनिवेश्य पदं कमेरा

प्राभोपकण्ठममुमप्रतिमानभक्तिम् ।

आनन्दविस्मयनिरन्तनिरन्तरोऽसा-

वाश्लिष्य पद्मपदनामपदं व्यतानीत् ॥ ७१ ॥

तं पाठयन्तमनवधतमात्मविधां

ये तु स्थिताः सदसि तत्त्वविदां सगर्वाः

आचिक्षिपुः कुमतपाशुपताभिमानाः

केचिद्विवेकविटपोत्रदवायमानाः ॥ ७२ ॥

तद्विकल्पनमनल्पमनीषः श्रुत्युदाहरणतः स निरस्य ।

धषदस्तमितगर्वभराणामागमानपि ममन्थ परेषाम् ॥ ७३ ॥

अद्वितीयनिरता सति भेदे मुक्तिरीशसमतैव कथं स्यात् ।

ध्यानजा किमिति सा न विनश्येद्भावाकार्यमपिलं छि न नित्यम् ॥ ७४ ॥

किञ्च सङ्कमण्डीशगुणानामिष्यते पशुषु मोक्षदशायाम् ।

तत्र साध्ववयवैर्विधुराणां सङ्कमो न घटते छि गुणानाम् ॥ ७५ ॥

पद्मगन्ध धव गन्धवडेऽस्मिन्नात्मनीश्वरगुणोऽस्त्विति येन ।

तत्र गन्धसमवाधि नभस्त्वसंयुतं दृशति गन्धधियं यत् ॥ ७६ ॥

किञ्चैकदेशेन समाश्रयन्ते कात्स्न्येन वा शम्भुगुणा विमुक्तान् ।

पूर्वं तु पूर्वोदितदोषसङ्गस्त्वन्तेऽज्ञतादिः परमेश्वरे स्यात् ॥ ७७ ॥

धत्थं तर्कैः कुविशकठिनैः पण्डितं मन्यमाना

भिद्यत्स्वार्थाः स्मयभरमदं तत्यजुस्तान्त्रिकास्ते ।

पक्षाघातैरिव रयभरैस्ताड्यमानाः कृष्णासु

क्ष्वेऽज्जवालां भगङ्कुलपतेः पन्नगाः साभिमानाः ॥ ७८ ॥

व्याभ्याशृम्भितपाटवात्क्षिपितेर्मन्दाक्षमुद्दीपयन्
 सङ्ख्यालङ्घितशिष्यदृढनखुष्वादित्यतामुद्गलन् ।
 उद्वेलस्वयशः सुमैः स भगवत्पादो जगद्भुषयन्
 कुर्वन्वादिभृगोषु निर्भरमभास्त्राहूलविडीडितम् ॥ ७९ ॥

वेदान्तकान्तारकृतप्रथारः सुतीक्ष्णसद्युक्तिनभाग्रदंष्ट्रः ।
 भयङ्करो वादिमतङ्गजानां मदर्षिकण्ठीरव उल्ललास ॥ ८० ॥

अमानुषं तस्य यतीश्वरस्य विलोक्य बालस्य सतः प्रभावम् ।
 अत्यन्तमाश्चर्ययुतान्तरङ्गाः काशीपुरस्था जगद्गुस्तद्वेत्थम् ॥ ८१ ॥

अस्मान्मुहुर्धौतितसर्वतन्त्रात्परात्मवं पण्डितपुण्डरीकाः ।
 प्रपेदिरे भास्करगुप्तमिश्रमुरारिविद्येन्द्रगुरुप्रधानाः ॥ ८२ ॥

अस्यात्मनिष्ठातिशयेन तुष्टः प्रादुर्भवन् कामरिपुः पुरस्तात् ।
 योऽयामास किल प्रणेतुं वेदान्तशाशीरकसूत्रभाष्यम् ॥ ८३ ॥

कुदृष्टितिमिरस्करत्कुमतपङ्कमग्रां पुरा
 पराशरभुवा चिराद् बुधमुद्वे बुधेनोद्धृताम् ।
 अढो भत जरद्वीमनघभाष्यसूक्तामृतै-
 रपङ्कयति शङ्करः प्राणतशङ्करः सादरम् ॥ ८४ ॥

त्रैलोक्यं ससुभं क्रियाङ्गलपयो भुङ्क्ते ययाऽऽविष्कृतं
 यस्या वृद्धतरे मडीसुरगृहे वासः प्रवृद्धाध्वरे ।
 तां पङ्कप्रसृते कुतर्ककुडरे प्रैः भरैः पातितां
 निष्पङ्कामकरोत्स भाष्यजलधेः प्रक्षाल्य सूक्तामृतैः ॥ ८५ ॥

मिथ्या वज्जीति कैश्चित्पुरुषमुपनिषद्भूत्सारिताऽभू-
 दन्यैरस्मिन्नियोज्यं परिचरितुमसावर्त्ततीति प्राणुन्ना ।
 अर्थाभासं दधानैर्भृदुभिरिव परैर्विच्यिता योरितार्थे-
 र्विन्दत्यानन्दमेधा सुचिरमशरणा शङ्करार्यं प्रपन्ना ॥ ८६ ॥

उन्तुं भौद्धोऽन्वधावत्तदनु कथमपि स्वात्मलाभः कणादा-
 ज्जातः कौमारिलार्यैर्निजपदगमने दर्शितं मार्गमात्रम् ।
 साङ्ख्यैर्दुःखं विनीतं परमथ रचिता प्राणधृत्यर्त्ताऽन्यै-
 रित्यं प्पिन्नं पुमांसं व्यधित करुणाया शङ्करार्यः परेशम् ॥ ८७ ॥

अस्तं भूतैर्न देवं कतिचन ददृशुः के च दृष्ट्वाऽप्यधीराः
 केचिद्भूतैर्वियुक्तं व्यधुरथ कृतिनः केऽपि सर्वैर्विमुक्तम् ।
 किन्वेतेषामसात्वं न विदधुरजडात्रैव भीति ततोऽसौ
 तेषामुच्छिद्य सत्ता(य)मभयमकृतं तं शङ्करः शङ्करांशः ॥ ८८ ॥

यावाङ्निःसूतः प्राग्भिलिभिरथ मृषा उपमापाद्य गुमः
 काणाटैर्डा नियोज्यो व्यरथि बलवताऽऽकृष्य कौमारिलेन ।
 साङ्घ्यैराकृष्य लृत्वा मलमपि रथितो यः प्रधानैकतन्त्रः
 कृष्ट्वा सर्वेश्वरं तं व्यतनुत पुरुषं शङ्करः शङ्करांशः ॥ ८९ ॥

वायः कल्पलताः प्रसूनसुमनःसन्धोऽसन्धोऽनाः
 भाष्ये भूष्यतमे समीक्षितवतां श्रेयस्करे शाङ्करे ।
 भाष्याभासगिरो दुरन्वयगिराऽऽश्लिष्टा विसृष्टा गुणै-
 रिष्टाः स्युः कथमम्बुजासनवधूदौर्भाग्यगर्भाकृताः ॥ ९० ॥

कामं कामकिरातकार्मुकलतापर्यायिन्यातया
 नारायच्छटया विपाटितमनोधैर्यैर्घिया कल्पितान् ।
 आचार्याननवर्षनिर्यदभिदासिद्धान्तशुद्धान्तरो
 धीरो नानुसरीसरीति विरसा-अन्थानयन्धापडान् ॥ ९१ ॥

सुधास्यन्दाऽन्ताविजयिभगवत्पादरथना
 समस्कन्धान् अन्थान् रथयति निबद्धा यद्वि तदा ।
 विशङ्कां भङ्गानां मृडमुकुटशङ्गाटसरितः
 कृतौ तुल्या कुल्या नियतमुपशल्यादृतगतिः ॥ ९२ ॥

यथा दीनाधीना धनकनकधारा समरथि
 प्रतीर्ति नीताऽसौ शिवयुवतिसौन्दर्यलक्षरी ।
 भुजङ्गो रौद्रोऽपि श्रुतभयलृदाघाधि सुगुरो-
 गिरां धारा सेयं कलयति कवेः कस्य न मुदम् ॥ ९३ ॥

गिरां धारा कल्पद्रुमकुसुमधारा परगुरो-
 स्तदर्थाली चिन्तामणिकिरणवेण्या गुणानिका ।
 अमङ्गव्यङ्ग्यौघः सुरसुरभिदुग्धोर्मिसडभू-
 र्दिवं भव्यैः काव्यैः सृजति विदुषां शङ्करगुरुः ॥ ९४ ॥

वाया मोत्याकृलाभाः श्रमशमनविधौ ते समर्थास्तदर्थं
 व्यङ्ग्यं भङ्गयन्तरं तत्फलं किमपि सुधामाधुरीसाधुरीतिः ।

मन्ये धन्यानि गाढं प्रशमिङ्कुलपतेः काव्यगव्यानि भव्या-
न्येकश्लोकोऽपि येषु प्रथितकविजनानन्दसन्धो लुकन्धः ॥ ८५ ॥

वाग्गुम्भैः कुरुविन्दकन्दलनिर्भैरानन्दकन्दैः सता-
मरथौघैररविन्दकुलरस्यन्दन्मरन्दोज्ज्वलैः ।
व्यङ्ग्यैः कल्पतरुप्रकुल्लसुमनःसौरभ्यगर्भाङ्कितै-
र्दत्ते कस्य मुदं न शङ्करगुरोर्भव्यार्थकाव्यावलिः ॥ ८६ ॥

तत्तादृग्यतिशोभरोद्धृतनिषद्भाष्यं निशम्येर्ष्या
केचिद्देवनदीतटस्थविदुषामक्षाक्षिपक्षाश्रिताः ।
मौर्षात्मिण्येऽयितुं प्रयत्नमनुमानैकैक्षण्ये विक्षमा-
यकुर्भाव्यविचार्य चित्रकिरणं चित्राः पतङ्गा एव ॥ ८७ ॥

निर्घर्षणरच्छेदनतापनाद्यैर्यथा सुवर्णं परभागमेति ।
विवादिलिः साधु विमथ्यमानं तथा मुनेर्भाष्यमदीपि भूयः ॥ ८८ ॥
स भाष्ययन्त्रो यतिदुग्धसिन्धोरुत्थाय दास्यन्नमृतं बुधेभ्यः ।
विधूय गोभिः कुमतान्चकारानतर्पयद्विप्रमनश्चकोरान् ॥ ८९ ॥
अनादिविवाङ्गागरमन्थनोत्था सेव्या बुधैर्षिङ्कृतदुःसपत्नैः ।
विश्राणयन्ती विजराभरत्वं विद्विद्युते भाष्यसुधा यतीन्दोः ॥ १०० ॥
सतां लृष्टञ्जानि विक्रासयन्ती तमांसि गाढानि विदारयन्ती ।
प्रत्यर्थ्यूलूकान् प्रविलापयन्ती भाष्यप्रभाऽभाद्यतिवर्षमानोः ॥ १०१ ॥

न्यायमन्दरविमन्थनजाता भाष्यनुतनसुधा श्रुतिसिन्धोः ।
केवलश्रवणतो विबुधेभ्यश्चित्रमत्र वितरत्यमृतत्वम् ॥ १०२ ॥
पादादासीत्यन्ननाभस्य गङ्गा शम्भोर्वङ्गत्रास्थाङ्कुरी भाष्यसूक्तिः ।
आद्या लोकाण्डश्रुते मञ्जयन्तीत्यन्या मग्नानुद्धरत्येषु भेदः ॥ १०३ ॥

व्यासो दर्शयति स्म सूत्रकवितन्यायौघरत्नावली-
रर्थलाभवशात्रं कैरपि बुधैरेता गृहीताश्चिरम् ।
अर्थाभ्या सुलभाभिराभिरधुना ते मण्डिताः पण्डिता
व्यासश्चाऽऽप कृतार्थतां यतिपतेरौदार्यमाश्चर्यङ्कत् ॥ १०४ ॥

विद्भ्रज्जालतपःकुलं श्रुतिवधूधम्भिकलमल्लीञ्जं
सद्वैयासकसूत्रमुग्धमधुरागण्यातिपुण्योदयम् ।
वाग्देवीचिरभोग्यभाग्यविभवप्राग्भारकोशालयं

भाष्यं ते निपिबन्ति उन्त न पुनर्येषां भवे सम्भवः ॥ १०५ ॥

मन्थानाद्रिधुरन्धरा श्रुतिसुधासिन्धोर्यतिक्षमापते-

ग्रन्थानां कृषितिः परावरविद्यामानन्सङ्घायिनी ।

धन्धानैः कुमतान्धकारपटवैरन्धीभवव्यक्षुषां

पन्थानं स्फुटयन्त्यकाण्डकमत्तकोर्कविद्योतितैः ॥ १०६ ॥

आ सीतानाथनेतुः स्थलकृतसलिलद्वैतमुद्रात्समुद्रा-

दारुद्रार्कषण्णार्द्रागवनतशिभराद्भोगसान्द्रान्नगेन्द्रात् ।

आ य प्राचीनभूमिधरमुकुटतटादा तात्पश्चिमाद्रे-

रद्वैताद्यापवर्गा जयति यतिधरापोद्भृता ब्रह्मविद्या ॥ १०७ ॥

धति श्रीमाधवीये तद्ब्रह्मविद्यामतिष्ठितिः ।

सङ्क्षेपशङ्करजये षष्ठः सर्ग उपासत् ॥ ६ ॥

आदितः श्लोकाः ६६३ ।

शङ्करदिग्विजयम्

॥ ७. सप्तमः सर्गः व्यासदर्शनादियरितवर्णनम् ॥

अथ सप्तमः सर्गः ॥ ७ ॥

स जातु शारीरकसूत्रभाष्यमध्यापयन्नस्रित्समीपे ।

शिष्यालिशङ्काः शमयन्नुवास यावन्नभोमध्यमितो विवस्वान् ॥ १ ॥

श्रान्तेष्वथाधीत्य शनैर्विनेष्व्याचार्य उत्तिष्ठति यावदेषः ।

तावद् द्विजः कश्चन वृद्धरूपः कस्त्वं किमध्यापयसीत्यपृच्छत् ॥ २ ॥

शिष्यास्तमूयुर्भगवानसौ नो गुरुः समस्तोपनिषत्स्वतन्त्रः ।

अनेन दुरीकृतभेदवाद्यमकारि शारीरकसुलभाष्यम् ॥ ३ ॥

स याव्रवीद्भाष्यकृतं भवन्तमेते वदन्त्यद्भुतमेतदास्ताम् ।

अथैकमुच्यारथ पारमार्थं यतेऽर्थतस्त्वं यदि वेत्थ सूत्रम् ॥ ४ ॥

तमव्रवीद्भाष्यकृदग्रवाचं सुत्रार्थविद्भ्युदस्तु नमो गुरुभ्यः ।

सूत्रज्ञताडङ्कुतिरस्ति नो मे तथाऽपि यत्पृच्छसि तद्ब्रवीमि ॥ ५ ॥

पप्रच्छ सोऽध्यायमथाधिकृत्य तृतीयमारम्भगतं यतीशम् ।

“तदन्तरे”त्यादिकमस्ति सूत्रं ब्रुव्येतदर्थं यदि वेत्थ किञ्चित् ॥ ६ ॥

स प्राड श्रुवः करणावसादे संवेष्टितो गच्छति भूतसूक्ष्मैः ।

ताण्डिश्रुतौ गौतमजैवलीयप्रश्नोत्तराभ्यां प्रथितोऽयमर्थः ॥ ७ ॥

धृत्युक्तमर्थं निशम्य तेन स वावदूकः शतधा विकल्प्य ।

अप्याऽयत्पण्डितकुञ्जराणां मध्ये मडाविस्मयमाद्यमानः ॥ ८ ॥

अनुद्य सर्वं कृण्वितं तदीयं सडस्रधा तीर्थकरश्चाप्यऽ ।

तथाः सुराचार्यङ्गणीन्द्रवायोर्दिनाष्टकं वाक्कल्लो जजृम्भे ॥ ९ ॥

अप्येवं वदन्तौ यतिराद्विजेन्द्रौ विलोक्य पार्श्वस्थितपद्मपादः ।

आचार्यमाळेति मडीसुरोऽयं व्यासो हि वेदान्तरुडस्यवेत्ता ॥ १० ॥

त्वं शङ्करः शङ्कर एव साक्षात् व्यासस्तु नारायण एव नूनम् ।
 तयोर्विवादे सततं प्रसक्ते किं किङ्करोऽहं करवाणि सद्यः ॥ ११ ॥
 एतीदमाकर्ण्य वयो विचित्रं स भाष्यकृत्सूत्रकृतं दिदृक्षुः ।
 कृताञ्जलिस्तं प्रयतः प्रणम्य बभ्राण वाणीं नवपधरूपाम् ॥ १२ ॥
 भवांस्तडिव्यारुजटाकिरीटप्रवर्षुकाम्भोधरकान्तिकान्तः ।
 शुभ्रोपवीती घृतकृष्णयर्मा कृष्णो हि साक्षात्कविदोषहन्ता ॥ १३ ॥
 भावत्कसूत्रप्रतिपाद्यतादृक्परापरार्थप्रतिपादकं सत् ।
 अद्वैतभाव्यं तव सम्मतं येत्सोद्ववा ममाऽगः पुरतो भवाऽऽशु ॥ १४ ॥
 अयं वदन्नयमथैक्षत कृष्णामाराख्यामीकरव्रततिथ्यारुजटाकलापम् ।
 विद्युत्त्वतावलयवेष्टितवारिदाभं चिन्मुद्रया प्रकटयन्तमभीष्टमर्थम् ॥ १५ ॥
 गाढोपगूढमनुरागजुषा रजन्या गडापिदं विदधतं शरदिन्दुभिम्भम् ।
 तापिच्छरीतितनुकान्तिजरीपरीतं कान्तेन्दुकान्तघटितं करकं दधानम् ॥ १६ ॥
 सामाधिकार्यधरविंशतिमौक्तिकाढ्यां
 सत्यस्य मूर्तिमिव भिन्नतमक्षमालाम् ।
 तत्तादृशस्वपतिवंशविवर्धनात्प्रा-
 क्तारावलीमुपगतामिव यानुनेतुम् ॥ १७ ॥
 शार्दूलयर्मोद्धनेन भूतेरुद्धूलनेनापि जटाच्छटाभिः ।
 रुद्राक्षमालावलयेन शम्भोरर्धासनाध्यासनसण्यपात्रम् ॥ १८ ॥
 अद्वैतविद्यासृष्टितीक्ष्णधारवशीकृताडङ्कृतिकुञ्जरेन्द्रम् ।
 स्वशास्त्रशङ्कूज्जवलसूत्रदामनियन्त्रिताङ्गनिमगोसडस्रम् ॥ १९ ॥
 तत्तादृगत्युज्ज्वलकीर्तिशालिशिष्यालिसंशोभितपार्श्वभागम् ।
 कटाक्षभीक्षामृतवर्षधारानिवारिताशेषजनानुतापम् ॥ २० ॥
 विलोक्य वाच्यमसार्वभौमं स शङ्करोऽशङ्कितदर्शनं तम् ।
 गुरुं गुरुरागमपि लृष्टयेताः प्रत्युधयौ शिष्यगणैः समेतः ॥ २१ ॥
 अत्यादराच्छात्रगणैः सडासौ प्रत्युद्गतस्तथ्यरणौ प्रणम्य ।
 यत्यग्रगामी विनयी प्रहृष्यन्नित्यभ्रवीत्सत्यवतीसुतं सः ॥ २२ ॥
 द्वैपायन स्वागतमस्तु तुभ्यं दृष्ट्वा भवन्तं यरिता मयार्थाः ।

युक्तं तदेतत्त्वयि सर्वकालं परोपकारप्रतदीक्षितत्वात् ॥ २३ ॥

मुने पुराणानि दशाष्ट साक्षाच्छ्रुत्यर्थगर्भाणि सुदृष्टराणि ।
कृतानि पद्यद्वयमत्र कर्तुं को नाम शक्नोति सुसङ्गतार्थम् ॥ २४ ॥

वेदाण्वं व्यतियुतं व्यधधाश्चतुर्धा

शाभाप्रभेदनवशादपि तान् विभक्तान् ।

मन्दाः कलौ क्षितिसुरा जनितार अते

वेदान् ब्रह्मीतुमलसा षति चिन्तयित्वा ॥ २५ ॥

अेष्यद्विजानासि भवन्तमर्थं गतं य सर्वं न न वेत्सि यत्तत् ।

नो येत्कथं भूतभवद्भवविष्यत्कथाप्रबन्धान् रययेरजानन् ॥ २६ ॥

आभासयन्नन्तरमङ्गामान्ध्यं स्थूलं य सूक्ष्मं बहिरन्तरं य ।

अपानुदन् भारतशीतरश्मिरभूदपूर्वी भगवत्पयोधेः ॥ २७ ॥

वेदाः षडङ्गं निम्बिलं य शास्त्रं मळान् मळाभारतवारिशशिः ।

त्वत्तः पुराणानि य सम्भूतवुः सर्वं त्वदीयं भलु वाऽभयाप्यम् ॥ २८ ॥

द्वीपे क्वचित् समुदयन्नृतमेव धाम शाभासडस्रसशिवः शुक्सेव्यमानः ।

उल्लासयत्यल्लयस्तेलको मुनीर्थन्नाभुञ्चैः कृतानि सुदृशां निजपादभाजम् ॥ २९ ॥

धत्से सदाऽऽर्तशमनाय लृटा गिरीशं गोपाय सेऽधिवदनं य चिरन्तनीर्गाः ।

दूरीकरोषि नरकं य दयार्द्रदृष्टया कस्ते गुणान् गदितुमद्भुतकृष्ण शक्तः ॥ ३० ॥

यमामनन्ति श्रुतयः पदार्थं न सन्न यासन्न बहिर्न यान्तः ।

स सञ्चिदानन्दधनः परात्मा नारायणस्त्वं पुरुषः पुराणः ॥ ३१ ॥

एति स्तुतस्तेन यथाविधानमासेदिवान् विष्टरमात्मनिष्ठः ।

द्वैपायनः प्रश्रयनम्रपूर्वकायं यतीशानमिदं बभाषे ॥ ३२ ॥

त्वमस्मदादेः पदवीं गतोऽभूरभाऽपाङ्गित्यमभोधयं ते ।

शुक्लवित् प्रीतिकरोऽसि विद्वन् पुरेव शिष्यैः सल मा भ्रमीस्त्वम् ॥ ३३ ॥

कृतं त्वया भाष्यमितीन्दुमौलेः सभाङ्गणे सिद्धमुभान्निशम्य ।

लृटा प्रलृष्टेन दिदृक्षया ते दृगध्वनीनः प्रशमिन्नभूवम् ॥ ३४ ॥

एत्थं मुनीन्द्रवयनश्रवणोत्थलर्ष

रोमाञ्चपूरमिषतो बहिरुत्पलवन्तं

बिभ्रत्तमभ्ररुचिमाप्यददभ्रशक्तिं

श्रीशङ्करः शुक्मतार्णवपूर्णाचन्द्रः ॥ ३५ ॥

सुमन्तुपैलप्रथमा मुनीन्द्रा मडानुभावा ननु यस्य शिष्याः ।
तृणाल्लघीयानपि तत्र कोऽलं तथाऽपि कारुण्यमदर्शि दीने ॥ ३६ ॥

सोऽलं समस्तार्थविवेचकस्य कृत्वा भवत्सूत्रसदस्ररश्मेः ।
भाष्यप्रदीपेन मदर्षिमान्य नीराजनं घृष्टतया लज्जे ॥ ३७ ॥

अकारि यत्साडसमात्मबुद्ध्या भवत्प्रशिष्यव्यपदेशभाजा ।
विचार्य तत्सूक्तिदुरुक्तिजालमर्दः समीकर्तुमिदं कृपालुः ॥ ३८ ॥

एत्थं निगधोपरतस्य उस्ताद्भस्तद्वयेनाऽऽदरतः स भाष्यम् ।
आदाय सर्वत्र निरैक्षतासौ प्रसादगाम्भीर्यगुणाम्बिरामम् ॥ ३९ ॥

सूत्रानुकारिमृदुवाक्यनिवेदितार्थं स्वीयैः पदैः सल निराकृतपूर्वपक्षम् ।
सिद्धान्तयुक्तिविनिवेशिततत्त्ववृत्तं दृष्ट्वाऽभिनन्द्य परितोषवशादवोचत् ॥ ४० ॥

न साडसं तात भवानकार्षीधत्सूत्रभाष्यं गुरुणा विनीतः ।
विचार्यतां सूत्रदुरुक्तमत्रेत्येतन्मडसाडसमित्यवैमि ॥ ४१ ॥

मीमांसकानामपि मुष्यभूतो वेत्याभिलव्याकरणानि विद्मन् ।
विनिःसरेते वदनाधतीन्दो गोविन्दशिष्यस्य कथं दुरुक्तम् ॥ ४२ ॥

न प्राकृतस्त्वं सकलार्थदर्शी मडानुभावः पुरुषोऽसि कश्चित् ।
यो ब्रह्मयर्थाद्विषयान्निवार्य पर्यव्रजः सूर्यं एवान्धकारान् ॥ ४३ ॥

बह्वर्थगर्भाणि लघूनि यानि निगूढभावानि य मत्कृतानि ।
त्वामेवमित्थं विरुड्य नास्ति यस्तानि सम्यग्विवरीतुमीष्टे ॥ ४४ ॥

निसर्गदृष्टान्तमानि को वा सूत्राण्यलं वेदितुमर्थतः सन् ।
क्लेशस्तु तावान् विवरीतुरेषां यावान् मणेतुर्विबुधा वदन्ति ॥ ४५ ॥

भावं मदीयमवबुध्य यथावदेवं

भाष्यं प्रणेतुमनलं भगवानपीशः ।

साङ्ख्यादिनाऽन्यथयितं श्रुतिमूर्ध्वमर्भो-

द्धर्तुं कथं परशिवांशमृते प्रभुः स्यात् ॥ ४६ ॥

रोषानुषङ्गकलयाऽपि सुदूरमुक्तो

धत्सेऽधिमानसमडो सकलाः कलाश्च ।

सर्वात्मना गिरिजयोपहितस्ववृत्तः

शङ्को न वर्णयितुमद्भुतशङ्करस्त्वम् ॥ ४७ ॥

व्याख्यायसङ्घ्यैः कविभिः पुरैतद्भयाभ्यास्यते कैश्चिदितः परं य ।

भवानिवास्मद्भृदयं किमेते सर्वज्ञ विज्ञातुमलं निगूढम् ॥ ४८ ॥

व्याख्यालि भूयो निगमान्तविधां विभेदवादान् विदुषो विजित्य ।

ग्रन्थान् भुवि प्यापय सानुबन्धानलं गमिष्यामि यथाभिलाषम् ॥ ४९ ॥

धृत्युक्तवन्तं तमसाववोयत् कृतानि भाष्याण्यपि पाठितानि ।

ध्वस्तानि सम्यक्कुमतानि धैर्यादितः परं किं करणीयमस्ति ॥ ५० ॥

मुडूर्तमात्रं मणिकर्णिकायां विधेहि सद्रत्सल सन्निधानम् ।

शिराधतेऽलं परमायुषोऽन्ते त्यजामि यावद्भूपुरधे उच्यते ॥ ५१ ॥

धृतीदमाकर्ण्य वयो विचिन्त्य स शङ्करं माह कुरुष्व मैवम् ।

अनिर्जिताः सन्ति वसुन्धरायां त्वया बुधाः केचिद्दुष्टारविधाः ॥ ५२ ॥

जयाय तेषां कति लायनानि वस्तव्यमेव स्थिरधीस्त्वयाऽपि ।

नो येन्मुमुक्षा भुवि दुर्लभा स्यात् स्थितिर्यथा मातृधुतस्य आव्ये ॥ ५३ ॥

प्रसन्नगम्भीरभवत्प्राणीतप्रबन्धसन्दर्भभवः प्रदर्षः ।

प्रोत्साहत्यात्मविदाम्भूषीणां वरेण्य विश्राणयितुं वरं ते ॥ ५४ ॥

अष्टौ वयांसि विधिना तत्र वत्स दत्ता-

न्यन्यानि याष्ट भवता सुधियाऽऽर्जितानि ।

भूयोऽपि षोडश भवन्तु भवाज्ञया ते

भूयाश्च भाष्यमिदमारविचन्द्रतारम् ॥ ५५ ॥

त्वमायुषाऽनेन विरोधिवादिगर्वाङ्कुरोन्मूलनजगद्भुक्तैः ।

वाक्यैः कुरुष्विज्जतमेदम्बुद्धीनद्वैतविधापरिपन्थिनोऽन्यान् ॥ ५६ ॥

धृतीरयन्तं प्रति वाचमूये स शङ्करः पावितसर्वलोकः ।

त्वत्सूत्रसम्बन्धवशान्मदीयं भाष्यं प्रचारं भुवि यातु विद्वन् ॥ ५७ ॥

धृतीरयित्वा यरज्ञौ ववन्दे यतिर्मुनेः सर्वविदो मलात्मा ।

प्रदाय सम्भाव्य वरं मुनीशो द्वैपायनः सोऽन्तरधाद्यतात्मा ॥ ५८ ॥

धृत्वं निगद्य ऋषिवृष्णि तिरोलितेऽस्मिन्नन्तर्विवेक निधिरथ्यथ विव्यथे सः ।

दृत्तापहारिनिरुपाधिः कृपास्नानां तत्तादृशां कथमलं विरडो विषड्यः ॥ ५९ ॥

तत्पादपद्मे निजचित्तपद्मे पश्यन् कथञ्चिद्विरलं विषड्य ।

यतिक्षितीशोऽपि गुरोर्नियोगान्मनो दधे द्विज्विजये मनीषी ॥ ६० ॥

भाष्यस्य वार्तिकमथैष कुमारिलेन भट्टेन कारयितुमादरवान् मुनीन्द्रः ।
वन्ध्यायमानदरविन्ध्यमडीधरेण वाचंयमेन यस्मिन् उरितं प्रतस्थे ॥ ६१ ॥

ततः स वेदान्तरुच्यवेत्ता भेत्ताऽमतानां तरसा मतानाम् ।
प्रयागमागात्मथमं जिगीषुः कुमारिलं साधितकर्मजालम् ॥ ६२ ॥

आमज्जलां डिल तनुमसितां सितां य कर्तुं कलिन्दसुतया कलितानुषङ्गाम् ।
अह्नाय जङ्घतनयामथ निह्नुताघां मध्ये प्रयागमगाम्भुनिरर्थमार्गम् ॥ ६३ ॥

गङ्गाप्रवाडैरुपरुद्धवेगा कलिन्दकन्या स्तिमितप्रवाडा ।
अपूर्वसाभ्यागतलज्जयेव यत्राधिकं भाति विचित्रपाथाः ॥ ६४ ॥

अन्तेवसद्भिरमलच्छविसम्पदायमध्येतुमाश्रितजलां कुडयिन्मरावैः ।
यङ्कद्रयेन रञ्जीसडवाससौभ्यसंशीलनाथ डिल संवलितां परत्र ॥ ६५ ॥

यत्राप्लुता द्विव्यशरीरभाज आयन्द्रतारं द्विवि भोगजतम् ।
सम्भुञ्जते व्याधिकथानभिज्ञाः प्राडेममर्थं श्रुतिरेव साक्षात् ॥ ६६ ॥

अज्ञातसम्भवतिरोषिकथाऽपि वाणी यस्याः सितासिततयैव गृणाति रुपम् ।
भागीरथी यमुनया परिचर्यमाणाभेतां विगाड्य मुदितो मुनिरित्यभाणीत् ॥ ६७ ॥

सिद्धापगे पुरविरोषिजटोपरोधकुब्जा कुतः शतमदःसदृशान् विधत्से ।
भङ्गा न किं नु भवितासि जटाभिरेषामङ्गा जडप्रकृतयो न विदन्ति भावि ॥ ६८ ॥

सन्मार्गवर्तनपराऽपि सुरापगे त्वमस्थीनि नित्यमशुथीनि किमादसि ।
आ ज्ञातमम्भ उदयं तव सज्जनानां प्रायः प्रसाधनकृते कृतमज्जनानाम् ॥ ६९ ॥

स्वापानुषङ्गजडताभरिताञ्जनौघान् स्वापानुषङ्गजडताविधुरान्विधत्से ।
दूरीभवद्विषयरागद्वेदोऽपि तूर्णं धूर्तावतंसंयसि देवि क अेष मार्गः ॥ ७० ॥

धृति स्तुवंस्तापसराट् त्रिवेणीं शाट्या समाच्छाद्य कटीं कृपीटे ।
दीर्घेऽयुगमोद्धृतवेणुदण्डोऽदमर्षणस्नानमना बभूव ॥ ७१ ॥

सस्त्रौ प्रयागे सड शिष्यसन्धैः स्वयं कृतार्थो जनसङ्ग्रहार्थी ।
अस्मारि माताऽपि य सा पुषोष दधार या दृग्भमसोढ भूरि ॥ ७२ ॥

अनुष्ठितिं द्रागवसाय्य वातैः कल्हारशीतैरुपसेव्यमानः ।
तीरे विश्राम तमालमालिन्यत्रान्तरेश्रूयत लोकावार्ता ॥ ७३ ॥

गिरेरवप्लुत्य गतिः सतां यः प्रामाण्यमाग्राय गिरामवादीत् ।
 यस्य प्रसादात्त्रिदिवीकसोऽपि प्रपेदिरे प्राक्तनयज्ञभागान् ॥ ७४ ॥
 सोऽयं गुरोरुन्मथनप्रसक्तं मडत्तरं द्रोषमपाकश्शिषुः ।
 अशेषवेदार्थविदास्तिक्त्वात्तुषानलं प्राविशदेष धीरः ॥ ७५ ॥
 अयं ज्यधीताभिलवेदमन्त्रः कूलङ्कुषालोऽितमर्वतन्त्रः ।
 नितान्तदूरीकृतदुष्टतन्त्रस्त्रैलोक्यविभ्रामितकीर्तियन्त्रः ॥ ७६ ॥
 श्रुत्वेति तां सत्वरमेष गच्छन् व्यालोक्यत्तं तुषराशिसंस्थम् ।
 प्रभाकराद्यैः प्रथितप्रभावैरुपस्थितं साश्रुमुपैर्विनेयैः ॥ ७७ ॥
 धूमायमानेन तुषानलेन सपृढज्यमानेऽपि वपुष्यशेषे ।
 सादृश्यमानेन मुष्पेन वाष्पपरीतपद्मश्रियमादधानम् ॥ ७८ ॥
 दुरे विधूताघमपाङ्गमङ्ग्या तं देशिकं दृष्टिपथावतीर्णम् ।
 ददर्श भट्टो ज्वलदग्निक्लपो जुगोप यो वेदपथं जितारिः ॥ ७९ ॥
 अष्टपूर्वं श्रुतपूर्ववृत्तं दृष्ट्वाऽतिमोदं स जगाम भट्टः ।
 अशीकरश्छिष्यगणैः सपर्यामुपाददे तामपि देशिकेन्द्रः ॥ ८० ॥
 उपात्तभिक्षुः परितुष्टयित्तः प्रदर्शयामास स भाष्यमस्मै ।
 सर्वो निबन्धो ज्यमलोऽपि लोके शिष्टेक्षितः सञ्चरणां प्रयाति ॥ ८१ ॥
 दृष्ट्वा भाष्यं लुष्टयेताः कुमारः प्रोये वायं शङ्करं देशिकेन्द्रम् ।
 लोके त्वल्यो मत्सरग्रामशाली सर्वज्ञानो नाल्पभावस्य पात्रम् ॥ ८२ ॥
 अष्टौ सडस्त्राणि विभ्रान्ति विद्वन् सद्गार्तिकानां प्रथमेऽत्र भाष्ये ।
 अलं यदि स्यामगृहीतदीक्षो ध्रुवं विधास्ये सुनिबन्धमस्य ॥ ८३ ॥
 भवादृशां दर्शनमेव लोके विशेषतोऽस्मिन् सपये दुरापम् ।
 पुराऽऽजितैः पुण्यययैः कथञ्चित्त्वमधे मे दृष्टिपथं गतोऽसूः ॥ ८४ ॥
 असारसंसारपयोब्धिमध्ये निमज्जतां सद्भिरुदारवृत्तैः ।
 भवादृशैः सङ्गतिरेव साध्या नान्यस्तदुत्तारविधावुपायः ॥ ८५ ॥
 यिरं दिदृक्षे भगवन्तमित्थं त्वमधे मे दृष्टिपथं गतोऽसूः ।
 नज्यत्र संसारपथे नराणां स्वेच्छाविधेयोऽभिमतेन योगः ॥ ८६ ॥
 युनक्ति कालः क्वचिदिष्टवस्तुना क्वचित्त्वरिष्टेन य नीयवस्तुना ।
 तथैव संयोज्य विद्योजयत्यसौ सुभासुभे कालकृते प्रवेद्म्यतः ॥ ८७ ॥

कृतो निबन्धो निरुप्रायि पन्था निरासि नैयायिकयुक्तिजालम् ।
तथाऽन्वभूवं विषयोत्थजातं न कालमेनं परिहर्तुमीशे ॥ ८८ ॥

निरास्थमीशं श्रुतिलोकसिद्धं श्रुतेः स्वतोमात्वमुदाहरिष्यन् ।
न निह्रुवे येन विना प्रपञ्चः सौम्याय कल्पेत न जातु विद्वन् ॥ ८९ ॥

तथागताङ्गान्तमभूदशेषं स वैदिकोऽध्वा विरलीबभूव ।
परीक्ष्य तेषां विजयाय मार्गं प्रावर्तिषि त्रातुमनाः पुराणम् ॥ ९० ॥

सशिष्यसऽधाः प्रविशन्ति राज्ञां गेहं तदादि स्ववशे विधातुम् ।
राजा मदीयोऽजिरमस्मदीयं तदाद्रियध्वं न तु वेदमार्गम् ॥ ९१ ॥

वेदोऽप्रमाणं बहुमानबाधात् परस्परव्याहृतवाचकत्वात् ।
अेवं वदन्तो विथरन्ति लोके न काश्चिदेषां प्रतिपत्तिरासीत् ॥ ९२ ॥

अवादिषं वेदविधातदक्षैस्तन्नाशकं जेतुमभुध्यमानः ।
तदीयसिद्धान्तरुडस्यवार्धांन्निषेध्यबोधाद्धि निषेध्यबाधः ॥ ९३ ॥

तदा तदीयं शरणं प्रपन्नः सिद्धान्तमश्रौषमनुद्धृतात्मा ।
अदूष्टुषद्वैदिकमेव मार्गं तथागतो जातु कुशाग्रबुद्धिः ॥ ९४ ॥

तदाऽपतन्मे सडसाऽश्रुभिन्नुस्तव्याविदुः पार्श्वनिवासिनोऽन्ये ।
तदा प्रभृत्येव विवेश शङ्का मय्यामभावं परिहृत्य तेषाम् ॥ ९५ ॥

विपक्षपाठी बलवान् द्विजातिः प्रत्यादददर्शनमस्मदीयम् ।
उच्य्याटनीयः कथमप्युपायैर्नैतादृशः स्थापयितुं हि योग्यः ॥ ९६ ॥

सम्मन्थ्येत्थं कृतनिश्चयास्ते ये यापरेऽखिसनवाद्यशीलाः ।
न्यपातयन्नुच्यतरात् प्रमत्तं मामग्रसौधाद्विनिपातभीरुम् ॥ ९७ ॥

पतन् पतन् सौधतलान्यरोहं यदि प्रमाणं श्रुतयो भवन्ति ।
श्रुवेयमस्मिन् पतितोऽसमस्थवे मज्जुवने तच्छ्रुतिमानता गतिः ॥ ९८ ॥

यदीह सन्देहपदप्रयोगाद्व्याजेन शास्त्रश्रवणाख्य उेतोः ।
ममोच्यदेशात्पततो व्यनङ्गीत्तदेक्यक्षुर्विधिकल्पना सा ॥ ९९ ॥

अेकाक्षरस्यापि गुरुः प्रदाता शास्त्रोपदेष्टा डिमु भाषणीयम् ।
अहं हि सर्वज्ञगुरोरधीत्य प्रत्यादिशे तेन गुरोर्महागः ॥ १०० ॥

तदेवमित्थं सुगतादधीत्य प्राघातयं तत्कुलमेव पूर्वम् ।

शैमिन्युपज्ञोऽभिनिविष्टयेताः शास्त्रे निरास्थं परमेश्वरं य ॥ १०१ ॥

दोषद्रयस्यास्य चिकीर्षुर्दन् यथोदितानि निष्कृतिमाश्रयाशम् ।

प्राविक्षमेषा पुनरुक्तभूता जाता भवत्पादनरीक्षाणेन ॥ १०२ ॥

भाष्यं प्राणीतं भवतेति योगिन्नाकार्यं तत्रापि विधाय वृत्तिम् ।

यशोऽधिगच्छेयमिति स्म वाञ्छा स्थिता पुरा सम्प्रति किं तदुक्त्या ॥ १०३ ॥

जाने भवन्तमडमार्यजनार्थजातमद्वैतरक्षाणकृते विछितावतारम् ।

प्रागेव येत्रयनवर्त्त कृतार्थयेथाः पापक्षयाय न तदेदृशमायश्चिष्यम् ॥ १०४ ॥

प्रायोऽधुना तदुभयप्रभववाधशान्त्यै

प्राविक्षमार्थं तुषपावकमात्तदीक्षः ।

भाष्यं न मेऽजनि छि शाबरभाष्यवत्त्व-

दृभाष्येऽपि डिञ्चन विलिप्य यशोऽधिगन्तुम् ॥ १०५ ॥

धृत्युचिवांसमथ भट्टकुमारिलं तमीषद्विकस्वरमुभाम्भुजमालु मौनी ।

श्रुत्यर्थकर्मविमुषान् सुगतामिच्छन्तुं जातं गुणं भुवि भवन्तमडन्तु जाने ॥ १०६ ॥

सम्भावनाऽपि भवतो न छि पातकस्य सत्यं प्रतं यरसि सज्जनशिक्षणाय ।

उज्जुवयामि करकाम्बुकणोक्षाणेन भाष्येऽपि मे रयय वार्तिकमङ्गलमयम् ॥ १०७ ॥

धृत्युचिवांसं विबुधावतंसं स धर्मविद् भ्रष्टमविदां वरेण्यम् ।

विधाधनः शान्तिधनाग्रण्यं समग्रयं वायमुवाच भूयः ॥ १०८ ॥

नार्द्धामि शुद्धमपि लोकविरुद्धकृत्यं कर्तुं मयीऽय मछितोक्तिरियं तवार्द्धा ।

आजानतोऽतिकुटिलेऽपि जने मडान्तस्त्वारोपयन्ति छि गुणं धनुषीव शूराः ॥ १०९ ॥

सञ्जुवनाय चिरकालमृतस्य य त्वं शक्तोऽसि शङ्कर दयोर्मिलदृष्टिपातैः ।

आरब्धमेतदधुना प्रतमागमोक्तं मुञ्चन् सतां न भविताऽस्मि बुधाविनिन्द्यः ॥ ११० ॥

जाने तवाळं भगवन् प्रभावं संलृत्य भूतानि पुनर्यथावत् ।

अष्टुं समर्थोऽसि तथाविधो मामुज्जुवयेश्चेदिल किं विचित्रम् ॥ १११ ॥

नाभ्युत्सले किन्तु यतिक्षितीन्द्र सङ्कल्पितं डातुमिदं प्रताश्रमम् ।

तत्तारकं देशिकवर्यं मलयमादिश्य तद्भ्रष्टम कृतार्थयेथाः ॥ ११२ ॥

अयं य प-था यदिति ते प्रकाश्यः सुधीश्वरो मण्डनमिश्रशर्मा ।

दिगन्तविश्रान्तयशा विज्यो यस्मिञ्जिते सर्वमिदं जितं स्यात् ॥ ११३ ॥

सदा वदन् योगपदं य साम्प्रतं स विश्वरूपः प्रथितो मडीतले ।

મહાગૃહી વૈદિકકર્મતત્પરઃ પ્રવૃત્તિશાસ્ત્રે નિરતઃ સુકર્મઠઃ ॥ ૧૧૪ ॥

નિવૃત્તિશાસ્ત્રે નકૃતાદરઃ સ્વયં કેનાપ્યુપાયેન વશં સ નીયતામ્ ।

વશં ગતે તત્ર ભવેન્મનોરથસ્તદન્તિકં ગચ્છતુ મા ચિરં ભવાન્ ॥ ૧૧૫ ॥

ઉંવેક ઇત્યભિહિતસ્ય હિ તસ્ય લોકૈરુંવેતિ બાન્ધવજનૈરભિધીયમાના ।

હેતોઃ કુતશ્ચિદિહ વાવસુરુષાડભિશમા દુર્વાસસાડજનિ વધૂર્દયભારતીતિ ॥ ૧૧૬ ॥

સર્વાસુ શાસ્ત્રસરણીષુ સ વિશ્વરૂપો મત્તોડધિકઃ પ્રિયતમશ્ચ મદાશ્રવેષુ ।

તત્રોચસીં શમધનેન્દ્ર વિધાય સાક્ષ્યે વાદે વિજિત્ય તમિમં વશગં વિધેહિ ॥ ૧૧૭ ॥

તેનૈવ તાવકકૃતિષ્વપિ વાર્તિકાનિ કર્મન્દિવર્યતમ કારય મા વિલમ્બમ્ ।

ત્વં વિશ્વનાથ ઇવ મે સમયે સમાગાસ્તત્તારકં સમુપદિશ્ય કૃતાર્થયેથઃ ॥ ૧૧૮ ॥

નિર્વ્યાજકારુણ્ય મુહૂર્તમાત્રમત્ર ત્વયા ભાવ્યમહં તુ યાવત્ ।

યોગીન્દ્રહૃત્યકુજભાગ્યમેતત્ ત્યજામ્યસૂન્ રૂપમવેક્ષમાણઃ ॥ ૧૧૯ ॥

ઇત્યુચિવાંસમિમમિદ્ધસુખપ્રકાશં બ્રહ્મોપદિશ્ય બહિરન્તરપાસ્તમોહમ્ ।

તન્વન્દ્યાનિધિરસૌ તરસાડભ્રમાર્ગાચ્છ્રીમણ્ડનસ્ય નિલયં સ ઇયેષ ગન્તુમ્ ॥ ૧૨૦ ॥

અથ ગિરમુપસંહૃત્યાદરાદ્ભટ્ટપાદઃ શમધનપતિનાસૌ બોધિતાદ્વૈતતત્વઃ ।

પ્રશમિતમમતઃ સંસ્તત્પ્રસાદેન સદ્યો વિદલદખિલબન્ધો વૈષ્ણવં ધામ પેદે ॥ ૧૨૧ ॥

ઇતિ શ્રીમાધવીયે તદ્વ્યાસસન્દર્શચિત્રગઃ

સક્લેપશકુરજયે સર્ગોડસૌ સમમોડભવત્ ॥ ૭ ॥

આદિતઃ શ્લોકઃ ૭૮૪ ।

शङ्करदिग्विजयम्

॥ ८. अष्टमः सर्गः श्रीमदाचार्य माण्डनमिश्रसंवाहः ॥

अथाष्टमः सर्गः ॥ ८ ॥

अथ प्रतस्थे भगवान् प्रयागात्तं माण्डनं पण्डितमाशु जेतुम् ।
गच्छन् असूत्या पुरमालुकोके माडिभर्ती माण्डनमण्डितां सः ॥ १ ॥

अवातरद्भ्रतविचित्रवप्रां विलोक्य तां विस्मितमानसोऽसौ ।
पुराणवत्पुष्करवर्तनीतः पुरोपकण्ठस्थवने मनोऽङ्गे ॥ २ ॥

प्रकुल्लराञ्जवने विहारी तरङ्गरिङ्गत्कण्ठश्रीकरार्द्रः ।
रेवामरुत्कम्पितसालमालः श्रमापहृष्ट्वा भाष्यकृतं सिषेवे ॥ ३ ॥

तस्मिन् स विश्रम्य कृताडिकः सन् अस्वस्तिकारोडणशाविनीने ।
गच्छन्नसौ माण्डनपण्डितौको दासीस्तदीयाः स ददर्श मार्गे ॥ ४ ॥

कुत्रालयो माण्डनपण्डितस्येत्येताः स पप्रच्छ जलाय गन्त्रीः ।
ताश्चापि दृष्ट्वाऽद्भुतशङ्करं तं सन्तोषवत्यो ददुरुत्तरं स्म ॥ ५ ॥

स्वतःप्रमाणां परतः प्रमाणां कीराङ्गना यत्र गिरं गिरन्ति ।
द्वारस्थनीडान्तरसन्निरुद्धा जानीहि तन्माण्डनपण्डितौकः ॥ ६ ॥

कृलप्रदं कर्म कृलप्रदोऽजः कीराङ्गना यत्र गिरं गिरन्ति ।
द्वारस्थनीडान्तरसन्निरुद्धा जानीहि तन्माण्डनपण्डितौकः ॥ ७ ॥

जगद् ध्रुवं स्याज्जगदध्रुवं स्यात्कीराङ्गना यत्र गिरं गिरन्ति ।
द्वारस्थनीडान्तरसन्निरुद्धा जानीहि तन्माण्डनपण्डितौकः ॥ ८ ॥

पीत्वा तदुक्तीरथ तस्य गेडाद्गत्वा बहिः सम्र क्वाटगुप्तम् ।
दुर्वेशमालोच्य स योशक्त्या व्योमाध्वनाऽवातरदङ्गाणान्तः ॥ ९ ॥

तदा स लेभेन्द्रनिकेतनात् स्फुरन्मरुत्तय्यवकेतनात् ।
समग्रमालोकित माण्डनस्य निवेशनं भूतलमाण्डनस्य ॥ १० ॥

सौधाग्रसञ्छन्ननभोवकाशं प्रविश्य तत्प्राप्य कवेः सकाशम् ।
 विधाविशेषात्तयशःप्रकाशं ददर्श तं पद्मजसन्निकाशम् ॥ ११ ॥
 तपोमण्डिमैव तपोनिधानं सज्जैमिनि सत्यवतीतनुजम् ।
 यथाविधि श्राद्धविधौ निमन्थ्य तत्पादपद्मान्यवनेजयन्तम् ॥ १२ ॥
 तत्रान्तरिक्षादवतीर्य योगिवर्यः समागम्य यथार्द्धमेषः ।
 द्वैपायनं जैमिनिमध्युभाभ्यां ताभ्यां सङ्घर्षं प्रतिनन्दितोऽभूत् ॥ १३ ॥
 अथ धुमार्गादवतीर्णमन्तिके मुन्योः स्थितं ज्ञानशिषोपवीतिनम् ।
 संन्यास्यसावित्यवगत्य सोऽभवत्प्रवृत्तिशास्त्रैकरतोऽपि कोपनः ॥ १४ ॥
 तदाऽतिरुष्टस्य गूढाश्रमेशितुर्थतीश्वरस्यापि कुतूहलम्भतः ।
 क्मात्किलैवं बुधशस्तयोस्तयोः प्रश्नोत्तराण्यासुरथोत्तरोत्तरम् ॥ १५ ॥
 कुतो मुण्ड्यागलामुण्डी पन्थास्ते पृथ्यथते मया ।
 डिमाह पन्थास्त्वन्माता मुण्डेत्याह तथैव हि ॥ १६ ॥
 पन्थानं त्वमपृथ्यस्त्वां पन्थाः प्रत्याह माण्डन ।
 त्वन्मातेत्यत्र शब्दोऽयं न मां भूयादपृथ्यकम् ॥ १७ ॥
 अहो पीता डिमु सुरा नैव श्रेता यतः स्मर ।
 किं त्वं जनासि तद्गर्भमहं वर्णा भवान् रसम् ॥ १८ ॥
 भक्तो जातः कलञ्जशी विपरीतानि भाषते ।
 सत्यं भ्रवीति पितृवत्त्वत्तो जातः कलञ्जभुङ्क् ॥ १९ ॥
 कन्थां वडसि दृर्भुङ्क्ते गर्दभेनापि दूर्वडाम् ।
 शिभायज्ञोपत्रीताभ्यां कस्ते भारो भविष्यति ॥ २० ॥
 कन्थां वडामि दृर्भुङ्क्ते तव पित्रापि दूर्वडाम् ।
 शिभायज्ञोपवीताभ्यां श्रुतेर्भारो भविष्यति ॥ २१ ॥
 त्यङ्क्त्वा पाणिगृहीतीं स्वामशङ्क्या परिरक्षणे ।
 शिष्यपुस्तकभारेण्यव्याप्याता ब्रह्मनिष्ठता ॥ २२ ॥
 गुरुशुश्रूषणालस्यात्समावर्त्य गुरोः कुलात् ।
 स्त्रियः शुश्रूषमाणस्य व्याप्याता कर्मनिष्ठता ॥ २३ ॥
 स्थितोऽसि योषितां गर्भे ताभिरेव विवर्धितः ।

अडो कृतघ्नता कृताघ्नता(?) मूर्धं कथं ता अवेवं निन्दसि ॥ २४ ॥

यासां स्तन्यं त्वया पीतं यासां जातोऽसि योनितः ।

तासु मूर्धतम स्त्रीषु पशुवद्रमसे कथम् ॥ २५ ॥

वीरुडत्यामवामोऽसि वह्नीनुद्दास्य यत्नतः

आत्मउडत्यामवामस्त्वमविदित्वा परं पदम् ॥ २६ ॥

दौवारिकान्वञ्चयित्वा कथं स्तेनवदागतः ।

भिक्षुभ्योऽन्नमदत्त्वा त्वं स्तेनवद्भक्ष्यसे कथम् ॥ २७ ॥

कर्मकाले न सम्भाष्य अहं मूर्धोऽसि सम्प्रति ।

अडो प्रकटितं ज्ञानं यतिभङ्गेन भाषिष्या ॥ २८ ॥

यतिभङ्गे प्रवृत्तस्य यतिभङ्गो न दौषभाङ् ।

यतिभङ्गे प्रवृत्तस्य पञ्चम्यन्तं समस्यताम् ॥ २९ ॥

क्व ब्रह्म क्व य दूर्धधाः क्व संन्यासः क्व वा कलिः ।

स्वान्नभक्षकामेन वेषोऽयं योगिनां धृतः ॥ ३० ॥

क्व स्वर्गः क्व दुराचारः क्वाग्निहोत्रं क्व वा कलिः ।

मन्ये मैथुनकामेन वेषोऽयं कर्मिणां धृतः ॥ ३१ ॥

धत्यादि दुर्वाङ्ग्याणां ब्रुवाणो रोषेण साडडङ्कृतिविश्रुते ।

श्रीशङ्करे वक्तारि तस्य तस्योत्तरं य कौतूहलतश्च यारु ॥ ३२ ॥

तं माङ्गनं सम्मितजैमिनीक्षितं व्यासोऽब्रवीज्जल्पसि वत्स दुर्वयः ।

आचारणो नेयमनिन्दितात्मनां ज्ञातात्मतत्त्वं यमिनं धुतैषणम् ॥ ३३ ॥

अभ्यागतोऽसौ स्वयमेव विष्णुरित्येव मत्वाऽऽशु निमन्त्रय त्वम् ।

धत्याश्रवं ज्ञातविधिं प्रतीतं सुध्यत्राणीः साध्यशिषन्मुनिस्तम् ॥ ३४ ॥

अथोपसंस्पृश्य जलं स शान्तः ससम्भ्रमं माङ्गनपण्डितोऽपि ।

व्यासाज्ञया शास्त्रविदर्ययित्वा न्यमन्त्रयद्भैक्ष्यकृते मडर्षिम् ॥ ३५ ॥

स याब्रवीत्सौम्य विवाहभिक्षामिच्छन् भवत्सन्निधिमागतोऽस्मि ।

साऽन्योन्यशिष्यत्वपाणा प्रदेया नास्त्यादरः प्राकृतभक्तभैक्ष्ये ॥ ३६ ॥

मम न किञ्चिदपि ध्रुवमीप्सितं श्रुतिशिरःपथविस्तृतिमन्तरा ।

अवहितेन मणेष्ववधीरितः स भवता भवतापडिमधुतिः ॥ ३७ ॥

जगति सम्प्रति तं प्रथयाम्यहं समभिभूय समस्तविवादिनम् ।
त्वमपि संश्रय मे मतमुत्तमं विगद वा वद वाऽस्मि जितस्त्विति ॥ ३८ ॥
एति यतिप्रवरस्य निशम्य तद्भयनमर्थवदागत विस्मयः ।
परिभवेन नवेन मलायशाः स निजगौ निजगौरवमास्थितः ॥ ३९ ॥
अपि सलस्रमुष्पे कृष्टिनामके न विजितस्त्विति जातु कृष्टात्ययम् ।
न य विहाय मतं श्रुतिसम्मतं मुनिमते निपतेत्परिकल्पिते ॥ ४० ॥
अपि कदाचिदुद्येभ्यति कोविदः सरसवाटकथाऽपि भविष्यति ।
एति कुतूहलिनो मम सर्वदा जयमहोऽयमहो स्वयमागतः ॥ ४१ ॥
भवतु सम्प्रति वादकथाऽऽत्रयोः कृतु पुष्कलशास्त्रपरिश्रमः ।
उपनता स्वयमेव न गृह्यते नवसुधा वसुधावसथेन किम् ॥ ४२ ॥
अयमहं यमलन्तुरपि स्वयं शमयिता मयि तावकसद्गिराम् ।
सुकलहं कलहंसकलाभृतां दिश सुधांशुसुधामलसत्तनो ॥ ४३ ॥
अपि तु दुर्दुष्टयस्मयकाननक्षतिकठोरकुठारधुरन्धरा ।
न पट्टता मम ते श्रवणान्तिकं ननु गताऽनुगताभिलदर्शना ॥ ४४ ॥
अत्यल्पमेतद्भवतेरितं मुने लैक्ष्यं प्रदुर्वे यदि वाददित्सुता ।
गतोद्यमोऽहं श्रुतवाद्यवार्तया शिरेऽसितेयं वदिता न कश्चन ॥ ४५ ॥
वाद्यं करिष्यामि न सन्दिह्येऽत्र जयाजयौ नौ वदिता न कश्चित् ।
न कण्ठशोषैककृलो विवाद्यो मिथो जिगीषु कुरुतस्तु वाद्यम् ॥ ४६ ॥
वाद्ये हि वादिप्रतिवादिनौ द्वौ विपक्षपक्षत्राडणं विधत्तः ।
का नौ प्रतिज्ञा वदतोश्च तस्यां किं मानमिष्टं वद कः स्वभावः ॥ ४७ ॥
कः पाष्णिंकोऽहं गृहमेधिसत्तमस्त्वं भिक्षुराजो वदतामनुत्तमः ।
जयाजयो नौ सुपाणौ विधीयतां ततः परं साधु वदाव सुस्मितौ ॥ ४८ ॥
अघातिघन्योऽस्मि यद्यार्यपाद्यो मया सलाभ्यर्थयते विवाद्यम् ।
भविष्यते वाद्यकथाऽपरधुर्माध्याह्निकं सम्प्रति कर्म कुर्याम् ॥ ४९ ॥
तथेति सूक्ते स्मितशङ्करेण भविष्यते वाद्यकथा च एव ।
तत्साक्षिभावं प्रजतं मुनीन्द्रावित्यर्थयद्वाद्यैर्मिनी सः ॥ ५० ॥
विधाय भार्या विदुषीं सदस्यां विधीयतां वाद्यकथा सुधीन्द्र ।
एत्थं सरस्वत्यवतारताज्ञौ तद्गर्भपत्यास्तमभाषिषाताम् ॥ ५१ ॥

अथानुभोधाभिहितं मुनिभ्यां स माण्डनार्यः प्रकृतं चिकीर्षुः ।
आनर्थं दैवोपगतान्मुनीन्द्रानग्नीनिव त्रीन्मुनिशेखरांस्तान् ॥ ५२ ॥

भुङ्क्वोपविष्टस्य मुनित्रयस्य श्रमापनोदाय तदीयशिष्यौ ।
अतिष्ठतां पार्श्वगतौ वटू द्वौ सयामरौ वीजनमाचरन्तौ ॥ ५३ ॥

अथ क्रियान्ते डिल सुपविष्टास्त्रयन्तवेधार्थविदस्त्रयोऽपी ।
अमन्त्रयंश्चारु परस्परं ते मुहूर्तमात्रं किमपि प्रवृष्टाः ॥ ५४ ॥

तेषां द्विजेन्द्रालयनिर्गतानामदर्शनं जग्मतुरञ्जसा द्वौ ।
रेवातटे रम्यकदम्बजाले देवालयेऽत्र स्थितवांस्तृतीयः ॥ ५५ ॥

एति स यतिवरेण्यो दैवयोगाद्भुङ्क्वां
एतरजनदुरापं दर्शनं प्राप्य वृष्टः ।
तदुदितवयनानि श्रावयन्नात्मशिष्यान्
अनयदमृततुल्यान्यात्मवित्तां त्रियामाम् ॥ ५६ ॥

प्रातः शोणसरोजबान्धवरुचिप्रद्योतिते व्योमनि
प्रभ्यातः स विधाय कर्म नियतं प्रज्ञावतामग्राणीः ।
साकं शिष्यवरैः प्रपद्य सदनं सन्मण्डितं माण्डनं
वादायोपविवेश पण्डितसभामध्ये मुनिर्ध्वेर्ध्वयवित् ॥ ५७ ॥

ततः समादिश्य सदस्यतायां सधर्मिणीं माण्डनपण्डितोऽपि
अ शारदां नाम समस्त विधाविशारदां वादसमुत्सुकोऽभूत् ॥ ५८ ॥
पत्या नियुक्ता पतिदेवता सा सदस्यभावे सुदती यकाशे ।
तयोर्विवेक्तुं श्रुततारतम्यं समागता संसदि भारतीव ॥ ५९ ॥

प्रवृद्धवाद्योत्सुकतां तदीयां विज्ञाय विज्ञः प्रथमं यतीन्द्रः ।
परावरज्ञः स परावरैक्यपरां प्रतिज्ञामकरोत्स्वकीयाम् ॥ ६० ॥

ब्रह्मैकं परमार्थसञ्चिदमलं विश्वमप्रग्यात्मना
शुक्ती रुच्यपरात्मनेव बहलाज्ञानावृतं भासते ।
तज्ज्ञानान्निम्बिलमप्रपञ्चनिलया स्वात्मव्यवस्था परं
निर्वाणं जनिमुक्तमभ्युपगतं मानं श्रुतेर्मस्तकम् ॥ ६१ ॥

आढं जये यदि पराजयभागाडं स्यां संन्यासमङ्ग परिहृत्य कषाययेलम् ।
शुक्लं वसीय वसनं द्वयभारतीयं वादे जयाजयकृलप्रतिदीपिकाऽस्तु ॥ ६२ ॥

धत्थं प्रतिज्ञां कृतवत्युदारां श्रीशङ्करे भिक्षुत्ररे स्वकीयाम् ।
स विश्वरूपो गृहमेधिवर्यश्चक्रे प्रतिज्ञां स्वमतप्रतिष्ठाम् ॥ ६३ ॥

वेदान्ता न प्रमाणां चितिवपुषि पदे तत्र सङ्गत्ययोगा-
त्पूर्वो भागः प्रमाणां पद्ययगमिते कार्यवस्तुन्यशेषे ।
शब्दानां कार्यमा प्रति समधिगता शक्तिरभ्युन्नतानां
कर्मभ्यो मुक्तिरिष्टा तद्विड तनुभूतामाऽऽयुषः स्यात्समाप्तेः ॥ ६४ ॥

वादे कृतेऽस्मिन्त्यदि मे जयान्यस्त्वयोद्वितात्स्याद्विपरीतभावः ।
येयं त्वयाऽभूद्गद्विता प्रसाक्ष्ये जनाति येत्सा भविता वधूर्मे ॥ ६५ ॥

जैतुः पराजितं धडाश्रममादददीतेत्येतौ मिथः कृतपणौ यतिविश्वरूपौ ।
अम्भामुदाराधिसणामभिषिच्य साक्ष्ये जल्पं वितेनतुरथो जयदत्तदृष्टी ॥ ६६ ॥

आवश्यकं परिसमाप्य दिने दिने तौ वादं समं व्यतनुतां डिल सर्ववेदौ ।
अवे विजैतुमनसोरुपविष्टयोस्तां मालां गले न्यधितसोभयभारतीयम् ॥ ६७ ॥

माला यदा मलिनभावमुपैति कण्ठे यस्यापि तस्य विजयेतरनिश्चयः स्यात् ।
उक्तत्वा गृहं गतवती गृहकर्मसज्जा भिक्षाशने पिथरितुं गृहमिच्छन्वित्याम् ॥ ६८ ॥

अन्योन्यसञ्जयङ्गले विडितादरौ तौ वादं विवादपरिनिर्णयमातनिष्ठाम् ।
ब्रह्मादयः सुरवरा अपि वाडनस्थाः श्रोतुं तदीयसदने स्थितवन्त उर्ध्वम् ॥ ६९ ॥

ततस्तयोरस मडान्विवादः सदस्यविश्राणितसाधुवादः
स्वपक्षसाक्षीकृतसर्ववेदः परस्परस्यापि कृतप्रमोदः ॥ ७० ॥

दिने दिने चाधिगतप्रकर्षो भूरीभवत्याण्डितसन्निकर्षः
अन्योन्यभङ्गाडिततीव्रतर्षस्तथाऽपि दुरीकृतजन्यमर्षः ॥ ७१ ॥

दिने दिने वासरमध्ये सा भूते पतिं भोजनकालमेव ।
समेत्य भिक्षुं समयं च भैक्ष्ये दिनान्यभूमिति पञ्चषाणि ॥ ७२ ॥

अन्योन्यमुत्तरमप्युडयतां प्रगल्भं
भङ्गासनौ स्मितविकासिमुभारविन्दौ
न स्वेदकम्पगगनेक्षणशालिनौ वा
न क्रोधवाक्छलमवादि निरुत्तराभ्याम् ॥ ७३ ॥

ततो यतिक्ष्माभृदवेक्ष्य दक्ष्यं क्षोदक्षमं तस्य विचक्षणस्य ।
चिक्षेप तं क्षोभित सर्वपक्षं विद्वत्समक्षाप्रतिभातकक्ष्यम् ॥ ७४ ॥

ततः स्वसिद्धान्तसमर्थनाय प्रागल्भ्यहीनोऽपि स सत्यमुष्यः ।
 जगाद वेदान्तवचःप्रसिद्धमद्वैतसिद्धान्तमपाकशिष्यः ॥ ७५ ॥
 भो भो यतिक्षमाधिपते भवद्भिर्जुवेशयोर्वास्तवमैकशुध्यम् ।
 विशुद्धमङ्गीकृत्यते हि तत्र प्रमाणाभेदं न वयं प्रतीमः ॥ ७६ ॥
 स प्रत्यवादीदृष्टमेव मानं यश्च्येतेतुप्रमुभान्विनियान् ।
 उद्दालकाद्या गुरवो मदान्तः सङ्ग्राहयन्त्यात्मतया परेशम् ॥ ७७ ॥
 वेदावसानेषु हि तत्त्वमादिवयांसि जमान्यधमर्षणानि ।
 दुष्कृष्टमुभानीव वयांसि योगिनेषां विवक्षाऽस्ति कुलस्वियर्थे ॥ ७८ ॥
 अर्थाप्रतीतौ किल दुष्कृडादेर्जपोपयोगित्वमभाशि विज्ञैः ।
 अर्थप्रतीतौ स्फुटमत्र सत्यां कथं भवेत्प्राज्ञ जपार्थतैव ॥ ७९ ॥
 आपाततस्तत्त्वमसीति वाक्याद्यतीश ज्ञवेश्वरयोरभेदः ।
 प्रतीयतेऽथाऽपि ममादिकर्तृप्रशंसया स्याद्विधिशेष एव ॥ ८० ॥
 कृत्वङ्गयूप्रादिकमर्थमादृष्टेवात्मना वाक्यगणः प्रशंसन् ।
 शेषः क्रियाकाण्डगतो यदि स्यात्काण्डान्तरस्थोऽपि भवेत्कथं सः ॥ ८१ ॥
 तद्व्यस्तु ज्ञुवे परमात्मदृष्टिविधायकः कर्मसमृद्धयेऽर्हन् ।
 अब्रह्मणि ब्रह्मधियं विधत्ते यथा मनोऽन्नार्कनभस्वदादौ ॥ ८२ ॥
 संश्रूयतेऽन्यत्र यथा लिङादिविधायको ब्रह्मविभावनाय ।
 तथा विघेरश्रवणान्मनीषिन् सञ्जाघटीत्यत्र कथं विधानम् ॥ ८३ ॥
 यद्ब्रह्मतिष्ठाङ्गलदृशनेन विधिर्यतीनां वर रात्रिसत्रे ।
 प्रकल्प्यते तद्ब्रह्मिणापि मुक्तिङ्गलश्रुतेः कल्पयितुं स युक्तः ॥ ८४ ॥
 तर्हि क्रियाजन्यतया विमुक्तिः स्वर्गादिवद्भन्त विनश्चरा स्यात् ।
 उपासना कर्तुमकर्तुमन्यथा वा कर्तुमर्दा मनसः क्रियैव ॥ ८५ ॥
 मा भूद्विदं तस्वमसीति वाक्यमुपासनापर्यवसायि कामम् ।
 किन्त्वस्य ज्ञुवस्य परेण साम्यप्रत्यायकं सत्तम भोभवीतु ॥ ८६ ॥
 किं येतन्त्वेन विवक्ति साम्यं सार्वज्ञ्यसार्वार्थ्यमुभैर्गुणैर्वा ।
 आद्यै प्रसिद्धं न भलूपदेश्यमन्ते स्वसिद्धान्तविरुद्धता स्यात् ॥ ८७ ॥
 नित्यत्वमात्रेण मुने परात्मगुणोपमानैः सुप्रबोधपूर्वैः ।
 गुणैरविधावृत्तितोऽप्रतीतैः साम्यं ब्रवीत्यस्य ततो न दोषः ॥ ८८ ॥

यद्यैवमेतस्य परत्वमेव प्रत्याययत्वत्र दुराग्रहः ङः ।
 त्वयैव तस्य प्रतिभासशङ्का विद्वन्नविधावरणान्निरस्ता ॥ ८९ ॥
 भोश्चेतनत्वेन शरीरिसाम्यमावेधतापस्य जगत्प्रसृतेः ।
 शिद्युत्थितत्वेन परोदितस्याप्याणुप्रधानप्रभृतेर्निरासः ॥ ९० ॥
 ङन्तैवमस्तीति तदा प्रयोगः स्यात्त्वन्मते तत्त्वमसीति न स्यात् ।
 तदैक्षतेत्यत्र जडत्वशङ्काव्यावर्तनाख्यात्र पुनर्न योधम् ॥ ९१ ॥
 न त्वेवमग्नैक्यपरत्वमस्य प्रत्यक्षपूर्वप्रमितिप्रकीपात् ।
 न युज्यते तज्जपमात्रयोगिस्वाध्यायविध्याश्रितमभ्युपेयम् ॥ ९२ ॥
 अक्षेण येद्भेदमितिस्तदा स्यादभेदवादिश्रुतिवाक्यबाधः ।
 असन्निकर्षात् भवेद्विभेदप्रमैव तेनास्य कुतो विरोधः ॥ ९३ ॥
 भिन्नोऽङ्गमीशादिति भासते हि भेदस्य श्रुवात्मविशेषणत्वम् ।
 तत्सन्निकर्षोऽस्त्वथ सम्प्रयोगाभावेऽपि भेदेन्द्रिययोर्मनीषिन् ॥ ९४ ॥
 अतिप्रसक्तेर्न तु केवलस्य विशेषणत्वस्य तदभ्युपेयम् ।
 भेदाश्रये हीन्द्रियसन्निकृष्टे न सन्निकृष्टत्वमिहात्मनोऽस्ति ॥ ९५ ॥
 भेदाश्रयात्मेन्द्रियसन्निकर्षो नेत्युक्तमेतच्चतुरं न यस्मात् ।
 शिन्नात्मनोर्द्रव्यतया द्वयोरप्यस्त्येव संयोगसमाश्रयत्वम् ॥ ९६ ॥
 आत्मा विभुः स्वादथवाऽणुमात्रः संयोगिता नोभयथाऽपि युक्ता ।
 दृष्टा हि सा सावयवस्य लाडे संयोगिता सावयवेन योगिन् ॥ ९७ ॥
 मनोऽक्षमित्यभ्युपगम्य भेदासङ्गित्वमुक्तं परमार्थतस्तु ।
 साहाय्यकृत्वलोचनपूर्वकस्य दीपादिवन्नेन्द्रियमेव शिन्तम् ॥ ९८ ॥
 भेदप्रमा नेन्द्रियजऽस्तु तर्हि साक्षिस्वरूपैव तथाऽपि योगिन् ।
 तथा विरोधात्परमात्मश्रुवाभेदं कथं बोधयितुं प्रमाणम् ॥ ९९ ॥
 प्रत्यक्षमात्मेन्द्रियोरविद्यामायायुजोद्योतयति प्रभेदम् ।
 श्रुतिस्तयोः केवलयोरभेदं भिन्नाश्रयत्वान्न तयोर्विरोधः ॥ १०० ॥
 स्याद्वा विरोधस्तदपि प्रवृत्तं प्रत्यक्षमत्रोऽवलमेव बाध्यम् ।
 प्राबल्यवत्या यरमप्रवृत्त्या श्रुत्याऽप्यपच्छेदनयोक्तरीत्या ॥ १०१ ॥
 नन्वेवमध्यस्त्यनुमानबाधोऽभेदश्रुतेः संयमियकवर्तिन् ।

घटादिवद्ब्रह्मनिर्गुणितेन भेदेन युक्तोऽयमसर्ववित्वात् ॥ १०२ ॥
 किमेष भेदः परमार्थभूतः प्रसाध्यते काल्पनिकोऽथवाऽऽद्यै ।
 दृष्टान्तलानिश्चरमे तु विद्वन्नूरीकृतोऽस्माभिरसाधनीयः ॥ १०३ ॥
 स्वप्रत्ययाबाध्यभिदाश्रयत्वं साध्यं घटादौ च तदस्ति योगिन् ।
 त्वयाऽऽत्मभोधेन भिदा न बाध्येत्यनभ्युपेतेति न कोऽपि दोषः ॥ १०४ ॥
 ननु स्वशब्देन सुभादिमान्वा विवक्षितस्तद्विधुरोऽथवाऽऽत्मा ।
 आद्योऽस्मदिष्टं ननु साध्यमन्त्ये दृष्टान्तलानिः पुनरेव ते स्यात् ॥ १०५ ॥
 योगिन्ननौपाधिकभेदवत्त्वं विवक्षितं साध्यमिह त्वदिष्टः ।
 औपाधिकस्त्वौपाधिकवभेदो घटेशभेदो निरुपाधिकश्च ॥ १०६ ॥
 घटेशभेदेऽध्युपाधिर्ष्वविधा तवानुमानेषु षडत्यमेव ।
 शिवाद्यभिन्नः परवत्परस्मादात्मेति वाऽत्र प्रतिपक्षहेतुः ॥ १०७ ॥
 धर्मिप्रमाबाध्यशरीरिभेदो ऽयसंसृतौ ब्रह्मणि साध्यमिष्टम् ।
 त्वयेष्यते ब्रह्मधियाऽऽत्मभेदो बाध्यो घटादिप्रमया त्वबाध्यः ॥ १०८ ॥
 किं कुत्सनधर्मिप्रमया न बाध्यः किं वा स यत्किञ्चनधर्मिभोधात् ।
 घटाधिके ब्रह्मणि यात्मभेदस्यैक्यात् पुनः स्थान्नु पूर्वदोषः ॥ १०९ ॥
 किञ्चागुणो वा सगुणो मनीषिन्विचक्षते धर्मिपदेन नान्त्यः ।
 भेदस्य तद्भूध्यविबाध्यतेष्टेर्नाद्यश्च तत्रोभयथाऽपि दोषात् ॥ ११० ॥
 किं निर्विशेष प्रमितं न वाऽन्त्ये प्राप्ताऽऽश्रयासिद्धिरथाद्यकल्पे ।
 शरीर्यभेदेन परस्य सिद्धेः प्राप्तं धर्मिब्रह्मानकोषः ॥ १११ ॥
 भो द्वा “सुपाशां सयुजा सभाये”त्याद्या श्रुतिर्भेदमुदीरयन्ती ।
 श्रुवेशयोः पिप्पलभोऽत्रभोऽस्तयोरभेदश्रुतिबाधिकाऽस्तु ॥ ११२ ॥
 प्रत्यक्षसिद्धे विह्वले परात्मभेदे श्रुतिर्नो नयवित्प्रमाणात् ।
 स्यादन्यथा मानमतत्परोऽपि स्वार्थोऽर्थवाद्यः सकलोऽपि विद्वन् ॥ ११३ ॥
 स्मृतिप्रसिद्धार्थविभोधि वाक्यं यथेष्यते भूलतया प्रमाणात् ।
 प्रत्यक्षसिद्धार्थकवाक्यमेवं स्यादेव तन्भूलतया प्रमाणात् ॥ ११४ ॥
 श्रुतिः स्मृतोऽर्थे यद्वि वेदविद्भिर्भवेन्न तन्भूलतया प्रमाणात् ।
 कथं भवेद्भेदकथानभिज्ञैर्ज्ञातेऽपि भेदे परश्रुतयोः सा ॥ ११५ ॥

श्रुवेश्वरौ सा वदतीत्युपेत्य प्रावोयमेतत्परमार्थतस्तु ।
 विविच्य सत्वात्पुरुषं समस्तसंसारराहित्यममुष्य वक्ति ॥ ११६ ॥
 यदीयमाप्यात्यथ सत्त्वश्रुवौ विहाय सर्वज्ञशरीरभाजौ ।
 शऽस्य भोक्तृत्वमुदाहरन्ती प्रामाण्यमर्द्धन् कथमश्रुवीत ॥ ११७ ॥
 न योदनीया वयमत्र विद्मन् यतस्त्वया पैङ्गिरुडस्यमेव ।
 अत्तीति सत्त्वं त्वत्पश्यति ज्ञा एति स्म सम्यग्विवृणोति मन्त्रम् ॥ ११८ ॥
 शरीरवायी ननु सत्त्वशब्दः क्षेत्रज्ञशब्दः परमात्मवायी ।
 तत्राप्यतो नान्यपरत्वमस्य वाक्यस्य पैङ्गयोदितवर्त्मनाऽपि ॥ ११९ ॥
 तदेतदित्यादिगिरा हि चित्ते प्रदर्शिता सत्त्वपदस्य वृत्तिः ।
 क्षेत्रज्ञशब्दस्य च वृत्तिरुक्ता शारीरके द्रष्टरि तत्र विद्मन् ॥ १२० ॥
 येनेति हि स्वप्नदृशिडियायाः कर्तोऽय्यते तत्र स श्रुव अवेव ।
 क्षेत्रज्ञशब्दाभिहितश्च योगिन् स्यात्स्वप्नदृक् सर्वविदीश्वरोऽपि ॥ १२१ ॥
 तिऽप्रत्ययेनाभिहितोऽत्र कर्ता ततस्तृतीया करणोऽस्युपेया ।
 द्रष्टा च शारीरतया मनीषिन् विशेष्यते तेन स नेश्वरः स्यात् ॥ १२२ ॥
 वृत्तिः शरीरे भवतीत्यमुष्मिन्नर्थे हि शारीरपदस्य योगिन् ।
 तस्मिन् भवन् सर्वगतो मलेशः कथं न शारीरपदाभिधेयः ॥ १२३ ॥
 भवञ्छरीरादितरत्र येशः कथं च शारीरपदाभिधेयः ।
 नभः शरीरेऽपि भवत्यथापि न केऽपि शारीरमितीरयन्ति ॥ १२४ ॥
 यद्येष मन्त्रोऽनभिधाय श्रुवप्राज्ञौ वदद्बुद्धिशरीरभाजौ ।
 अत्तीति भोक्तृत्वमथेतनाया बुद्धेर्वदन्ति कथं प्रमाणम् ॥ १२५ ॥
 अदाडकस्याप्ययसः कृशानोराश्वेषाणादाडकता यथाऽऽस्ते ।
 तथैव भोक्तृत्वमथेतनाया बुद्धेरपि स्याच्छिदनुप्रवेशात् ॥ १२६ ॥
 छायातपौ यद्भ्रतीव भिन्नौ श्रुवेश्वरौ तद्भ्रदिति ब्रुवाणम् ।
 ऋतं पिअन्ताविति काठकेषु श्रुतिस्त्वभेदश्रुतिभाषिकाऽस्तु ॥ १२७ ॥
 भेदं वदन्ती व्यवहारसिद्धं न बाधतेऽभेदपरश्रुतिं सा ।
 अेषा त्वपूर्वार्थतया बलिष्ठा भेदश्रुतेः प्रत्युत भाषिका स्यात् ॥ १२८ ॥
 मानान्तरोपोद्धलिता हि भेदश्रुतिर्बलिष्ठा यमिनां वरेष्य ।
 तद्भाषितुं सा प्रभवत्यभेदश्रुतिं प्रमाणान्तरभाषितार्थाम् ॥ १२९ ॥

प्राबल्यमापाद्यति श्रुतीनां मानान्तरं नैव भुधाग्रयायिन् ।

गतार्थतादानमुपेन तासां दौर्बल्यसम्पादकमेव किन्तु ॥ १३० ॥

एत्याधा दृढयुक्तिरस्य शुशुभे दत्तानुमोदा गिरां

देव्या तादृशविश्वरूपरभसावष्टम्भमुष्टिन्धया ।

भर्तृन्यासविलक्ष्यसूक्तिजननीसाक्षित्वकुक्षिम्भरिः

सम्नाघाद्भुतपुष्पवृष्टिलडरी सौगन्ध्यपाणिन्धया ॥ १३१ ॥

एत्थं यतिक्षितिपतेरनुमोद्य युक्तिं मालां य मण्डनगले मलिनामवेक्ष्य ।

भिक्षार्थमुच्यलतमद्य युवामितीमावायष्ट तं पुनरुवाय यतीन्द्रमम्बा ॥ १३२ ॥

कोपातिरेकवशातः शपता पुरा मां दूर्वाससा तदवधिर्विहितो जयस्ते ।

साडडं यथागतमुपैमि शमिप्रवीरेत्युक्त्वा ससम्भ्रमममुं निजधाम यान्तीम् ॥ १३३ ॥

अबन्ध निःशङ्कमराण्यदुर्गामन्त्रेण तां जेतुमना मुनीन्द्रः ।

जयोऽपि तस्याः स्वमतैक्यसिद्ध्यै सार्वज्ञतः स्वस्य न मानहेतोः ॥ १३४ ॥

जानामि देवीं भवतीं विधातुर्द्वयस्य भार्या पुरमित्सगर्भ्याम् ।

उपात्तलक्ष्म्यादिविचित्ररूपां गुप्त्यै प्रपञ्चस्य कृतावताराम् ॥ १३५ ॥

प्रज जननि तदा त्वं भक्तयूडामण्डिस्ते

निजपदमनुदास्याम्यभ्यनुज्ञां यद्वैतुम् ।

एति निजवचनेऽस्मिञ्छारदासम्भतेऽसौ

मुनिरथ मुदितोऽभून्माण्डनं लृष्टुमुत्सुकुः ॥ १३६ ॥

एति श्रीमाधवीये तन्माण्डनार्थकथापरः ।

सङ्क्षेपशङ्करजये सर्गोऽसावष्टमोऽभवत् ॥ ८ ॥

आदितः श्लोकाः ६२० ।

शङ्करदिग्विजयम्

॥ ८. नवमः सर्गः श्रीमदाचार्यसरस्वतीसंवादः ॥

अथ नवमः सर्गः ॥ ८ ॥

अथ संयमिक्षितिपतेर्वचनैर्निगमार्थनिर्णयकरैः सनयेः ।

शमिताग्रलोऽपि पुनरप्यवदत् कृतसंशयः सपदि कर्मजः ॥ १ ॥

यतिराज सम्प्रति ममाभिनवात्र विषादितोऽस्यपजयादपि तु ।

अपि जैमिनीयवचनान्यल्लोन्मथितानि डीति भृशमस्मि कृशः ॥ २ ॥

स हि वेत्यनागतमतीतमपि प्रियकृत्समस्तजगतोऽधिकृतः ।

निगमप्रवर्तनविधौ स कथं तपसां निधिर्वितथसूत्रपदः ॥ ३ ॥

एति सन्दिहानमवदत्तमसौ न हि जैमिनावपनयोऽस्ति मनाङ् ।

प्रमिमीमहे न वयमेव मुनेर्लुदयं यथावदनभिज्ञतया ॥ ४ ॥

यदि विद्यते कविजनाविदितं लृदयं मुनेस्तद्विड वार्णय भोः ।

यदि युक्तमत्र भवता कथितं लृदि कुर्महे दलदलङ्कृतयः ॥ ५ ॥

अभिसन्धिमानपि परे विषयप्रसम्भतीननुजिघृक्षुरसौ ।

तदवाप्तिसाधनतया सकलं सुकृतं न्यरुपयदिति स्म परम् ॥ ६ ॥

वचनं तमेतमिति धर्मययं विदधाति बोधजनिहेतुतया ।

तदपेक्षयैव स य मोक्षपरो निरधारयत्र परयेति वयम् ॥ ७ ॥

श्रुतयः क्रियार्थकतया सङ्गला अतदर्थकानि तु वयांसि वृथा ।

एति सूत्रयत्रनु कथं मुनिराऽपि सिद्धवस्तुपरतां मनुते ॥ ८ ॥

श्रुतिराशिरद्वयपरोऽपि परम्परयाऽऽत्मबोधङ्गलकर्मणि य ।

प्रसरत्कटाक्ष एति कार्यपरत्वमसूयि तत्रकरणस्थगिराम् ॥ ९ ॥

ननु सञ्चिदात्मपरताऽभिमता यदि कृत्स्नवेदनिययस्य मुनेः ।

ङ्गलदातृतामपुरुषस्य वदन् स कथं निराड परमेशमपि ॥ १० ॥

ननु कर्तृपूर्वकमिदं जगदित्यनुमानमागमवयांसि विना ।
 परमेश्वरं प्रथयति श्रुतयस्त्वनुवाद्यमात्रमिति काण्डभुजाः ॥ ११ ॥
 न कथञ्चिद्यौपनिषदं पुरुषं मनुते ब्रह्मन्तमिति वेदवयः ।
 कथयत्यवेदविदगोचरतां गमयेत् कथं तमनुमानमिदम् ॥ १२ ॥
 एति भावमात्मनि निधाय मुनिः स निराकरोन्निश्चितयुक्तिशतैः ।
 अनुमानमीश्वरपरं जगतः प्रभवं लयं हलमपीश्वरतः ॥ १३ ॥
 तद्विहास्मद्भुक्तविधया निषेधा न विरुद्धमाएवपि मुनेर्वयसि ।
 एति गूढभावमनवेक्ष्य बुधास्तमनीशवाद्ययमिति ब्रुवते ॥ १४ ॥
 किमु तावतैव स निरीश्वरवाद्यभावत् परात्मविदुषां प्रवरः ।
 न निशाटनाहिततमः कश्चिप्यदलनि प्रभां मलिनयेत्तराणैः ॥ १५ ॥
 एति जैमिनीयवयसां लृष्टयं कथितं निशम्य यतिकेसरिणा ।
 मनसा ननन्द कविराण्णितरां सद्यः शारदाश्च सदसस्पतयः ॥ १६ ॥
 विदिताशयोऽपि परिवर्तिमनाविशयः स जैमिनिमवाप लृष्टा ।
 अवगन्तुमस्य वयसाऽपि पुनः स य संस्मृतः सविधमाप कवेः ॥ १७ ॥
 अवदस्य श्रुण्विति स भाष्यकृति प्रज्ज्वालि संशयमिमं सुमते ।
 यदवोच्येष्टे मम सूत्रततेर्लृष्टयं तदेव मम नापरथा ॥ १८ ॥
 न ममैव वेद लृष्टयं यमिराऽपि तु श्रुतेः सकलशास्त्रततेः ।
 यदभूद्भवविष्यति भवत्तदपि ल्ययमेव वेद न तथा त्वितरः ॥ १९ ॥
 गुरुणा चिद्वेदरसतत्परता निरणाथि छि श्रुतिशिरोवयसाम् ।
 कथमेकसूत्रमपि तद्विमतं कथयाम्यखं तदुपसादितधीः ॥ २० ॥
 अलमाकलय्य विशयं सुयशः शृणु मे रडस्यमिममेव परम् ।
 त्वमवेळि संसृतिनिमग्नज्जनोत्तराणो गृहीतत्रपुषं पुरुषम् ॥ २१ ॥
 आद्ये सत्वमुनिः सतां वितरति ज्ञानं द्वितीये युगे
 एतो द्वापरनामके तु सुमतिर्व्यासः कलौ शङ्करः ।
 एत्येवं स्फुटमीरतोऽस्य मळिमा शैवे पुराणो यत-
 स्तस्य त्वं सुमते मते त्ववतरैः संसारवार्धिं तरेः ॥ २२ ॥
 एति बोधितद्विज्वरोऽन्तरधान्मनसोपगुल्य यमिनामृषभम् ।
 स य यायजूकपरिषत्प्रमुषः प्रणिपत्य शङ्करमवोचद्विदम् ॥ २३ ॥

विदितोऽस्ति सम्प्रति भवाञ्जगतः प्रकृतिर्निरस्तसमतातिशयः
अवबोधमात्रवपुरप्यबुधोद्धरणाय केवलमुपात्ततनुः ॥ २४ ॥

यद्वेकमुदितं पदं यतिवर त्रयीमस्त कै-
स्तदस्य परिपालकस्त्वमसि तत्त्वमस्यायुधः ।
परं गलितसौगतप्रलपितान्धकूपान्तरे
पतत्कथमिवान्यथा प्रलयमध नापत्स्यते ॥ २५ ॥

प्रबुद्धोऽहं स्वप्नादिति कृतमतिः स्वप्नमपरं
यथा मूढः स्वप्ने कलयति तथा मोहवशगाः ।
विमुक्तिं मन्यन्ते कतिचिद्विदुः लोकान्तरगतिं
उसन्त्येतान् दासास्तव गलितमायाः परगुरोः ॥ २६ ॥

मुहुर्धिग्धिग्भेदिप्रलपितविमुक्तिं यद्वेदयेऽप्य-
सारः संसारो विरमति न कर्तृत्वमुपरः ।
भृशं विद्मन्भोद्वे स्थिरतमविमुक्तिं त्वद्वेदितान्
भवातीता येयं निरवधिचिदानन्दलहरी ॥ २७ ॥

अविद्याराक्षस्या गलितमभिलेशं परगुरो
पियाण्डं भित्वास्याः सरभसममुष्माद्दुदरः ।
वृतां पश्यन् रक्षोयुवतिभिरमुष्य प्रियतमां
उन्मूल्लोकेऽप्यस्तव तु किञ्चिती स्यान्मलितता ॥ २८ ॥

जगदार्तिहृन्ननवगम्य पुरा मल्लिमानमीदृशमचिन्त्यमलम् ।
तव यत्पुरोऽब्रवमसाम्प्रतमध्यभिलं क्षमस्व करुणाजलधे ॥ २९ ॥

कपिलाक्षपादकण्ठमुकुमुभा अपि मोहभीयुरमितप्रतिभाः ।
श्रुतिभावनिर्णयविधावितरः प्रभवत्कथं परशिवांशमृते ॥ ३० ॥

समेतैरेतैः किं कपिलकण्ठमुकुमुगौतमवय-
स्तमस्तोमैश्चेतोमलिनिसमाारम्भणायणैः ।
सुधाधारोद्गारप्रचुरभगवत्पादवदन-
प्ररोहद्वयाढाराभृतकिरणपुञ्जे विजयिनि ॥ ३१ ॥

भिन्दा नैरदेवमेतैरभिनवयवनैः सद्गवीभञ्जनोत्तै-
र्यासा सर्वयमुर्वी क्व जगति भजतां कैव मुक्तिप्रसक्तिः ।
यद्वा सद्गादिराजा विजितकलिमला विष्णुतत्त्वाचुरक्ता

उज्जृम्भन्ते समन्ताद्दृशि द्दिदि कृतिनः किं तथा चिन्तया मे ॥ ३२ ॥

कथमल्पबुद्धिविवृतिप्रचयप्रयलोरगक्षतिष्ठताः श्रुतयः ।

न यद्वि त्वद्दुक्त्यमृतसैकधृता विडरेयुरात्मविधृतानुशयाः ॥ ३३ ॥

भवद्दुक्तसूक्त्यमृतथानुकरा न चरेयुरार्यं यद्वि कः शमयेत् ।

अतितीव्रदुःखसङ्घोषाकरप्रचुरातपप्रभवतापमिमम् ॥ ३४ ॥

अत कर्मयन्त्रमधिरुख्य तपःश्रुतगोडदारसुतभृत्यधनैः ।

अतिरुढमानभरितः पतितो भवतोद्धृतोऽस्मि भवकूपभिलात् ॥ ३५ ॥

अडमचरं अडुतपोऽसुकरं ननु पूर्वजन्मसु न येदधुना ।

जगदीश्वरेण करुणानिधिना भवता कथा मम कथं घटते ॥ ३६ ॥

शान्तिप्राक्सुकृताऽङ्कुरं दमसमुल्लासोल्लसत्पल्लवं

वैराग्यद्रुमकोरकं सलनतावल्लीप्रसूनोत्तरम् ।

शैकाग्रीसुमनोमरन्दविसृतिं श्रद्धासमुद्यत्तुलं

विन्देयं सुगुरोर्गिरां परिययं पुण्यैरगाण्यैरुडम् ॥ ३७ ॥

त्रिदिवौकसामपि पुमर्थकरीमिड संसरज्जनविमुक्तिकरीम् ।

करुणोर्मिलां तव कटाक्षञ्जरीभवगाडतेऽत्र जलु धन्यतमः ॥ ३८ ॥

केचिच्च्यललोचनाकुयतटीयेलाञ्चलोज्ज्वलन-

स्पर्शद्राक्षपरिरम्भसम्भ्रमकलालीलासु लोलाशयाः ।

सन्त्वेते कृतिनस्तु निस्तुलवयशः कोशाद्यः श्रीगुरु-

व्याडारक्षरितामृताब्धिलडरीदोलासु ज्वलन्त्यमी ॥ ३९ ॥

चिन्तासन्तानतन्तुग्रथितनवभवत्सुक्तिमुक्ताङ्गलौघै-

रुधद्वैशद्यसद्यःपरिडुततिमिरैर्छारिणो छारिणोऽमी ।

सन्तः सन्तोषवन्तो यतिवर किमतो मण्डनं पण्डितानां

विद्या लुधा स्वयं तान् शतमभमुभरान् वारयन्ती वृणीते ॥ ४० ॥

सन्तः सन्तोषपोषं दधतु तव कृताम्नायशोभैर्यशोभिः

सौरालोकैरुलूका षव निष्पिलजला मोडमाडो वडन्तु ।

धीरश्रीशङ्करार्यप्राणतिपरिणतिभ्रश्यन्तर्दुन्त -

ध्यान्ताः सन्तो वयं तु प्रचुरतरनिजानन्दसिन्धौ निमग्नाः ॥ ४१ ॥

चिन्तासन्तानशाप्ती पदसरसिजयोर्यन्दनं नन्दनं ते

सङ्कल्पः कल्पवल्ली मनसि गुणानुतेर्वाणाना स्वर्णदीयम् ।

स्वर्गो दृग्गोचरस्त्वत्पदभजनमतः संविचार्येदमार्था
 मन्यन्ते स्वर्गमन्यं तृणवदतिलधुं शङ्करार्थं त्वदीयाः ॥ ४२ ॥
 तददं विसृज्य सुतदारगुलं द्रविणानि कर्म य गृहे विहितम् ।
 शरणं वृणोमि भगवश्चरणानुशाधि डिङ्करममुं कृपया ॥ ४३ ॥
 एति सूनृतोक्तिभिरुदीर्णगुणः सुधियाऽऽत्मवाननुजिघृक्षुरसौ ।
 समुद्वैक्षतास्य सलधर्मयरीं विद्विताशया मुनिमवोचत सा ॥ ४४ ॥
 यतिपुण्डरीक तव वेदि मनो ननु पूर्वमेव विदितं य मया ।
 एव भावि तापसमुपादभिलं तदुदीर्यते शृणु ससव्यजनः ॥ ४५ ॥
 मयि जातु मातुरुपकण्ठशुषि प्रभया तडित्प्रतिभटोश्च्यजटः ।
 सितभूतिरुषितसमस्ततनुः श्रमणोऽव्ययादपरसूर्यं एव ॥ ४६ ॥
 परिरुण्य पाद्यमुभयाऽर्द्धाया रयिताञ्जलिर्नमितपूर्वतनुः
 जननी तदाऽऽत्तवशिवस्यममुं मुनिमन्वयुऽत मम भाव्यभिलम् ॥ ४७ ॥
 भगवन्न वेदि दृष्टिर्तुमम भाव्यभिलं य वेत्ति तपसा हि भवान् ।
 प्रणते जने हि सुधियः कथयन्त्यपि गोप्यमार्थसदृशाः कृपया ॥ ४८ ॥
 क्रियदायुरवाप्स्यति सुतान् कति वा दयितं कथंविधमुपैष्यति य ।
 अथ य कृतनपि करिष्यति मे दृष्टिता प्रभूतधनधान्यवती ॥ ४९ ॥
 एति पृष्टभाविचरितः प्रसुवा क्षणमात्रमीलितविलोचनकः ।
 सकलं कमेण कथयन्निदमथपरं जगाद सुरलस्यमपि ॥ ५० ॥
 निगमाध्वनि प्रबलबाह्यमतैरमितैरधिक्षिति भिले द्रुडिणः ।
 पुनरुद्धिधीर्षुरवतीर्यं भलु प्रतिभाति मण्डनकवीन्द्रमिषात् ॥ ५१ ॥
 तमवाप्य रुद्रमिव साऽद्रिसुता दृष्टिता तवाय्युतमिवाब्धिसुता ।
 अनुवृपमाहुतसमस्तमभा ससुता भविष्यति चिरं मुद्विता ॥ ५२ ॥
 अथ नष्टभौपनिषदं प्रबलैः कुमतैः कृतान्तमिड साधयितुम् ।
 ननु मानुषं वपुरुषेत्य शिवः समलङ्करिष्यति धरां स्वपदैः ॥ ५३ ॥
 सल तेन वाद्यमुपगम्य चिरं दृष्टितुः पतिस्तु यतिवेषजुषा ।
 विजितस्तमेव शरणं जगतां शरणं गमिष्यति विसृष्टगुणः ॥ ५४ ॥
 एति गामुदीर्यं स मुनिः प्रययौ सकलं यथातथमभूय मम ।
 भवदीयशिष्यपदमस्य कथं वितथं भविष्यति मुनेर्वयसि ॥ ५५ ॥

अपि तु त्वयाऽथ न समग्रजितः प्रथितात्राणीर्मम पतिर्यदलम् ।
 वपुरर्मस्य न जिता मतिमन्नपि मां विजित्य कुरु शिष्यमिमम् ॥ ५६ ॥
 यदपि त्वमस्य जगतः प्रभवो ननु सर्वविष्य परमः पुरुषः ।
 तदपि त्वयैव सल वादङ्कृते लृट्यं बिभर्ति मम तूडलिकाम् ॥ ५७ ॥
 एति यायजूकसलधर्मयरीकथितं वयोर्यवगार्ज्यपदम् ।
 मधुरं निशम्य मुदितः सुतरां प्रतिवक्तुमैलत यतिप्रवरः ॥ ५८ ॥
 यदवादि वादकलडोत्सुकतां प्रतिपद्यते लृट्यमित्यबले ।
 तदसासाम्प्रतं न छि मडायशसो मडिलाजनेन कथयन्ति कथाम् ॥ ५९ ॥
 स्वमतं प्रभेतुमिड यो यतते स वधूजनोऽस्तु यदि वाऽस्त्वितरः ।
 यतितव्यमेव ङलु तस्य जये निजपक्षरक्षाणपरैर्भगवन् ॥ ६० ॥
 अत अेव गार्ग्यभिधया कलडं सल याज्ञवल्क्यमुनिराऽकरोत् ।
 जनकस्तथा सुलभयाऽबलया डिममी भवन्ति न यशोनिधयः ॥ ६१ ॥
 एति युक्तिमद्द्रदितमाकलयन्मुदितान्तरः श्रुतिसरिज्जलधिः ।
 स तथा विवाडमधिदेवतया वयसाभिधेष विदुषां सडसि ॥ ६२ ॥
 अथ सा कथा प्रववृते स्म तयोरुभयोः परस्परजयोत्सुकयोः ।
 मतियातुरीरथितशडडरी श्रुतिविस्मयीकृतवियक्षाणयोः ॥ ६३ ॥
 अनयोर्विचित्रपडयुक्तिभरैर्निशमय्य सङ्कथनमाकलितम् ।
 न इणीशमप्यतुलयन्न पर्पी न गुरुं कविं डिमपरं जगति ॥ ६४ ॥
 न दिवा न निश्यपि य वादकथा विरराम नैयमिडकालमुते ।
 एति जल्पतोः सममनल्पधियोर्दिवसाश्च सम दश यात्यगमन् ॥ ६५ ॥
 अथ शारदाऽकृतकवाङ्मपुष्वपिलेषु शास्त्रनिययेषु परम् ।
 तमज्यमात्मनि विचिन्त्य मुनि पुनरप्यचिन्तयदिदं तरसा ॥ ६६ ॥
 अतिबाल्य अेव कृतसंन्यसनो नियमैः परैरविधुरश्च सदा ।
 मडनागमेष्वकृतबुद्धिरसौ तदनेन सम्प्रति जयेयमडम् ॥ ६७ ॥
 एति सम्प्रधार्य पुनरप्यमुना कथने प्रसङ्गमथ सङ्गतितः ।
 यमिनं सडस्यमुमपृच्छसौ कुसुमास्त्रशास्त्रलृट्यं विदुषी ॥ ६८ ॥
 कलाः डिचिन्त्यो वद पुष्यधन्वनः डिमात्मिकाः डिग्य पदं समाश्रिताः ।

पूर्वे य पक्षे कथमन्यथा स्थितिः कथं युवत्यां कथमेव पुरुषे ॥ ६८ ॥
 नेतीरितः किञ्चिद्दुवाच शङ्करो विचिन्तयन्नत्र चिरं विचक्षणः ।
 तासामनुक्तौ भविताऽल्पवेदिता भवेत्तद्दुक्तौ मम धर्मसङ्क्षयः ॥ ७० ॥
 एति संविचिन्त्य स लृटाऽऽशु तदाऽनवबुद्धपुष्पशरशास्त्र एव ।
 विदितागमोऽपि सुरिरक्षयिषुर्नियमं जगाद जगति प्रतिनाम् ॥ ७१ ॥
 एव मासमात्रमवधिः क्षियतामनुमन्यते हि दिवसस्य गणः ।
 तदनन्तरं सुदति डास्यसि भोः कुसुमास्त्रशास्त्रनिपुणत्वमपि ॥ ७२ ॥
 उररीकृते सति तथेति तथाऽऽकमते स्म योगिमृगाराऽ् गगनम् ।
 श्रुतविग्रहः श्रुतविनेययुतो दधदल्लयारमथ योगदृशा ॥ ७३ ॥
 स ददर्श कुत्रचिदमर्त्यमिव त्रिदिवव्युतं विगतसत्त्वमपि ।
 मनुष्येश्वरं परिवृतं प्रलपत्प्रमदाभिरार्तिमदमात्यजनम् ॥ ७४ ॥
 अथो निशाभेटवशादटव्यां मूले तरोर्मोडवशात्परासुम् ।
 तं वीक्ष्य मार्गेऽमरुङ्कं नृपालं सनन्दनं माह स संयमीन्द्रः ॥ ७५ ॥
 सौन्दर्यसौभाग्यनिकेतसीमाः परःशता यस्य पयोरुडाक्षयः ।
 स एव राजाऽमरुकाभिधानः शेते गतासुः श्रमतो धरण्याम् ॥ ७६ ॥
 प्रविश्य कायं तमिमं परासोर्नृपस्य राज्येऽस्य सुतं निवेश्य ।
 योगानुभावात्पुनरप्युपैतुमुत्कृष्टते मानसमस्मदीयम् ॥ ७७ ॥
 अन्यादृशानामदसीयानाकुशेशयाक्षीडिलकिञ्चितानाम् ।
 सर्वज्ञतानिर्वल्लयाय सोऽहं साक्षित्वमध्याश्रयितुं समीडे ॥ ७८ ॥
 धृत्युचिवांसं यतितल्लजं तं सनन्दनः प्राह ससान्त्वमेनम् ।
 सर्वज्ञ नैवाविदितं तवास्ति तथाऽपि भक्तिर्मुष्परं तनोति ॥ ७९ ॥
 मन्स्येन्द्रनामा हि पुरा मलात्मा गोरक्षमादिश्य निजाङ्गुगुम्भै ।
 नृपस्य कस्यापि तनुं परासोः प्रविश्य तत्पत्तनमाससाद ॥ ८० ॥
 भद्रासनाध्यासिनि योगिवर्ये भद्राप्यनिद्राप्यभववन्नृजानाम् ।
 ववर्ष कालेषु बलाहकोऽपि सस्यानि याशास्यकृलान्यभूवन् ॥ ८१ ॥
 विज्ञाय विज्ञाः सचिवा नृपस्य काये प्रविष्टं कमपीड दिव्यम् ।
 समादिशन् राजसरोरुडाक्षीः सर्वात्मना तस्य वशीडियायै ॥ ८२ ॥

सङ्गीतलास्याभिनयादिङ्केषु संसकृतयेता ललितेषु तासाम् ।
स ओष विस्मृत्य पुनः समाधिं सर्वात्मना प्राकृतवद्भूव ॥ ८३ ॥
गोरक्ष ओषोऽथ गुरोः प्रवृत्तिं विज्ञाय रक्षन् बहुधाऽस्य देवम् ।
निशान्तकान्तानटनोपदेष्टा नितान्तमस्याभवदन्तरङ्गः ॥ ८४ ॥
तत्रैकदा तत्त्वनिबोधनेन निवृत्तरागं निजदेशिकं सः ।
योगानुपूर्वीमुपदिश्य निन्ये यथापुरं प्राक्तनमेव देवम् ॥ ८५ ॥
उन्तेद्दृशोऽयं विषयानुरागः किञ्चोर्ध्वरेतोव्रतभाण्डनेन ।
किं नोदयेत्किंल्लिषमुल्लभाणं ते कृत्यं भवानेव कृतीं विवेक्तुम् ॥ ८६ ॥
व्रतमस्मदीयमतुलं क्व मडत् क्व य कामशास्त्रमतिगर्ह्यमिदम् ।
तदपीष्यते भगवतैव यदि ज्यनवस्थितं जगद्विडैव भवेत् ॥ ८७ ॥
अधिमेदिनि प्रथयितुं शिथिलं घृतकङ्कुलास्य यतिधर्ममिमम् ।
भवतः किमस्य विदितं तदपि प्राणयान्मयोदितमिदं भगवन् ॥ ८८ ॥
स निशम्य पद्मयराणस्य गिरं गिरति स्म गीष्पतिसमप्रतिभः ।
अविगीतमेव भवता कृणितं शृणु सौम्य वस्मि परमार्थमिदम् ॥ ८९ ॥
असङ्गिनो न प्रभवन्ति कामा उरेरिवाभीरवधूसपस्य ।
वज्रोविद्योगप्रतिभूः स ओष वत्सावकीर्णित्वविपर्ययो नः ॥ ९० ॥
सङ्कुल्य अेवाभिलकाममूलं स अेव मे नास्ति समस्य विषणोः ।
तन्मूलानौ भवपाशनाशः कर्तुः सदा स्याद्भवदोषदृष्टेः ॥ ९१ ॥
अविचार्य यस्तु वपुराद्यलमित्यभिमान्यते जडमतिः सुदृढम् ।
तमबुद्धतत्त्वमधिकृत्य विधिप्रतिषेधशास्त्रमपिलं सकलम् ॥ ९२ ॥
कृतधीस्त्वनाश्रममवर्णमजात्यववोधमात्रमजमेकरसम् ।
स्वतयाऽवगत्य न भजेन्निसन्निगमस्य मूर्ध्नि विधिक्षुडुरताम् ॥ ९३ ॥
कलशादि मृत्प्रभवमस्ति यथा मृदमन्तरा न जगदेवमिदम् ।
परमात्मजन्यमपि तेन विना समयत्रयेऽपि न समस्ति ऋषु ॥ ९४ ॥
कथमज्यते जगदशेषमिदं कलयन्मृषेति वृदि कर्मकृतैः ।
न क्वाय छि स्वपनकालकृतं सुकृतादि जात्वनृतबुद्धिउतम् ॥ ९५ ॥
तदयं करोतु उयमेधशतान्यमितानि विप्रलननान्यथवा ।
परमार्थविन्न सुकृतैर्दुरितैरपि लिप्यतेऽस्तमितकर्तृतया ॥ ९६ ॥

अवधीत्त्रिशीर्षमदद्याच्च यतीन् वृकमाङ्गलाय कुपितः शतशः ।
 भत लोमडानिरपि तेन कृता न शतकतीरिति छि बह्व्यगीः ॥ ९७ ॥
 भङ्गुदक्षिणैरथजत क्तुभिर्विबुधानतर्पयदसङ्भ्यधनैः ।
 जनकस्तथाऽप्यभयमाप परं न तु द्देहयोगमिति काण्ववयः ॥ ९८ ॥
 न विडीयतेऽडिरिपुवद्दुरितैर्न य वर्धते जनकवत्सुकृतैः ।
 न स तापमेत्यकरणं दुरितं किमलं न साध्यकरणं त्विति य ॥ ९९ ॥
 तदनङ्गशास्त्रपरिशीलनमायमुनैव सौम्य करणेन कृतम् ।
 न छि द्रोषकृतदपि शिष्टसराण्यवनार्थमन्यवपुरेत्य यते ॥ १०० ॥
 षति सत्कथः स कथनीययशा भवभीतिभञ्जनकरीः कथयन् ।
 सुदुुरासदं यराण्यारिजनैर्गिरिशङ्गमेत्य पुनरेव जगौ ॥ १०१ ॥
 अधिसानु पश्यत विभाति गुडा पुरतःशिला समतला विपुला ।
 सरसी य तत्परिसरेऽच्छजला क्लृप्तारनम्रतरुरभ्यतटा ॥ १०२ ॥
 परिपालयतामिड वसद्भिरिदं वपुरप्रमादमनवद्यगुणाः ।
 अलमास्थितस्तदुच्यितं करणं कलयामि यावदसमेषुकलाम् ॥ १०३ ॥
 षति शिष्यवर्गमनुशास्य यतिभवरो विसृष्टकरणोऽधिगुडम् ।
 मळिपस्य वर्षं गुरुयोगवलोऽविशदातिवाडिकशरीरयुतः ॥ १०४ ॥
 अङ्गुष्ठमारभ्य समीरणं नयन् करन्मार्गाद्धिरेत्य योगवित् ।
 करन्मार्गोऽं शनैः प्रविष्टवान् मृतस्य यावच्चरणैः ॥ १०५ ॥
 गात्रं गतासोर्वसुधाधिपस्य शनैः समास्पन्दत लुत्प्रदेशे ।
 तथोदमीलन्नयनं कमेण तथोदतिष्ठत्स यथापुरैव ॥ १०६ ॥
 आदौ तदङ्गमुद्यन्मुञ्जकान्ति पश्चान्नासान्तनिर्घनिलं शनकैः परस्तात् ।
 उन्मीलदङ्घ्रियलनं तदनुद्यदक्षिव्याडोयमुत्थितमुपात्तबलं कमेण ॥ १०७ ॥
 तं प्रामञ्जवमुपलभ्य पतिं प्रभूतलर्षस्वनाः प्रमुदिताननपङ्कजास्ताः ।
 नार्यो विरेजुरणोद्यसम्प्रकुल्लपद्गाः ससारसरवा षव वारिजिन्यः ॥ १०८ ॥
 लर्षं तासामुदितमतुलं वीक्ष्य वामेक्षणाना-
 मात्तप्राणं नृपमपि मडामात्यमुष्याः प्रलृष्टाः ।
 दध्मुः शङ्भान् पणवपटलान् दृन्दुभीश्चाभिजघ्नु-

स्तेषां घोषाः सपदि बधिरीयङ्किरे धां सुवं य ॥ १०८ ॥

एति श्रीमाधवीये तत्सार्वङ्गोपायगोचरः ।

सङ्क्षेपशङ्करजये सर्गोऽयं नवमोऽभवत् ॥ ८ ॥

आदितः श्लोकाः १०२८ ।

शङ्करदिग्विजयम्

॥ १०. दशमः सर्गः राजदेवप्रवेशादि कथनम् ॥

अथ दशमः सर्गः ॥ १० ॥

अथ पुरोहितमन्त्रिपुरःसरैर्नरपतिः कृतशान्तिककर्मभिः ।
विहितमाङ्गलिकः स यथोचितं नगरमास्थितभद्रगणो यथौ ॥ १ ॥
सामधिगम्य पुरं परिसान्त्वितप्रियजनः सखिवैः सल्लसम्प्रतैः ।
भुवमपालयदादृत्तशासनो नृपतिभिर्दिवमिन्द्र एवाधिराट् ॥ २ ॥
एतं नृपत्वमुपेत्य वसुन्धरामवति संयमिभूति मन्त्रिणः ।
तमधिकृत्य परं कृतसंशया एति जजलपुरनल्पधियो मिथः ॥ ३ ॥
मृतिमुपेत्य यथा पुनरुत्थितः प्रकृतिभाग्यवशेन तथा त्वयम् ।
नरपतिः प्रतिभाति न पूर्ववत्समुद्विताम्बिलदिव्यगुणोदयः ॥ ४ ॥
वसु ददाति यथातिवदर्थिने वदति गोष्पतिवद्विरमर्थवित् ।
जयति क्वाङ्गुनवप्रतिपार्थिवान् सकलमध्यवगच्छति शर्ववत् ॥ ५ ॥
अनुसवनविसृत्वचरैरपूर्वैर्वितरणापौरुषशौर्यधैर्यपूर्वैः ।
अनितरसुलभैर्गुणैर्विभाति क्षितिपतिरेष परः पुमानिवाधः ॥ ६ ॥
अनृतुषु तरवः सुपुष्पिताग्रा बहुतरदुग्धदुग्धाश्च गोमहिष्यः ।
क्षितिरभिमतवृष्टिराठयसस्या स्वविहितधर्मरताः प्रजाश्च सर्वाः ॥ ७ ॥
कालस्तिष्यः सर्वदोषाकरोऽपि त्रेतामत्येत्यथ राज्ञः प्रभावात्
तस्मादस्मद्राजवर्षं प्रविश्य प्रामैश्वर्यः शास्ति कश्चिद्धरित्रीम् ॥ ८ ॥
तदयं गुणवारिधिर्यथा प्रतिपद्येत न पूर्वकं वपुः ।
करवाम तथेति निश्चयं कृतवन्तः सखिवाः परस्परम् ॥ ९ ॥
अथ ते भुवि यस्य कस्यचिद्विगतासोर्वपुरस्ति देहिनिः ।
अविचार्यं तदाशु दृष्यतामिति भूत्यान् रलसि न्ययोजयन् ॥ १० ॥

अथ राजयधुरं धराधिपः परमासेषु निवेश्य मन्त्रिषु ।
 बुभुजे विषयान् विलासिनीसयिवोऽन्यक्षितिपालदुर्लभान् ॥ ११ ॥

स्फटिकङ्कलके ज्योत्स्नाशुभ्रे मनोऽशिशिरोगृढे
 वरयुवतिभिर्दीप्यनक्षैर्दुरोदरकेलिषु ।
 अधरदशनं बाह्वावाढं मढोत्पलताऽनं
 रतिविनिमयं राजाऽकार्षाद्दृगलढं विजये मिथः ॥ १२ ॥

अधरजसुधाश्लेषाद्भुज्यं सुगन्धि मुभानिल-
 व्यतिकरवशात्कामं कान्ताकरात्तमतिप्रियम् ।
 मधु मदकरं पायं पायं प्रियाः समपाययत्-
 कनकयषकैरिन्दुच्छायापरिष्कृतमादरात् ॥ १३ ॥

मधुमदकलं मन्दस्विन्नं मनोऽरभाषणं
 निभृतपुलकं सीत्काराढ्यं सरोरुडसौरभम् ।
 दरमुकुलिताक्षीषलज्जं विसृत्वरमन्मथं
 प्रथरदलकं कान्तावङ्कत्रं निपीय कृती नृपः ॥ १४ ॥

विवृतजघनं सन्द्योष्ठं प्रज्ञानपयोधरं
 प्रसृतभङ्गितं प्राभोत्साढं रणभङ्गिमेभलम् ।
 निभृतकराणं नृत्यदूगात्रं गतेतरभावनं
 प्रसृमरसुभं प्रादुर्भूतं किमप्यपदं गिराम् ॥ १५ ॥

मनसिजकलातत्त्वाभिज्ञो मनोऽशिवियेष्टितः
 सकलविषयव्यावृत्ताक्षः सदानुसृतीत्तमः ।
 कृतकुचगुडपास्त्याऽत्यन्तं सुनिर्वृतमानसो
 निधुवनवरभ्रज्जमानन्दं निरर्गलमन्वभूत् ॥ १६ ॥

पुरेव भोगान् बुभुजे मडीभृत्स भोगिनीभिः सङ्घितोऽप्यरंस्त ।
 कन्दर्पशास्त्रानुगतः प्रवीणैर्वात्स्यायने तस्य निरैक्षताद्भा ॥ १७ ॥
 वात्स्यायनप्रोदितसूत्रजातं तदीयभाष्यं य निरीक्ष्य सम्यक् ।
 स्वयं व्यधत्ताभिनवार्थगर्भं निबन्धमेकं नृपवेषधारी ॥ १८ ॥

पाराशर्यवनिभृति प्रविश्य राज्ञो वर्ष्मैवं विडरति तद्विलासिनीभिः ।
 दृष्ट्वा तत्समयमतीतमस्य शिष्या रक्षन्तो वपुसितरेतरं जजल्युः ॥ १९ ॥

आचार्यैरवधिरकारि मासमात्रं सोऽतीतः पुनरपि पञ्चषाश्च घञ्जाः ।
 अधापि स्वकरणमेत्य नः सनाथान् कर्तुं तन्मनसि न जायतेऽनुकम्पा ॥ २० ॥
 किं कुर्मः क्व नु मृगयामहे क्व यामः को जानन्नित् वसतीति नोऽभिदध्यात् ।
 विज्ञातुं कथमिममीशमहे विचिन्त्याप्या सिन्धु क्षितितलमन्यगात्रगूढम् ॥ २१ ॥
 गुरुणा करुणानिधिना ह्यधुना यद्वि नो निहिता विहितास्त्यजिताः ।
 जगति क्व गतिर्भजतां त्यजतां स्वपदं विपदन्तकरं तद्विदम् ॥ २२ ॥
 निःशेषेन्द्रियज्जडयद्भ्रवनवाह्वाहं मुहुस्तन्वती
 नित्याश्रित्यश्रयतीशयराणाम्भोजाश्रया श्रेयसी ।
 निष्पत्युलविजृम्भमाणजिनस्थोद्भासना वासना
 निःसीमा लुट्येन कल्पितपरीरम्भा चिरं भाव्यते ॥ २३ ॥
 क्वलितैरिव सत्वपादपैः परिणामैरिव योगसम्पदाम् ।
 समथैरिव वैदिकश्रियां सशरीरैरिव तत्त्वनिर्णयैः ॥ २४ ॥
 सधनैर्निजलाभवैभवात् सकुटुम्भैरुपशान्तिकान्तया ।
 अतदन्यतयाऽभिलात्मकैरनुगृह्येय कदा नु धामभिः ॥ २५ ॥
 अविनयं विनयन्नसतां सतामतिरयं तिरयन् भवपावकम् ।
 जयति यो यतियोगभूतां वरो जगति मे गतिमेष विधास्यति ॥ २६ ॥
 विगतमोडतमोडतिमाप्य यं विधुतमायतमा यतयोऽभवन् ।
 अमृतदस्य तदस्य दृशः सूतवावतरेम तरेम शुगार्णवम् ॥ २७ ॥
 शुभाशुभविभाजकस्फुराद्दृष्टिमुष्टिन्धयः
 क्षपान्धमतपान्ध दृष्टयकदम्भकुक्षिम्भरिः ।
 कदा भवसि मे पुनःपुनरनाद्यविधातमः
 प्रमृद्य गलितद्भयं पदमुद्व्ययन्नद्रयम् ॥ २८ ॥
 मर्त्यानां निजपादपङ्कजशुषामाचार्यं वाया यया
 रुन्धानो मतिकल्मषं त्वमिह किं कुर्वाणनिर्वाणया ।
 द्राङ् नायास्यसि येत्सुधीकृतपरीडासस्य दसस्य ते
 दुःभान्तो न भवेद्वितीज्य स पुनर्जानीहि मीनीहि मा ॥ २९ ॥
 एति भेदमुपेयुषि मित्रजने प्रतिपन्नयतिक्षितिभृन्महिमा ।
 श्रुयमर्थवता शमयन्वयसा निजगाह सरोरुपाह एदम् ॥ ३० ॥

पर्याप्तं नः कलैव्यमुपेत्यात्र सप्तायः कृत्वोत्साहं भूमिमशेषामपिधानात् ।
 अन्वेष्यामो भूविवराण्यथ य धां यद्देवं देवमनुष्यादिषु गूढम् ॥ ३१ ॥
 अनिर्विण्णयेताः समास्थाय यत्नं सुदुष्प्रापमध्यर्थाप्रोत्यवश्यम् ।
 मुहुर्निर्वृद्धं जालैः सुरा लन्यमाना सुधामध्यवापुर्ण्यनिर्विण्णयित्ताः ॥ ३२ ॥
 यद्यन्यगान्प्रतिच्छन्नरूपो दुरन्वेषणः स्याद्गुरुस्तथापि ।
 स्वभानुदरस्थः शशीव प्रकाशैस्तदीयैर्गुणैरेव वेत्तुं स शक्यः ॥ ३३ ॥
 षड्भुजापागामापेक्षया निर्गतो वर्षं तस्थितं कृष्णवर्त्मद्युतिः ।
 विभ्रमाणां पदं सुभ्रुवां भूपतेः प्राभुमर्लत्यकामाग्राणीः संयमी ॥ ३४ ॥
 नित्यतृमात्रायाश्चित्ते निर्वृताः प्राणिनो रोगशोकादिना नेक्षिताः ।
 दस्युपीडोञ्जिताः स्वस्वधर्मै रताः कालवर्षा स्वराण्मेदिनी कामसूः ॥ ३५ ॥
 तद्विडाऽऽस्यमपास्य वियेतुं निरवधिसंसृतिजलधेः सेतुम् ।
 देशिकवरपदकमलं यामो न पृथाऽनेहसमत्र नयामः ॥ ३६ ॥
 एति जलरुहपदवयनं सर्वे मनसि निधाय निराकृतगर्वे ।
 कांश्चित्त्र निवेश्य शरीरं रक्षितुमन्ये निरगुरुदारम् ॥ ३७ ॥
 ते चिन्तः शैलाश्चैलं विषयाद्विषयं भुवमनुवेलम् ।
 प्रापुर्धिष्कृतविबुधनिवेशान् स्त्रीतानमरुकनृपतेर्देशान् ॥ ३८ ॥
 भृत्वा पुनरभ्युत्थितमेनं श्रुत्वा वैन्यद्विहीपसमानम् ।
 त्यक्त्वा विरुज्जैन्त्यममन्दं भत्वाऽऽचार्यं धैर्यमविन्दन ॥ ३९ ॥
 ते च ज्ञात्वा गानविलोलं तरुणीसक्तं धरणीपालम् ।
 विविशुः स्वीकृतगायकवेषा नगरं विदितसमस्तविशेषाः ॥ ४० ॥
 राज्ञो ज्ञापितविधातिशयास्ते तत्सङ्ग्रहविधृतातिशयाः ।
 रमणीशतमध्यगामवनीन्द्रं ददृशुस्तारावृतमिव यन्द्रम् ॥ ४१ ॥
 वरयामरकरतरुणीकङ्कणरञ्जितमनोहरपश्चाद्भागम् ।
 गीतिगतिज्ञोद्गीतश्रुतिसुप्पतानसमुल्लसदग्निमदेशम् ॥ ४२ ॥
 धृतयामीकरदण्डसितातपवारणरञ्जितरत्नकिरीटम् ।
 श्रितविग्रहमिव रतिपतिमाश्रितभुवमिव सान्तःपुरममरेशम् ॥ ४३ ॥
 रुचिरवेषाः समासाध तां संसदं नयनसंज्ञावितीर्णासना भूभुजा ।
 समतिसृष्टास्ततः सुभरं मुख्यापदविदस्ते जगुर्भौल्यन्तः सभाम् ॥ ४४ ॥

भृङ्ग तव सङ्गतिमपास्य गिरिशङ्गे तुङ्गविटपिनि सङ्गमजुषि त्वदङ्गे ।
 स्वाङ्गरथिताः सकलुषान्तरङ्गाः सङ्गमकृते भृङ्गमुपयन्ति भृङ्गाः ॥ ४५ ॥
 पञ्चशरसमयसञ्चयकृते प्राञ्चं मुञ्चन्निवेड सञ्चरसि प्रपञ्चम् ।
 पञ्चजनमुभ पञ्चमुभमभ्यनञ्चंस्त्वं य गतिरिति किञ्च किल वञ्चितोऽसौ ॥ ४६ ॥
 पर्वशाशिमुभ सर्वमपलाय पूर्वं कुर्वद्विड गर्वमनुसृत्य लृष्टपूर्वम् ।
 न स्मरसि वस्तुस्मदीयमिति कस्मात्संस्मर तदस्मर परमस्मदुत्त्या ॥ ४७ ॥
 नेतिनेतीत्यादिनिगमवचनेन निपुणं निषिध्य मूर्तमूर्तराशिम् ।
 यदशक्यनिह्वं स्वात्मरूपतया जानन्ति कोविदास्तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥ ४८ ॥
 भाद्यमुत्पाद्य विश्वमनुप्रविश्य गूढमन्नमयादिकोशतुषजावे ।
 क्वयो विविच्य युक्त्यवधाततो यत्तत्पुलवदाददति तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥ ४९ ॥
 विषमविषयेषु सञ्चारिणोऽक्षाश्रान् दौषदर्शनकशाभिधाततः ।
 स्वैरं सन्नित्यर्थं स्वान्तरश्मिभिर्धीरा बध्नन्ति यत्र तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥ ५० ॥
 व्यावृत्तजाग्रदादिष्वनुस्यूतं तेभ्योऽन्यदिव पुष्पेभ्य षव सुत्रम् ।
 षति यदीपाधिकत्रयपृथक्त्वेन विदन्ति सूरयस्तत्त्वमसि तवम् ॥ ५१ ॥
 पुरुष अवेदमित्यादिवेदेषु सर्वकारणतया यस्य ।
 सार्वात्म्यं डाटकस्येव मुकुटादितादात्म्यं सरसमाभ्रायते तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥ ५२ ॥
 यश्चाडमत्र वर्षाणि भामि सोऽसौ योऽसौ विभाति रविमण्डले सोऽडमिति ।
 वेदवादिनो व्यतिहारतो यदध्यापयन्ति यत्तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥ ५३ ॥
 वेदानुवचनसदानमुभयमः श्रद्धयाऽनुष्ठितैर्विद्यया युक्तैः ।
 विविदधन्त्यत्यन्त विमलस्वान्ता ब्राह्मणा यद्ब्रह्म तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥ ५४ ॥
 शमदमोपरमादिसाधनैर्धीराः स्वात्मनाऽऽत्मनि यदन्विष्य कृतकृत्याः ।
 अधिगतामितसञ्चिदानन्दरूपा न पुनरिड भिद्यन्ते तत्त्वमसि तत्त्वम् ॥ ५५ ॥
 अविगीतमेवं नरपतिराकण्यं वर्णितात्मार्थम् ।
 विससर्ज पूरिताशानेतान्निर्जातकर्तव्यः ॥ ५६ ॥
 उद्धोषितः सदसि तैरवलम्ब्य मूर्च्छां निर्गत्य राजतनुतो निजमाविवेश ।
 गात्रं पुरोदितनयेन स द्येशिडेन्द्रः संज्ञामवाप्य य पुरेव समुत्थितोऽभूत् ॥ ५७ ॥
 तदेनु कुलरमेत्य पूर्वंदृष्टं नरपतिभृत्यविसृष्टपावकेन ।

निजवपुरवलोक्ष्य दृश्यमानं ऋटिति स योगधुरन्धरो विवेश ॥ ५८ ॥
 सपदि दहनशान्तये मडान्तं नरभृगुपमधोक्षजं शरण्यम् ।
 स्तुतिभिरधिकलालसत्पदाभिस्त्वरितमतोषयदात्मवित्प्रधानः ॥ ५९ ॥
 नरुडरिङ्गपया ततः प्रशान्ते प्रबलतरे स ङुताशने प्रविष्टः ।
 निरगमदयलेन्द्रकन्दरान्ताद्भिधुरिव वङ्गत्रिभिलाद्भिधुन्तुदस्य ॥ ६० ॥
 तदनु शमधनाधिपो विनेयैश्चिरविरडादतिवर्धमानडाईः ।
 सनक धव वृतः सनन्दनाधैर्जिगमिषुराजनि मण्डनस्य गेडम् ॥ ६१ ॥
 तदनु सदनमेत्य पूर्वदृष्टं गगनपथाद्गलितकिंयाभिमानम् ।
 विषयविषनिवृत्ततर्षमुच्यैरतनुत मण्डनमिश्रमक्षिपात्रम् ॥ ६२ ॥
 तं समीक्ष्य नभश्च्युतं स य प्राञ्जलिः प्रणतपूर्वविग्रहः ।
 अर्द्धाणामिरभिपूज्य तस्थिवानीक्षारैरनिमिषैः पिबन्निव ॥ ६३ ॥
 स विश्वरूपो भूत सत्यवादी पपात पादाम्भुजयोर्यतीशः ।
 गुडं शरीरं भम यय्य सर्वं तवेति वादी मुदितो मडात्मा ॥ ६४ ॥
 प्रेयसा प्रथममर्थितं मुनिं प्राप्तविष्टरमुपस्थितं ऋषैः ।
 प्रश्रयावनतमूर्तिरभवीच्छारदाडभिवदने विशारदा ॥ ६५ ॥
 षशानः सर्वविधानामीश्वरः सर्वदंडिनाम् ।
 ब्रह्मणोऽधिपतिर्ब्रह्मन् भवान् साक्षात्सदाशिवः ॥ ६६ ॥
 सदसि मामविजित्य तथैव यन्मदनशासन कामकलास्वपि ।
 तदवबोधकृते कृतिमायरस्तद्विड मर्त्यचरित्रविडम्भनम् ॥ ६७ ॥
 त्वया यदावां विजितौ परात्मन्न त्रपामावडतीड्य सर्वथा ।
 कृताभिभूतिर्न मयूषशाविना निशाकरादेरपकीर्तये भलु ॥ ६८ ॥
 आदावात्म्यं धाम कामं प्रयास्याभ्यर्द्धस्यच्छं मामनुज्ञातुमर्द्धन् ।
 धत्यामन्थान्तर्दितं योगशक्त्या पश्यन् देवीं भाष्यकर्ता भभाषे ॥ ६९ ॥
 जनामि त्वां देवि देवस्य धातुर्भार्यामिष्टामष्टमूर्तेः सगर्भ्याम् ।
 वायामाधां देवतां विश्वगुप्त्यै चिन्मात्रामप्यात्तलक्ष्याद्विदुषाम् ॥ ७० ॥
 तस्मादस्मत्कल्पितेष्वर्थ्यमाना स्थानेषु त्वं शारदाप्या दिशन्ती ।
 ष्टानर्थानृष्यशर्द्धुगादिकेषु क्षेत्रेष्वस्त्वप्राप्तसत्सन्निधाना ॥ ७१ ॥

तथेति संश्रुत्य सरस्वती सा प्रायात्प्रियं धाम पितामहस्य ।
अदर्शनं तत्र समीक्ष्य सर्व आकस्मिकं विस्मयमीयुरुच्यैः ॥ ७२ ॥

तस्या यतीशजितभर्तृयतित्वजातवैधव्यसम्भवशुभा भुवमस्युशन्त्याः ।
अन्तर्धमेक्ष्य मुदितोऽजनि मण्डनोऽपि तत्साधु वीक्ष्य मुमुद्रे यतिशेखरश्च ॥ ७३ ॥

मण्डनमिश्रोऽप्यथ विधिपूर्वं दत्त्वा वित्तं यागे सर्वम् ।
आत्मारोपितशोचिच्छेशो भेजे शङ्करमस्तमिताशः ॥ ७४ ॥

संन्यासगृह्यविधिना सकलानि कर्माण्यन्नाय शङ्करगुरुर्विदुषोऽस्य कुर्वन् ।
कर्णं जगौ किमपि तत्त्वमसीति वाक्यं कर्णजपं निम्बिलसंसृतिदुःखलाभेः ॥ ७५ ॥

संन्यासपूर्वं विधिवद्विभिक्षे पश्चादुपादिक्षदथाऽऽत्मतत्त्वम् ।
आचार्यवर्यः श्रुतिमस्तकस्थं तदादिवक्त्र्यं पुनरावभाषे ॥ ७६ ॥

त्वं नासि देहो घटवद्ध्यनात्मा रूपादिमत्त्वादित् जतिमत्त्वात् ।
ममेति भेदप्रथनादभेदसम्प्रत्ययं विद्धि विपर्ययोत्थम् ॥ ७७ ॥

लोथो हि लोप्यत्यतिरिक्तलोपको दृष्टो घटादिः भलु तादृशी तनुः ।
दृश्यत्वहेतोर्व्यतिरेकसाधने त्यक्तः शरीरं कथमात्मतागतिः ॥ ७८ ॥

नापीन्द्रियाणि भलु तानि य साधनानि

दात्रादिवत्कथममीषु तवाऽऽत्मभावः ।

यक्षुर्मदीयमिति भेदगतेरमीषां

स्वप्रादिभावविरहाच्च घटादिसाम्यम् ॥ ७९ ॥

यथात्मतैषां समुदायगा स्यादेकव्ययेनापि भवेन्न तद्धीः ।

प्रत्येकमात्मत्वमुदीर्यते येन्नश्येच्छरीरं बहुनायकत्वात् ॥ ८० ॥

आत्मत्वमन्यतमगं यद्वि यक्षुराद्वैश्वक्षुर्विनाशसमये स्मरणं न हि स्यात् ।

ओकाश्रयत्वनियमात्मस्मरणानुभूत्योर्दृष्टश्रुतार्थविषयावगतिश्च न स्यात् ॥ ८१ ॥

मनोऽपि नाऽऽत्मा करणत्वहेतोर्मनो मदीयं गतमन्यतोऽभूत् ।

एति प्रतीतेर्व्यभियारितायाः सुभौ य तस्थिन्मनसोर्विविक्तता ॥ ८२ ॥

अनयैव दिशा निराकृता न य बुद्धेरपि याऽऽत्मता स्फुटम् ।

अपि भेदगतेरनन्ययात्करणादाविव बुद्धिभुञ्जन् भोः ॥ ८३ ॥

नाडङ्कृतिश्चरमधातुपदप्रयोगात् प्राणा मदीया एति लोकवादात् ।

प्राणोऽपि नाऽऽत्मा भवितुं प्रगल्भः सर्वोपसंछारिणि सन् सुषुप्ते ॥ ८४ ॥

अवे शरीराद्यविविक्त आत्मा त्वंशब्दवाच्योऽभिहितोऽत्र वाक्ये ।
 तदोदितं ब्रह्म जगन्निदानं तथा तथैक्यं पद्युग्मबोधम् ॥ ८५ ॥
 कथं तद्वैक्यं प्रतिपाद्येद्वयः सर्वज्ञसम्भूदपदाभिषिक्तयोः ।
 न ह्येकता सन्तमसप्रकाशयोः सन्ष्टपूर्वा न य दृश्यतेऽधुना ॥ ८६ ॥
 सत्यं विरोधगतिरस्ति तु वाच्यगेयं सोऽयं पुमानितिवदत्र विरोधदानेः ।
 आदाय वाच्यमविरोधि पदद्वयं तत्त्वक्षयैक्यबोधनपरं ननु को विरोधः ॥ ८७ ॥
 जडीडि देडादिगतामलन्धियं यिरार्जितां कर्मशठेः सुदुस्त्यजाम् ।
 विवेकबुद्ध्या परमेव सन्ततं ध्यायाऽऽत्मभावेन यतो विमुक्तता ॥ ८८ ॥
 साधारणे वपुषि काकशृगालवह्निमात्रादिकस्य ममतां त्यज द्युभङ्गेतुम् ।
 तद्गज्जडीडि बडिरर्थगतां य विद्वंश्चित्तं बधान परमात्मनि निर्विशङ्कम् ॥ ८९ ॥
 तीरातीरं सञ्चरन् दीर्घमत्स्यस्तीराद्भिन्नो लिप्यते नापि तेन ।
 अवे देडी सञ्चरन्नात्रादादौ तस्माद्भिन्नो नापि तद्धर्मको वा ॥ ९० ॥
 जगत्स्वप्नसुषुप्तिलक्षणमदोऽवस्थात्रयं चित्तनौ
 त्वय्येवानुगते मिथो व्यभियरह्दीसंज्ञमज्ञानतः ।
 क्लृप्तं रज्जिज्वलमंशके वसुमतीच्छिद्राडिदण्डादिवत्
 तद्ब्रह्मासि तुरीयमुज्जितमयं मा त्वं पुरेव ब्रमीः ॥ ९१ ॥
 प्रत्यक्तमं परपदं विदुषोऽन्तिकस्थं
 दूरं तदेव परिभूढमतेर्जनस्य ।
 अन्तर्बडिश्च चित्तिरस्ति न वेति कश्चि-
 शियन्वन् बडिर्बडिरडो मडिमाऽऽत्मशक्तेः ॥ ९२ ॥
 यथा प्रपायां बडयो मिलन्ते क्षणे द्वितीये भत भिन्नमार्गाः ।
 प्रयान्ति तद्ब्रह्मनामभाजो गृहे भवन्त्यत्र न कश्चिदन्ते ॥ ९३ ॥
 सुभाय यद्यत् डियते दिवानिशं सुप्तं न किञ्चिद्बुद्धुःप्रमेव तत् ।
 विना न डेतुं सुप्तजन्म दृश्यते डेतुश्च डेत्वन्तरसन्निधौ भवेत् ॥ ९४ ॥
 परिपक्वमतेः सङ्क्युतं जनयेदात्मधियं श्रुतेर्वयः ।
 परिमन्दमतेः शनैः शनैर्गुरुपादाब्जनिषेवणादिना ॥ ९५ ॥
 प्रणवाभ्यसनोक्तकर्मणोः करणेनापि गुरोर्निषेवणात् ।
 अपगच्छति मानसं मलं क्षमते तत्त्वमुदीरितं ततः ॥ ९६ ॥

मनोऽनुवर्तेत दिवानिशं गुरौ गुरुर्छि साक्षाच्छिव अवे तत्त्ववित् ।
 निजानुवृत्या परितोषितो गुरुर्विनेयवक्त्रं कृपया छि वीक्षते ॥ ९७ ॥
 सा कल्पवल्लीव निजैष्टमर्थं कृत्यवश्यं डिमकार्यमस्याः ।
 आज्ञा गुरोस्तत्परिपालनीया सा मोदमानीय विधातुमिष्टा ॥ ९८ ॥
 गुह्यपदिष्टा निजदेवता येत्सुष्येत्तदा पालयिता गुरुः स्यात् ।
 रुष्टे गुरौ पालयिता न कश्चिद्गुरौ न तस्माज्जनयेत कोपम् ॥ ९९ ॥
 पुमान् पुमर्थं लभतेऽपि योदितं भजजन्निवृत्तः प्रतिषिद्धसेवनात् ।
 विधिं निषेधं य निवेदयत्यसौ गुरोरनिष्टय्युतिरिष्टसम्भवः ॥ १०० ॥
 आराधितं दैवतमिष्टमर्थं ददाति तस्याधिगमो गुरोः स्यात् ।
 नो येत्कथं वेदितुमीश्वरोऽयमतीन्द्रियं दैवतमिष्टं नः ॥ १०१ ॥
 तुष्टे गुरौ तुष्यति देवतागणो रुष्टे गुरौ रुष्यति देवतागणः ।
 सदाऽऽत्मभावेन सदात्मदेवताः पश्यन्नसौ विश्वमयो छि देशिकः ॥ १०२ ॥
 अवे पुराणगुरुणा परमात्मतत्त्वं शिष्टो गुरोश्चरणायोर्निपपात तस्य ।
 धन्योऽस्यखंडं तव गुरो करुणाकटाक्षपातेन पातिततमा धति भाषमाणः ॥ १०३ ॥
 ततः स सम्प्राप्य सुरेश्वराभ्यां दिग्गुणनाभिः द्वियमाणसभ्याम् ।
 सस्त्रिष्यतां भाष्यकृतश्च मुष्यामवाप तुच्छीकृतधातृसौष्याम् ॥ १०४ ॥
 निष्पिलनिगमयूडाश्रित्या छन्त यावत्
 स्वमनवधिकसौष्यं निर्विशन्निर्विशङ्कम् ।
 अद्भुतिथमभितोऽसौ नर्मदां नर्मदां तां
 मगधभुवि निवासं निर्भमे निर्भमेन्द्रः ॥ १०५ ॥
 धति वशीकृतमण्डनपण्डितः प्रणतसत्करणत्रयदण्डितः ।
 सकलसद्गुणमण्डलमण्डितः स निरगात् कृतदुर्मतभण्डितः ॥ १०६ ॥
 कुसुमितविविधपलाशभ्रमद्विडुलगीतमधुरस्वनम् ।
 पश्यन् विपिनमयासीदाशां कीनाशपालितामेषः ॥ १०७ ॥
 तत्र मडाराष्ट्रमुषे देशे ग्रन्थान् प्रचारयन् प्राज्ञातमः ।
 शमितपतान्तरमानः शनकैः सनकोपमोऽगमच्छ्रीशैलम् ॥ १०८ ॥
 प्रकुल्लमल्लिकावनप्रसङ्गसङ्गतामितप्रकाण्ड गन्धबन्धुरप्रवातधूतपादपम् ।
 सधामद्विधाधिपप्रणारशूरकेसरिन्नजं भुजङ्गभूषणप्रियं स्वयम्भुङ्गीशैलम् ॥ १०९ ॥

कलिङ्कलभङ्गायां सोऽद्रेराराञ्चलत्तरङ्गायाम् ।
 अधरीकृततुङ्गायां सस्रौ पातालगामिङ्गायाम् ॥ ११० ॥
 नमन्मोडलङ्गं नमोलेडिशङ्ङं त्रुटत्पापसङ्गं रटत्पक्षिभृङ्गम् ।
 सामाश्रित्यङ्गं प्रहृष्टान्तरङ्गं तमारुह्य तुङ्गं ददृशेशविङ्गम् ॥ १११ ॥
 प्रणामद्वयवनीजलज्जं प्रणिपत्यामृतसम्पदार्जनम् ।
 प्रमुमोद स मल्लिकार्जुनं लमराम्भासयिवं नतार्जुनम् ॥ ११२ ॥
 तीररुडैः कृष्णायास्तीरेऽवात्सीत्तिरोडितोष्णायाः ।
 आवर्जिततृष्णाया आचार्येन्द्रो निरस्तकार्यायाः ॥ ११३ ॥
 तत्रातिथित्रपदमत्रभवान् पवित्रकीर्तिर्विचित्रसुचरित्रनिधिः सुधीन्द्रान् ।
 अत्राडयत्कृतमसद्ग्रहनिग्रहार्थमत्र्यान् समग्रसुगुणान् मडदत्रयायी ॥ ११४ ॥
 अध्यापयन्तमसदर्थनिरासपूर्वं किन्त्वन्वतीर्थयशसं श्रुतिभाष्यजातम् ।
 आक्षिप्य पाशुपतवैष्णववीरशैवमाडेश्चराश्च विजिता डि सुरेश्वराद्यैः ॥ ११५ ॥
 के यद्विसृज्य मत्तमात्म्यममुष्य शिष्य-
 भावं गता विगतमत्सरमानदोषाः ।
 अन्ये तु मन्युवशमेत्य जघन्ययित्ता
 निन्युः क्षाणं निधनमस्य निरीक्षमाणाः ॥ ११६ ॥
 वेदान्तीकृतनीयशूद्रवयसो वेदाः स्वयं कल्पनाः
 पापिष्ठाः स्वमपि त्रयीपथमपि प्रायो दलन्तः षलाः ।
 साक्षाद्भ्रमणि शङ्करे विदधति स्पर्धानिबद्धां मतिं
 कृष्णे पौण्ड्रकवत्तथा न यरमां डिं ते लभन्ते गतिम् ॥ ११७ ॥
 वाणी काणभुञ्ज य नैव गणिता लीना क्वचित्कापिली
 शैवं याशिवभावमेति लजते गर्हापदं यार्द्धतम् । -
 दौगं दुर्गतिमश्रुते भुवि जनः पुष्पाति को वैष्णवं
 निष्णातेषु यतीशसूक्तिषु कथाकेलीकृतासूक्तिषु ॥ ११८ ॥
 तथागतकथा गता तदनुयायि नैयायिकं
 वयोऽजनि न योदितो वदति जातु तौतातितः ।
 विदग्धति न दग्धधीर्विदितयापलं कापिलं
 विनिर्दयविनिर्दलद्विमत्सङ्करे शङ्करे ॥ ११९ ॥
 षति श्रीमाधवीये तत्कलाज्ञत्वप्रपञ्चनम् ।

सङ्क्षेपशङ्करजये सर्गोऽयं दशमोऽभवत् ॥ १० ॥

आदितः श्लोकाः ११४८ ।

शङ्करदिग्विजयम्

॥ ११. ओकादशः सर्गः उग्रभैरववधः ॥

अथैकादशः सर्गः ॥

तत्रैकदाच्छादितनैजदोषः पौलस्त्यवत्कल्पितसाधुवेषः ।

निर्मानमायं स्थितकार्यशेषः कापालिकः कश्चिदनल्पदोषः ॥ १ ॥

असावपश्यन्मदनाद्यवश्यं वश्येन्द्रियाश्चैर्मुनिभिर्विमृग्यम् ।

आदिश्य भाष्यं सपदि प्रशस्यमासीनमाश्रित्य मुनिं रउस्यम् ॥ २ ॥

दृष्ट्वैव लुष्टः स यिरादभीष्टं निर्धार्यं संसिद्धमिव स्वमिष्टम् ।

मडद्विशिष्टं निजलाभतुष्टं विस्पष्टमायष्ट य इत्यशिष्टम् ॥ ३ ॥

गुणांस्तवाकर्ण्य मुनेऽनवधान्सार्वज्ञ्यसौशील्यदयालुताधान् ।

द्रष्टुं समुत्सृष्टितथित्तवृत्तिर्भवन्तमागां विदितप्रवृत्तिः ॥ ४ ॥

त्वमेक ओवात्र निरस्तमोऽः पराकृतद्वैतवयःसमूऽः ।

आभासि दूरीकृतदोऽमानः शुद्धाद्रये योजितसर्वमानः ॥ ५ ॥

परोपकृत्यै प्रगृहीतमूर्तिरभर्त्यलोकेष्वपि गीतकीर्तिः ।

कटाक्षवेशार्दिवसज्जनार्तिः सद्गुक्तिसम्पादितविश्वपूर्तिः ॥ ६ ॥

गुणाकरत्वाद्भुवनैकमान्यः समस्तवित्वाद्भिमानशून्यः ।

विजित्वरत्वाद्गललस्तितान्यः स्वात्मप्रदत्वाच्च मडावदान्यः ॥ ७ ॥

अशेषकल्याणगुणालयेषु परावरज्ञेषु भवाद्दृशेषु ।

कार्यार्थिनः क्वाच्यनवाप्य कामं न यान्ति दुष्प्रापमपि प्रकामम् ॥ ८ ॥

तस्मान्मडल्लार्थमडं प्रपद्ये निर्वर्तितं सर्वविदा त्वयाऽद्य ।

कपालिनं प्रीणयितुं यतिष्ये कृतार्थमात्मानमतः करिष्ये ॥ ९ ॥

अनेन देडेन सडैव गन्तुं डैवासमीशेन समं य रन्तुम् ।

अतोषयं तीप्रतपोभिरुग्रं सुदुष्करैरभ्रशतं समग्रम् ॥ १० ॥

तुष्टोऽब्रवीन्मां गिरिशः पुमर्थमभीप्सितं प्राप्स्यसि मत्प्रियार्थम् ।
 जुष्टोषि येत्सर्वविदः शिरो वा ङुताशने भूमिपतेः शिरो वा ॥ ११ ॥
 अेतावदृक्त्वाऽन्तरधान्भुशेशस्तदादि तत्सङ्ग्रहणे घृताशः ।
 यराभ्यथापि क्षितिपो न लब्धो न सर्ववितत्र मयोपलब्धः ॥ १२ ॥
 दिष्टयाऽद्य लोकस्य छिते यरन्तं सर्वज्ञमद्राक्षमडं भवन्तम् ।
 धतः परं सेत्स्यति मेऽनुवन्धः सन्दर्शान्तो जनस्य बन्धः ॥ १३ ॥
 भूर्धाभिषिक्तस्य शिरःकपालं भुनीशितुर्वा मम सिद्धिहेतुः ।
 आद्यं पुनर्मे मनसाऽप्यलभ्यं ततःपरं तत्रभवान् प्रमाणात् ॥ १४ ॥
 शिरःप्रदानेऽद्भुतकीर्तिलाभस्तवापि लोके मम सिद्धिवाभः ।
 आलोच्य देहस्य य नम्ररत्वं यद्रोयते सत्तम तत्कुरु त्वम् ॥ १५ ॥
 तद्यायितुं न क्षमते मनो मे को वेष्टयायि स्वशरीरमुज्जुतु ।
 भवान्विरक्तो न शरीरमानी परोपकाराय घृतात्मदेहः ॥ १६ ॥
 जनाः परकवेशकथानभिज्ञा नक्तं दिवा स्वार्थकृतात्मचित्ताः ।
 रिपुं निहन्तुं कुलिशाय वञ्चु दधीयमादात्किल वाञ्छितास्थि ॥ १७ ॥
 दधीयिमुभ्याः क्षणिकं शरीरं त्यक्त्वा परार्थे स्म यशः शरीरम् ।
 प्राप्य स्थिरं सर्वगतं जगन्ति गुणैरनर्ध्वैः किल रञ्जयन्ति ॥ १८ ॥
 वपुर्धरन्ते परतुष्टिहेतोः केचित्प्रशान्ता दयया परीताः ।
 अस्माद्दृशाः केचन सन्ति लोके स्वार्थैकनिष्ठा दयया विहीनाः ॥ १९ ॥
 परोपकारं न विनाऽस्ति किञ्चित्प्रयोजनं ते विधुतैषणस्य ।
 अस्माद्दृशाः कामवशास्तु युक्तायुक्ते विजानन्ति न उन्त योगिन् ॥ २० ॥
 शुभूतवाडो निजशुवदायी दधीयिरप्यस्थि मुदा ददानः ।
 आयन्द्गतारार्कमपायशुन्यं प्राप्तौ यशः कर्णपथं गतौ हि ॥ २१ ॥
 यदध्यदेयं ननु देहवद्भिर्मयाऽर्थितं गर्हितमेव सद्भिः ।
 तथाऽपि सर्वत्र विरागवद्भिः किमस्त्यदेयं परमार्थविद्भिः ॥ २२ ॥
 अप्पाऽमूर्धन्यकपालमाहुः संसिद्धिदं साधकपुङ्गवेभ्यः ।
 विना भवन्तं बडवो न सन्ति तद्भ्रतुमांसो भगवन् पृथिव्याम् ॥ २३ ॥
 प्रयच्छ शीर्षं भगवन्नमः स्वादितीरयित्वा पतितं पुरस्तात् ।
 तमब्रवीद्भीक्ष्य सुधीरघस्तात्कृपावुरावृत्तमनाः समस्तात् ॥ २४ ॥

नैवाभ्यसुयामि वयस्त्वदीयं प्रीत्या प्रयच्छामि शिरोऽस्मदीयम् ।
को वाऽर्थिसात्माज्ञातमो नृकायं जानन्न कुर्यादिति(७?) बह्वपायम् ॥ २५ ॥

पतत्यवश्यं हि विकृष्ट्याणं कालेन यत्नादपि रक्ष्यमाणम् ।
वर्माभुना सिध्यति चेत्परार्थः स अवेव मर्त्यस्य परः पुमर्थः ॥ २६ ॥

वर्ते विविक्तेऽधिसमाधि सिद्धिविन्मिथः समायाहि करोमि ते मतम् ।
नाहं प्रकाशं वितरीतुमुत्सहे शिरःकपालं विज्जनं समाश्रय ॥ २७ ॥

शिष्या विदन्ति यद्वि चिन्तितकार्यमेतत्
योगिन् मदेकशरणा विहतिं विदध्युः ।

को वा सहेत वपुरेतदपोहितुं स्वं
को वा क्षमेत निजनाथशरीरमोक्षम् ॥ २८ ॥

तौ संविदं वितनुतामिति सम्प्रदृष्टौ
योगी जगाम मुदितो निलयं मनस्वी ।

श्रीशङ्करोऽपि निजधामनि जेषमास
प्रोथे न किञ्चिदपि भावपसौ मनोगम् ॥ २९ ॥

शूली त्रिपुण्ड्री पुरतोऽवलोक्य कङ्कालमालाकृतगात्रभूषः ।
संरक्तनेत्रो मधघूर्णिताक्षो योगी यथौ देशिकवासभूमिम् ॥ ३० ॥

शिष्येषु शिष्टेषु विदुग्गेषु स्नानादिकार्याय विविक्तभाजि ।
श्रीदेशिकेन्द्रे तु सनन्नाप्यभीत्या स्वदेहं व्यवधाय गूढे ॥ ३१ ॥

तं भैरवाकारमुदीक्ष्य देशिकस्त्यक्तुं शरीरं व्यधित स्वयं मनः ।
आत्मानमात्मन्युद्युङ्क्त यो जपन् समाहितात्मा करणानि संहरन् ॥ ३२ ॥

तं भैरवोऽलोकत लोकापूज्यं स्वसौप्यतुच्छीकृतदेवराज्यम् ।
योगीशमासादितनिर्विकल्पं सनत्सुजातप्रभूतेरनल्पम् ॥ ३३ ॥

जत्रुप्रदेशे शिबुकं निधाय व्यात्तास्यमुत्तानकरो निधाय
जानूपरि प्रेक्षितनासिकान्तं विलोचने सामि निमील्य कान्तम् ॥ ३४ ॥

आसीनमुच्छीकृतपूर्वगात्रं सिद्धासनं शेषितबोधमात्रम् ।
चिन्मात्रविन्यस्तलृषीकवर्गे समाधिविस्मारितविश्वसर्गम् ॥ ३५ ॥

विलोक्य तं हन्तुमपास्तशङ्कः स्वबुद्धिपूर्वाङ्गिततीप्रपङ्कः ।

प्रापोधतासिः सविधं स यावद्विज्ञातवान् पद्मपदोऽपि तावत् ॥ ३६ ॥
 त्रिशूलमुद्य(म्य?)निडन्तुकामं गुरुं यतात्मा समुद्दैक्षतान्तः ।
 स्थितश्चुकोप ज्वलिताग्निः स पद्मपादः स्वगुरोऽहितैषी ॥ ३७ ॥
 स्मरन्नयैष स्मरदार्तिहारि प्रह्लादवश्यं परमं मडस्तत् ।
 स मन्त्रसिद्धो नृडरेर्नृसिंही भूत्वा ददृशोऽग्रदुरीडयेष्टाम् ॥ ३८ ॥
 स तत्क्षयाक्षुब्धनिजस्वभावः प्रवृद्धरुड् विस्मृतमर्त्यभावः ।
 आविष्कृतात्युन्नृसिंहीभावः समुत्पपातातुलितप्रभावः ॥ ३९ ॥
 सटाच्छटास्फोटितमेघसङ्घस्तीप्रारवत्रासितभूतसङ्घः
 संवेगसाम्मुख्यितलोकसङ्घः डिमेतदित्याकुलदेवसङ्घः ॥ ४० ॥
 क्षुब्धत्समुद्रं समुदूढरौद्रं रटन्निशाटं स्फुटदद्रिःकूटम् ।
 ज्वगद्दिशान्तं प्रयलद्दरान्तं प्रभ्रश्यदक्षं दलदन्तरिक्षम् ॥ ४१ ॥
 जवाद्भिद्रुत्य शितस्वपुत्रैर्द्वैत्येश्वरस्येव पुरा नभात्रैः ।
 क्षिपन्निशुलस्य स तस्य वक्षो ददार विक्षिप्तसुरारिपक्षः ॥ ४२ ॥
 तत्तादृगत्युन्नभायुधाग्र्यो दंष्टान्तरप्रोतदुरीडदेः ।
 निन्ये तदानीं नृडरिर्विदीर्णैद्युपट्टनाट्टालिकमट्टुलासम् ॥ ४३ ॥
 आकर्ण्यस्तं निनदं बडिर्गता उपागमन्नाकुलयित्तवृत्तयः ।
 व्यलोक्यन् भैरवमग्रतो मृतं ततो विमुक्तं य गुरुं सुप्रोषितम् ॥ ४४ ॥
 प्रह्लादवश्यो (प्रह्लादवश्यो?) भगवान् कथं वा प्रसादितोऽयं नृडरिस्त्वयेति ।
 सविस्मयैः स्निग्धजनैः स पृष्टः सनन्दनः सस्मितमित्यवादीत् ॥ ४५ ॥
 पुरा किलाडं बलभूधराग्रे पुण्यं समाश्रित्य डिमथ्यरण्यम् ।
 भक्तैकवश्यं भगवन्तमेनं ध्यायन्ननेकान् द्रिवसाननैषम् ॥ ४६ ॥
 डिमर्थमेको गिरिगह्वरेऽस्मिन् वायंयम त्वं वससीति शश्वत् ।
 केनापि पृष्टोऽत्र किरातयूना प्रत्युत्तरं प्रागडमित्यवोचम् ॥ ४७ ॥
 आकण्ठमत्यद्भुतमर्त्यमूर्तिः कण्ठीरवात्मा परतश्च कश्चित् ।
 मृगो वनेऽस्मिन् मृगयो वसन्ने भवत्यडो नाक्षिपथे कदापि ॥ ४८ ॥
 छतीरयत्येव मयि क्षणेन वनेयरोऽयं प्रविशन् वनान्तम् ।
 निबध्य गाढं नृडरिं लताभिः पुण्यैरगाण्यैः पुरतो न्यधान्ने ॥ ४९ ॥

मडर्षिभिस्त्वं मनसाप्यगम्यो वनेयरस्यैव कथं वशोऽभूः ।
धृत्यद्भुताविष्टलृटा मयाऽसौ विज्ञाप्यमानो विभुरित्यवादीत् ॥ ५० ॥
ओकाग्रचित्तेन यथाऽमुनालं ध्यातस्तथा धातुमुभैर्न पूर्वैः ।
नोपाणभेथास्त्वमितीरयन्मे कृत्वा प्रसादं कृतवांस्तिरोधिम् ॥ ५१ ॥
आकण्ठ्यं तां पद्मपदस्य वाणीमानन्दमग्नैरभिलैरभावि ।
जगज्ज् योऽयैर्जगदएऽभाएऽं भूम्ना स्वधाम्ना दलयन् नृसिंहः ॥ ५२ ॥
ततस्तदाभाटयलत्समाधिः स्वात्मप्रबोधोन्मथितश्रुपाधिः ।
उन्मील्य नेत्रे विकरालवङ्गं व्यलोक्यन्मानवपञ्चवङ्गम् ॥ ५३ ॥
यन्द्रांशुसोदर्यसटाजटालं तार्तीयनेत्राब्जकनन्निटालम् ।
सडोद्यदृष्णांशुसडस्रभासं विध्यएऽविस्फोटकुट्टुडासम् ॥ ५४ ॥
नभाग्रनिर्भिन्नकपालिवक्षःस्थलोऽय्यलच्छोऽणितपङ्किलाङ्गम् ।
श्रीवत्सवत्सं गलवैजयन्तीश्रीरत्नसंस्पर्धितदन्त्रमालम् ॥ ५५ ॥
सुरासुरत्रासकरातिघोरस्वाकारसारव्यथिताएऽकोशम् ।
दंष्ट्र(ष्ट्रा?)करालानननिर्यदग्निज्वालाविसंलीढनभोवकाशम् ॥ ५६ ॥
स्वरोमङ्गुपोद्गतविस्फुलिङ्गप्रचारसन्दीपितसर्वलोकम् ।
जम्भद्विङ्गुज्जृम्भितशम्भुदम्भसंस्तम्भनारम्भकदन्तपेषम् ॥ ५७ ॥
मा भूदकाण्डे प्रलयो मडात्मन् कोपं नियच्छेति गृणाद्भिरारात् ।
ससाध्वसैः प्राञ्जलिभिः सगात्रकम्पैर्विरिञ्चयाद्विभिरर्थमानम् ॥ ५८ ॥
विलोक्य विद्युत्पलोग्रजिह्वं यतिक्षितीशः पुरतो नृसिंहम् ।
अभीतिरैडिष्ट तदोपकण्ठं स्थितोऽपि डर्षाश्रुपिनङ्गकण्ठः ॥ ५९ ॥
नरडरे डर कोपमनर्थदं तव रिपुर्निडतो भुवि वर्तते ।
कुरु कृपां मयि देव सनातनीं जगदिदं भयमेति भवद्दृशा ॥ ६० ॥
तव वपुः डिल सत्वमुदाहृतं तव डि कोपनमाएवपि नोचितम् ।
तदिड शान्तिमवाप्नुडि शर्मणो डरगुणं डरिराश्रयसे डथम् ॥ ६१ ॥
सकलभीतिषु दैवतम स्मरन् सकलभीतिमपोड्य सुभी पुमान् ।
भवति डिं प्रवदामि तवेक्षणो परमदुर्लभमेव तवेक्षणम् ॥ ६२ ॥
स्मृतवतस्तव पादसरोरुडं मृतवतः पुरुषस्य विमुक्तता ।
तव करामिडतोऽमृत भैरवो न डि स ओष पुनर्भवमेष्यति ॥ ६३ ॥

दितिजसूनुममुं व्यसनादितं सकृदरक्षदुदारगुणो भवान् ।
 सकलगत्वमुदीरितमस्फुटं प्रकटमेव विधित्सुरभूत्पुरः ॥ ६४ ॥
 सृजसि विश्वमिदं रजसाऽऽवृतः स्थितिविधौ श्रितसत्त्व उदायुधः ।
 अवसि तद्भ्ररणे तमसाऽऽवृतो हरसि देव तदा हरसंज्ञितः ॥ ६५ ॥
 तव जनिर्न गुणास्तव तत्त्वतो जगदनुग्रहणाय भवादिकम् ।
 तव पदं भलु वाऽभनसातिगं श्रुतिवयश्चकितं तव बोधकम् ॥ ६६ ॥
 नरुदरे तव नामपरिश्रवात् प्रमथगुह्यकदुष्टपिशाचकाः ।
 अपसरन्ति विभोऽसुरनायका न हि पुरःस्थितये प्रभवन्त्यमी ॥ ६७ ॥
 त्वमेव सर्गस्थितिहेतुरस्य त्वमेव नेता नृदरेऽपिलस्य ।
 त्वमेव चिन्त्यो हृदयेऽनवद्यै त्वामेव चिन्मात्रमहं प्रपद्ये ॥ ६८ ॥
 उतो वराको हि रुषं नियच्छ विश्वस्य भूमन्नभयं प्रयच्छ ।
 अते हि देवाः शममर्थयन्ते निरीक्ष्य भीताः प्रतिप्रेद्यन्ते ॥ ६९ ॥
 द्रष्टुं न शक्या हि तवानुकम्पाडीनैर्जनैर्निहुतकोटिशाम्नां
 मूर्तिं तदात्मन्नुपसंहरेमां पाहि त्रीलोक्यां समतीतसीमाम् ॥ ७० ॥
 कल्पान्तोज्ज्वलमाणाप्रमथतरिवृद्धप्रौढलावाटवह्नि-
 ज्ज्वालावालीढत्रिलोकीजनितयटयटाध्वानधिकाश्चरुधुर्यः ।
 मध्ये ब्रह्माण्डमाण्डोदरकुडरमनैकान्त्यदुःस्थामवस्थां
 स्त्यानस्त्यानो ममायं दलयतु दुरितं श्रीनृसिंहाट्टडासः ॥ ७१ ॥
 मध्ये व्यानद्धवातन्धयगुणवलनाधानमन्यानभूभू-
 न्मन्थेनोत्क्षिप्तदुग्धोदधिलहरिमिथः(था?)स्फालनाचारघोरः ।
 कल्पान्तोन्निद्ररुद्रोश्च्यतरऽमरुकध्वानबद्धाभ्यसूयो
 घोषोऽयं कर्णघोरः क्षपयतु नृदरे रंजसां संहतिं नः ॥ ७२ ॥
 क्षुन्दानो मङ्गु कल्पावधिसमयसमुज्ज्वलमदम्भोदगुम्भ-
 स्फुर्जदम्भोलिसङ्घस्फुरदुत्तरटिताभर्गवर्प्ररोडान् ।
 डीडाकोऽेन्द्रघोणासरभसविसरध्वोरघूर्घोरवश्री-
 र्गम्भीरस्तेऽट्टडासो हर हर नृदरे रंजसाडंसांसि हन्यात् ॥ ७३ ॥
 अयं विशिष्टनुतिभिर्नृदरौ प्रशान्ते स्वं भावमेत्य मुनिरेष भूव शान्तः ।
 स्वभानुभूतमित्रव शान्तमनाः स्मरंस्तमात्मानमात्मगुरवे प्रार्थति यकार ॥ ७४ ॥

थारिन्धमेतत्प्रयतस्त्रिसन्ध्यं लङ्ग्या पठेद्यः शृणुयादवन्ध्यम् ।
तीर्त्वाऽपमृत्युं प्रतिपद्ये लङ्गित्ते स लुङ्गित्तभोगः समुपैति मुङ्गित्तम् ॥ ७५ ॥

एति श्रीमाधवीये तद्गुणैरवनिर्जयः ।
सङ्क्षेपशङ्करजये सर्ग ओकादशोऽभवत् ॥ ११ ॥

आदितः लोकाः १२२३ ।

शङ्करदिग्विजयम्

॥ १२. द्वादशः सर्गः उस्तामलकादीनां शिष्यत्वेन ग्रहणम् ॥

अथ द्वादशः सर्गः ॥ १२ ॥

अथैकदाऽसौ यतिसार्वभौमस्तीर्थानि सर्वाणि यस्त्वं सतीर्थैः ।
घोरात् क्लेशोपितधर्ममागाद्गोकार्णमव्यार्णयलार्णवौघञ्चिम् ॥ १ ॥

विरिञ्चिनाम्भोरुडनाभवन्धं प्रपञ्चनाट्याद्भुतसूत्रधारम् ।
तुष्टाव वामार्धवधूटिमस्तदुष्टावलेपं प्राणमन् मलेशम् ॥ २ ॥

वपुः स्मरामि क्वचन स्मरारेर्बलाडकाद्वैतवदावदश्रि ।
सौदामिनीसाधितसम्प्रदायसमर्थनादेशिकमन्यतश्च ॥ ३ ॥

वामाङ्गसीमाङ्कुरदंशुतृण्यायञ्चन्मृगाञ्चत्तरदक्षपाणि ।
सव्यान्वशोभाकलमात्रभक्षसाकाङ्क्षकीरान्यकरं मलोऽस्मि ॥ ४ ॥

मडीघ्नकन्यागलसङ्गतोऽपि माङ्गल्यतन्तुः डिल डालडालम् ।
यत्कण्ठदेशेऽङ्गत कुण्ठशक्तिमैक्यानुभावादलमस्मि भूमा ॥ ५ ॥

गुणत्रयातीतविभाव्यमित्यं गोकार्णनाथं वयसाऽर्थयित्वा ।
तिस्रः स रात्रीस्त्रिजगत्पवित्रे क्षेत्रे मुटैष क्षिपति स्म कालम् ॥ ६ ॥

वैकुण्ठकैलासविवर्तभूतं हरत्रताघं हरिशङ्कराण्यम् ।
दिव्यस्थलं देशिकसार्वभौमस्तीर्थप्रवासी नयिरादयासीत् ॥ ७ ॥

भ्रमापनोदाय भिदावदानामद्वैतमुद्रामिड दर्शयन्तौ ।
आराध्य देवौ हरिशङ्करौ स द्वयर्थाभिरित्यर्थयति स्म वाग्भिः ॥ ८ ॥

वन्धं मडासोमकलाविलासं गामादरेषाऽऽकलयन्ननादिम् ।
मैनं मलःकिञ्चन दिव्यमङ्गीकुर्वन् विभुर्मो कुशलानि कुर्यात् ॥ ९ ॥

यो मन्तरागं दधदादितेयान सुधाभुजः स्माऽऽतनुते विषादी ।
स्वामद्रिलोलोचित्यारुमूर्ते कृपामपारां स भवान् विधत्ताम् ॥ १० ॥

उल्लासयन्थो मडिमानमुञ्चैः स्फुरद्भराडीशकलेवरोऽभूत् ।
 तस्मै विदध्मः करयोरञ्जसं सायन्तनाम्भोरुडसामरस्यम् ॥ ११ ॥
 समावळन् केसरितां वरां यः सुरद्विषट्कुञ्जरमाजघान ।
 प्रह्लादमुल्लासितमाधधानं पञ्चाननं तं प्रणुमः पुराणम् ॥ १२ ॥
 उटैत्तु बल्व्याडरणाभिलाषो यो वामनं धार्थिजिनं वसानः ।
 तपांसि कान्तारडितो व्यतानीदायोऽवतादाश्रमिणामयं नः ॥ १३ ॥
 येनाधिकोधत्तरवारिणाऽऽशु जितोऽर्जुनः संऽङ्गररऽङ्गभूमौ ।
 नक्षत्रनाथस्फुरितेन तेन नाथेन डेनापि वयं सनाथाः ॥ १४ ॥
 विवासिनाऽलीकभवेन धाम्ना कामं द्विषन्तं स दशास्यमस्यन् ।
 (दशास्यमस्यन् दशेन्द्रियवारकं कामम्)
 देवो धरापत्यकुयोभसाक्षी देयादमन्दात्मसुभानुभूतिम् ॥ १५ ॥
 उत्तावडेतुः स्थिरधर्ममूर्तिर्डावाडलस्वीकरणोग्रकण्ठः ।
 स रोडिणीशानिशयुभ्यमाननिजोत्तमाऽङ्गोऽवतु कोऽपि भूमा ॥ १६ ॥
 विनायकेनाऽऽकलिताडितापं निषेदुषोत्सङ्गभुवि प्रलुप्यन् ।
 यः पूतनामोडकथितवृत्तिरव्यादसौ कोऽपि कलापभूषः ॥ १७ ॥
 पाठीनकेतोर्जयिने प्रतीतसर्वज्ञभावाय द्यैकसीम्ने ।
 प्रायः ङतुद्रेषङ्गतादराय ङोषैकधाम्ने स्पृडयामि भूम्ने ॥ १८ ॥
 व्यतीत्य येतोविषयं जनानां विधोतमानाय तमोनिडन्त्रे ।
 भूम्ने सदावासङ्गताशयाय भूयांसि मे सन्तुतमां नमांसि ॥ १९ ॥
 वृषाकपायीवरयोः सपर्यां वायाऽतिमोयारसयेति तन्वन् ।
 मुनिप्रवीरो मुदित्तात्मकामो मूकाम्बिकायाः सदनं प्रतस्थे ॥ २० ॥
 अङ्गे निधाय व्यसुमात्मजातं मडाकुलौ लन्त मुडुः प्ररुधे ।
 तदेकपुत्रौ द्विजदम्पतीं स दृष्ट्वा दयाधीनतया शुशोय ॥ २१ ॥
 अपारमञ्चत्यथ शोकमस्मिन्नभूयतोञ्चैरशरीवा वा ।
 जायेत संरक्षितुमक्षमस्य जनस्य दुःभाय परं दयेति ॥ २२ ॥
 आकण्ठ्यं वाणीमशरीरिणीं तामसाविति व्याडरति स्म विज्ञः ।
 जगत्प्रयीरक्षणादक्षिणस्य सत्यं तवैकस्य तु शोभते सा ॥ २३ ॥

धृतीरयत्येव यतौ द्विजातेः सुतः सुभं सुम धवोदतिष्ठत् ।
 समीपगैः सर्वजनीनमस्य चारित्र्यमालोक्य विसिष्ये य ॥ २४ ॥
 रभ्योपशत्यं कृतमालसालरसालङ्घिन्तालतमालशालैः ।
 सिद्धिस्थलं साधकसम्पदां तन्मूकाम्बिकायाः सदनं जगाले ॥ २५ ॥
 उच्यवयानन्दजबाष्पमुख्यैरुद्गीर्णोमाञ्चमुदारभक्तिः ।
 अम्बामिडापारकृपावलम्बां सम्भावयन्नस्तुत निस्तुलं सः ॥ २६ ॥
 पारेपरार्धं पदपद्मभाःसु षष्ठ्युत्तरं ते त्रिशतं तु भासः ।
 आविश्य वड्ढ्यर्कसुधाभरीचीनालोकवन्त्यादधते जगन्ति ॥ २७ ॥
 अन्तश्चतुःषष्ठ्युपचारभेदैरन्तेवसत्काण्डपटप्रदानैः ।
 आवाडनाद्यैस्तत्र देवि नित्यमाराधनामादधते मडान्तः ॥ २८ ॥
 अम्बोपचारेष्वधिसिन्धुषष्टि शुद्धाज्ञयोः शुद्धिमेकमेकम् ।
 सडस्रपत्रे द्वितये य साधु तन्वन्ति धन्यास्तव तोषडेतोः ॥ २९ ॥
 आराधनं ते बडिरेव डेचिदन्तर्बडिश्रैकतमेऽन्तरेव ।
 अन्ये परे त्वम्ब कदापि कुर्युर्नैव त्वद्वैक्यानुभवैकनिष्ठाः ॥ ३० ॥
 अष्टोत्तरत्रिंशति याः कलास्ताः स्वर्धाः कलाः पञ्च निवृत्तिमुभ्याः ।
 तामामुपर्यम्ब तवाङ्घ्रिपद्मं विद्योतपानं विबुधा भजन्ते ॥ ३१ ॥
 कालाग्निर्गुणैः जगन्ति दग्ध्वा सुधात्मनाऽऽप्लाव्य समुत्सृजन्तीम् ।
 ये त्वामवन्तीममृतात्मनैव ध्यायन्ति ते सृष्टिकृतो भवन्ति ॥ ३२ ॥
 ये प्रत्यभिज्ञामतपारविज्ञा धन्यास्तु ते प्राग्विदितानि गुरुक्या ।
 सैवाडमस्मीति समाधियोगात् त्वानि क्यत्यभिज्ञाविषयं विदधुः ॥ ३३ ॥
 आधास्यडे य तद्गुत्तरस्मिन्नाराधयन्त्यैडिकभोगलुब्धाः ।
 उपासते ये मणिपूरके त्वानि वासस्तु तेषां नगराडडिस्ते ॥ ३४ ॥
 अनाडते देवि भजन्ति ये त्वामन्तःस्थितस्त्वन्नगरे तु तेषाम् ।
 शुद्धाज्ञयोर्धे तु भजन्ति तेषां कमेण सामीप्यसमानभोगौ ॥ ३५ ॥
 सडस्रपत्रे ध्रुवमण्डलाभ्ये सरोरुडे त्वामनुसन्धानः ।
 यतुर्विधैक्यानुभवास्तमोडः सायुज्यमम्बाञ्चति साधकेन्द्रः ॥ ३६ ॥
 श्री यङ्कषट्ककयोः पुरोऽथ श्रीयङ्कमन्वोरपि चिन्तितैक्यम् ।
 यङ्कस्य मन्त्रस्य ततस्तवैक्यं कमाद्गुध्यायति साधकेन्द्रः ॥ ३७ ॥

धति तां वयनैः प्रपूज्य भैक्षौदनमात्रेण स तुष्टिमान् कृतार्थः ।
 बडुसाधकसंस्तुतः कियन्तं समयं तत्र निनाय शान्तयेताः ॥ ३८ ॥
 श्रयति स्म ततोऽग्राहारकं श्रीभलिसंज्ञं स कदायन स्वशिष्यैः ।
 अनुगोळडुतात्रिडोत्रदुग्धधप्रसरत्यावनगन्धलोभनीयम् ॥ ३९ ॥
 यतोऽपमृत्युर्बडिरेव याति भ्रान्त्वा प्रदेशं शनकैरलब्ध्या ।
 दृष्ट्वा द्विजातीन्निजकर्मनिष्ठान् दुरान्निषिद्धं त्यजतोऽप्रमत्तान् ॥ ४० ॥
 यस्मिन् सडस्रद्वितयं जनानामञ्ज्याखितानां श्रुतिपाठकानाम् ।
 वसत्यवश्यं श्रुतियोदितासु क्रियासु दक्षं प्रथितानुभावम् ॥ ४१ ॥
 मध्ये वसन् यस्य करोति भूषां पिनाकपाणिर्गिरिजासहायः ।
 डारस्य यष्टेस्तरलो यथा वै रात्रेरिवेन्दुर्गुणाधिदुःखः ॥ ४२ ॥
 उस्तामलङ्कादीनां शिष्यत्वेन ग्राहणं
 तत्र द्विजः कश्चन शास्त्रवेदी प्रभाकराभ्यः प्रथितानुभावः ।
 प्रवृत्तिशास्त्रैकरतः सुबुद्धिरास्ते कतून्मीलितकीर्तिर्बृन्दः ॥ ४३ ॥
 गावो डिरण्यं धरणी समग्रा सद्भान्धवा ज्ञातिजनाश्च तस्य ।
 सन्त्येव किं तैर्न डि तोष ऐभिः पुत्रो यदस्याजनि मुग्धयेष्टः ॥ ४४ ॥
 न वक्ति किञ्चित् शर्णोति किञ्चित् ध्यायन्निवास्ते डिल मन्दयेष्टः ।
 रुपेषु भारो मडसा मडस्वान् मुपेन यन्द्रः क्षमया मडीसमः ॥ ४५ ॥
 ग्राहग्राहात् किं जडवद्वियेष्टते किं वा स्वभावाद्दुत पूर्वकर्मणः ।
 सञ्चित्तयं स्तिष्ठति तत्पिताऽनिशं समागतान् प्रष्टुमना बडुश्रुतान् ॥ ४६ ॥
 शिष्यैः प्रशिष्यैर्बडुपुस्तभारैः समागतं कञ्चन पूज्यपादम् ।
 शुश्राव तं ग्राममनिन्दितात्मा निनाय सुनुं निकटं स तस्य ॥ ४७ ॥
 न शून्यडस्तो नृपमिष्टदैवं गुरुं य यायादिति शास्त्रवित् स्वयम् ।
 सोपायनः प्राप गुरुं व्यशिश्नणत् इलं ननामास्य य पादपङ्कजे ॥ ४८ ॥
 अनीनमत्तं य तदीयपादयोर्जडाकृतिं भस्मनिगूढवह्निवत् ।
 स नोदतिष्ठत् पतितः पदाम्बुजे प्रायः स्वजाज्यं प्रकटं विधित्सति ॥ ४९ ॥
 उपात्तडस्तः शनकैरवाज्मुष्णं तं देशिकेन्द्रः कृपयोदतिष्ठिपत् ।
 उत्थापिते स्वे तनये पिताभ्रवीत् वद प्रभो जाज्यममुष्य डिक्रुतम् ॥ ५० ॥

वर्षाण्यतीयुर्भगवन्ननुष्य पञ्चाष्ट जातस्य विनाऽवबोधम् ।

नाध्यैष्ट वेदानलिप्यस्य नार्णानशीकरं योपनयं कथञ्चित् ॥ ५१ ॥

क्रीडापरः क्रोशति बालवर्गस्तथाऽपि न क्रीडितुमेष याति ।

आलाः शठा मुग्धमिमं निरीक्ष्य सन्ताऽयन्तेऽपि न रोषमेति ॥ ५२ ॥

भुङ्क्ते(ङ्?) कदाचिन्न तु जातु भुङ्गे स्वेच्छाविडारी न करोति योक्तम् ।

तथापि रुष्टेन न ताऽयतेऽयं स्वकर्मणा वर्धत एव नित्यम् ॥ ५३ ॥

छतीरयित्वापरते य विप्रे पप्रश्च तं शङ्करदेशिकेन्द्रः ।

कस्त्वं किमेवं जऽवत् प्रवृत्तः स याभ्रवीद्बालवपुर्मंडात्मा ॥ ५४ ॥

नाडं जऽः डिन्तु जऽः प्रवर्तते मत्सन्निधानेन न सन्दिडे गुरो ।

षडूर्मिषड्भावविकारवर्जितं सुषैकतानं परमस्मि तत्पदम् ॥ ५५ ॥

(१ जम्, २ मरणम्, ३ क्षुत्, ४ पिपासा, ५ शोकः, ६ मोहः एति षडूर्मयः ।

१ जायते, २ अस्ति, ३ वर्धते, ४ परिणामते, ५ अपक्षीयते, ६ नश्यति एति षट्भावविकाराः ॥)

ममेव भूयादनुभूतिरेषा मुमुक्षुवर्गस्य निःशुच्य विद्मन् ।

पदैः परैर्द्वाद(रैर्द्दि?)दिशभिर्भाषे सिद्धात्मतत्त्वं विधुतप्रपञ्चम् ॥ ५६ ॥

प्रकाशयन्ते परमात्मतत्त्वं करस्थधात्रीकृलवधैकम् ।

श्लोकास्तु उस्तामलकाः प्रसिद्धास्तत्कर्तुराप्यापि तथैव वृत्ता ॥ ५७ ॥

विनोपदेशं स्वत एव जातः परात्मबोधो द्विजवर्यसूनोः

व्यस्मेषं सम्प्रेक्ष्य स देशिकेन्द्रो न्यधात्स्वउस्तं कृपयोत्तमाङ्गे ॥ ५८ ॥

सुते निवृत्ते वचनं बभाषे स देशिकेन्द्रः पितरं तदीयम् ।

वस्तुं न योग्यो भवता सहायं न तेऽमुनाऽर्थो जडिमास्पदेन ॥ ५९ ॥

पुराभवाभ्यासवशेन सर्व(??) स वेत्ति सम्यङ् न य वज्जि किञ्चित् ।

नो येत्कथं स्वानुभवैकगर्भपदानि भाषेत निरक्षरास्यः ॥ ६० ॥

न सक्तिरस्यास्ति गृहादिगोचरा नात्मीयदेहे भ्रमतोऽस्य विधते ।

तादात्म्यताऽन्यत्र ममेति वेदनं यदा न सा स्वे किमु बाल्यवस्तुषु ॥ ६१ ॥

छतीरयित्वा भगवान् द्विजात्मजं ययौ गृहीत्वा दिशमीप्सितां पुनः ।

विप्रोऽप्यनुप्रजय ययौ स्वमन्दिरं कियत्प्रदेशं स्थिरधीबहुश्रुतः ॥ ६२ ॥

ततः शतानन्दमहेन्द्रपूर्वैः सुपर्वभृन्रूपगीयमानः ।

पद्माङ्घ्रिमुप्यैः सममाप्तकामक्षोणीपतिः शङ्कगिरिं प्रतस्थे ॥ ६३ ॥

यत्राधुनाऽप्युत्तममृष्यशृङ्गस्तपश्चरत्यात्मभृदन्तरङ्गः ।
 संस्पर्शमात्रेण वितीर्णभद्रा विद्योतते यत्र यं तुङ्गभद्रा ॥ ६४ ॥
 अब्यागतायां लिपितकल्पशाभाः कूलकुषाधीतसमस्तशाभाः
 षष्ठ्याशतैर्यत्र समुल्लसन्तः शान्तन्तराया निवसन्ति सन्तः ॥ ६५ ॥
 अध्यापयामास स भाष्यमुष्यान् ग्रन्थान्निर्जस्तत्र मनीषिमुष्यान् ।
 आकर्णनप्राप्यमडापुमर्थानादिष्ट विद्याग्रहणे समर्थान् ॥ ६६ ॥
 मन्दाक्षनम्रं कलयन्नशेषं पराणुदत् प्राणितमांस्यशेषम् ।
 निरस्तश्रुवेश्वरयोर्विशेषं व्यायष्ट वायस्पतिनिर्विशेषम् ॥ ६७ ॥
 प्रकल्प्य तन्त्रेन्द्रविमानकल्पं प्रासादमाविष्टृतसर्वशिल्पम् ।
 प्रवर्तयामास स देवतायाः पूजामज्जधैरपि पूजितायाः ॥ ६८ ॥
 या शारदेत्यभिधां वञ्चन्ती कृतां प्रतिज्ञां प्रतिपालयन्ती ।
 अद्यापि शृङ्गेरिपुरे वसन्ती प्रद्योततेऽभीष्टवरान् दिशन्ती ॥ ६९ ॥
 चित्तानुवर्ती निजधर्मयारी भूतानुकम्पी तनुवाग्विभूतिः ।
 कश्चिद्धिनेयोऽजनि देशिकस्य यं तोऽकाचार्यमुदाहरन्ति ॥ ७० ॥
 स्नात्वा पुरा क्षिपति कम्बलवस्त्रमुष्यैरुष्यासनं मृदु समं स ददाति नित्यम् ।
 संलक्ष्य दन्तपरिशोधनकाष्ठमग्र्यं बाह्यादिकं गतवते सलिलादिकं य ॥ ७१ ॥
 श्रीदेशिकाय गुरवे तनुमार्जवस्त्रं विश्राणयत्यनुदिनं विनयोपपन्नः ।
 श्रीपादपद्मयुगमर्दनकोविदश्च छायेव देशिकमसौ भृशमन्वयाधः ॥ ७२ ॥
 गुरोः समीपे न तु जातु जृम्भते प्रसारयन्नो यरणौ निषीदति ।
 नोपेक्षते वा बहु वा न भाषते न पृष्ठदर्शी पुरतोऽस्य तिष्ठति ॥ ७३ ॥
 तिष्ठन् गुरौ तिष्ठति सम्प्रयाते गच्छन् ब्रुवाणे विनयेन शृण्वन् ।
 अनुच्यमानोऽपि छित्तं विधत्ते यस्याछित्तं तस्य तनोति नास्य ॥ ७४ ॥
 तस्मिन् कदाचन विनेयवरे स्वशाटीप्रक्षालनाय गतवत्यपवर्तनीगाः ।
 व्याप्यानकर्मणि तदागमभीक्ष्माणो भक्तोषु वत्सलतया विललम्ब शेषः ॥ ७५ ॥
 शान्तिपाठमथ कर्तुमसङ्ग्येषूद्यतेषु स विनेयवरेषु ।
 स्थीयतां गिरिरपि क्षणमात्रादेष्यतीति समुदीरयति स्म ॥ ७६ ॥
 तां निशम्य निगमान्तगुरुर्जितं मन्दधीरनधिकार्यपि शास्त्रे ।
 डि प्रतीक्ष्यत षति स्म उ भित्तिः पद्मपादमुनिना समदर्शि ॥ ७७ ॥

तथ गर्वमपलुर्तुमभर्व स्वाश्रयेषु करुणातिशयाख्य ।
व्यादितेश स यतुर्दश विधाः सद्येव मनसा गिरिनाम्ने ॥ ७८ ॥

सोऽधिगम्य तदनुग्रहमग्र्यं तत्क्षणेन विदिताभिलविधेः ।
ऐट्ट(८?)देशिकवरं परतत्त्वव्यञ्जकैर्ललिततोटकवृत्तैः ॥ ७९ ॥

श्रीमद्देशिकपादपङ्कजयुगीमूला तदेकाश्रया
तत्कारुण्यसुधावसेकसङ्घिता तद्भक्तिस्फूर्त्तरी ।
दृष्टं तोटकवृत्तवृत्तरुचिरं पधात्मकं सत्सु
लेभे भोक्तुमनोतिसत्तमशुद्धैरास्वायमानं मुहुः ॥ ८० ॥

येनौत्रमवापिता कृतपदा कामं क्षमायामियं
निःश्रेणिः पदमुन्नतं जिगमिषोर्व्योम स्पृशन्ती परम् ।
वंश्या काच्यधरीकृतत्रिभुवनश्रेणी गुडुण्डां कथं
सेवा तस्य यतीशितुर्न विरलं कुर्वीत गुर्वी तमः ॥ ८१ ॥

अथ तोटकवृत्तपद्यजातैरयमज्ञातसुपर्वसूक्तिकोऽपि ।
दययैव गुरोस्त्रयीशिरोऽर्थं स्फुटयन्नैक्षि विद्यक्षणाः सतीर्थैः ॥ ८२ ॥

अथ तस्य बुधस्य वाक्यगुम्भं निशमय्यामृतमाधुरीधुरीणम् ।
जलजाङ्घ्रिमुष्णाः सतीर्थवर्थाः स्मयमन्वस्य सविस्मया बभूवुः ॥ ८३ ॥

भक्त्युत्कर्षात् प्रादुरासन्यतोऽस्मात्पद्यान्येवं तोटकाख्यानि सन्ति ।
तस्मादाहुस्तोटकाचार्यमेनं लोके शिष्टाः शिष्टवंश्य मुनीन्द्रम् ॥ ८४ ॥

अद्यापि तत्प्रकराणं प्रथितं पृथिव्यां
तत्संज्ञया लघु मलार्थमनल्पनीति ।
शिष्टैर्गृहीतमतिशिष्टपदानुविद्धं
वेदान्तवेद्यपरतत्त्वनिवेदनं यत् ॥ ८५ ॥

तोटकाह्वयमवाच्य मदर्षेः ज्यातिमाप स दिशासु तदादि ।
पद्मपादसदृशप्रतिभावान् मुष्यशिष्यपदवीमपि लेभे ॥ ८६ ॥

पुमर्थाश्चत्वारः किमुत निगमा ऋक्प्रभृतयः
प्रभेदा वा मुक्तेर्विमलतरसालोक्यमुष्पराः ।
मुष्पान्याडों धातुश्चिरमिति विमृश्याथ विबुधा
विदुः शिष्यान् उस्तामलकमुष्पराञ्छङ्करगुरोः ॥ ८७ ॥

स्कारद्वारप्रधाणाद्विरमदसमुल्लोलकल्लोलभृङ्गी-

सङ्गीतोल्लासभङ्गीभुषरितलरितः सम्पदोऽकिम्पयानैः ।

निष्ठीव्यन्तेऽतिदुरादधिगतभगवत्पादसिद्धान्तकाष्ठा-

निष्ठासम्पद्विजृम्भन्निरवधिसुषुप्तस्वात्मलाभैकलोभैः ॥ ८८ ॥

समिन्धानो मन्थायलमथित सिन्धूदरभव-

त्सुधाङ्गेनाभेनामृतरुचिनिभेनाऽऽत्मयशसा ।

निरुन्धानो दृष्टया परमलुल पन्थानमसतां

पराधृष्यैः शिष्यैररमत विशिष्यैष मुनिराट् ॥ ८९ ॥

एति श्रीमाधवीये तद्भस्तधान्यादिसंश्रयः ।

सङ्क्षेपशङ्करजये सर्गोऽयं द्वादशोऽभवत् ॥ १२ ॥

आदितः श्लोकाः १३१२ ।

शङ्करदिग्विजयम्

॥ १३. त्रयोदशः सर्गः ब्रह्मविधाविचारः ॥

अथ त्रयोदशः सर्गः ॥ १३ ॥

ततः कदाचित् प्रणिपत्य भक्त्या सुरेश्वरार्यो गुरुमात्मदेशम् ।

शारीरकेऽत्यन्तगभीरभावे वृत्ति स्फुटं कर्तुमना जगाद ॥ १ ॥

मम यत्करणीयमस्ति ते त्वमिमं मामनुशाध्यसंशयम् ।

तदिदं पुरुषस्य श्रुतं यद्यं श्रुतिं भक्तिमान् गुरौ ॥ २ ॥

धृतीरिते शिष्यवरेण शिष्यं प्रोये गरीयानतिलुष्टयेतः ।

भक्तस्य भाष्यस्य विधेयमिष्टं निबन्धनं वार्तिकनामधेयम् ॥ ३ ॥

द्रष्टुं सतर्कं भवदीयभाष्यं गम्भीरवाक्यं न ममास्ति शक्तिः ।

तथाऽपि भावत्कटाक्षपाते यते यथाशक्ति निबन्धनाय ॥ ४ ॥

अस्त्वेवमित्यार्यपद्याभ्यनुज्ञामादाय मूर्ध्ना स विनिर्जगाम ।

अथाम्बुजाङ्ग्रेर्दयिताः सतीर्थ्यास्तं चित्सुप्माधा रडसीत्यभूयुः ॥ ५ ॥

योऽयं प्रयत्नः क्षियते क्षिप्ताय क्षिप्ताय नायं विकलत्वन्तर्धम् ।

प्रत्येकमेवं गुरवे निवेद्य बोद्ध्वा स्वयं कर्मणि तत्परश्च ॥ ६ ॥

यः सार्वलौकिकमपीश्वरमीश्वराणां प्रत्यादिदेश बहुयुक्तिभिरुत्तरज्ञः ।

कर्मैव नाकनरकादिफलं ददाति नैवं परोऽस्ति हृदयो जगदीशितेति ॥ ७ ॥

प्रत्येकमस्य प्रलयं वदन्ति पुराणवाक्यानि स तस्य कर्ता ।

व्यासो मुनिर्जैमिनिरस्य शिष्यस्तत्पक्षपाती प्रलयावलम्बी ॥ ८ ॥

गुरोश्च शिष्यस्य य पक्षभेदे कथं तयोः स्याद्गुरुशिष्यभावः ।

तथाऽपि यद्यस्ति स पूर्वपक्षः सिद्धान्तभावस्तु गुरुक्त एव ॥ ९ ॥

आ जन्मनः स षलु कर्मणि यो जितात्मा

कुर्वन्नवस्थित धडानिशमेव कर्म ।

भूते परांश्च कुरुतावलिताः प्रयत्नात्

स्वर्गादिकं सुप्पमवाप्स्यथ किं वृथाध्वे ॥ १० ॥

अेवंविधेन क्रियते निबन्धनं यदि त्वदाज्ञामवलम्ब्य भाष्यके ।

भाष्यं परं कर्मपरं स योक्ष्यते मा ख्यावि मूलादपि वृद्धिमिच्छता ॥ ११ ॥

संन्यासमाधेयं न बुद्धिपूर्वकं व्यधत्त वाटे विजितो वशो व्यधात् ।

तस्मान्न विश्वासपदं विभाति नो मा खीकरोऽनेन निबन्धनं गुरो ॥ १२ ॥

यः शङ्कुयात् कर्म विधातुमीप्सितं सोऽयं न कर्माणि विहातुमर्हति ।

यद्यस्ति संन्यासविधौ दुराग्रहो जात्यन्धमूकादिरमुष्य गोचरः ॥ १३ ॥

अेवं सदा भट्टमतानुसारिणो भ्रुवन्त्यसौ तन्मतपक्षपातवान् ।

अेवं स्थिते योग्यमदो विधीयतां न नोऽस्ति निर्बन्धनमत्र किञ्चन ॥ १४ ॥

पुरा डिवास्मासु सुरापगायाः पारे परस्मिन् विचरत्सु सत्सु ।

आकारयामास भवानशेषान् भक्तिं परिज्ञातुमिवास्मदीयाम् ॥ १५ ॥

तदा तदाकर्ण्य समाकुलेषु नावर्धमस्माप्सु परिलभत्सु ।

सनन्दनस्त्वेष विद्यत्तटिन्या ञ्जरीमभिप्रस्थित अेव तूर्णम् ॥ १६ ॥

अनन्यसाधारणमस्य भावमाचार्यवर्ये भगवत्यवेक्ष्य ।

तुष्टा त्रिवर्मा कनकाम्बुजानि प्रादुष्करोति स्म पदे पदे च ॥ १७ ॥

पदानि तेषु प्रणिधाय युष्मत्सकाशमागाद्येयं मलात्मा ।

ततोऽतितुष्टो भगवांश्चकार नाम्ना तमेनं डिल पद्मपादम् ॥ १८ ॥

स अेव युष्पश्यरणारविन्दसेवाविनिर्घृतसमस्तभेदः ।

आजानसिद्धोऽर्हति सूत्रभाष्येवृत्तिं विधातुं भगवन्नगाधे ॥ १९ ॥

यद्भाऽयमानन्दगिरिर्यद्गुत्रतपःप्रसन्ना परमेष्टिपत्नी

भवत्प्रवन्धेषु यथाभिसन्धि व्याख्यानसामर्थ्यवरं द्दिदेश ॥ २० ॥

कर्मैकतानमतिरेष कथं गुरो ते विश्वासपात्रमभवन्ननु विश्वरूपः ।

भाष्यस्य पद्मपद अेव करातु टीकामित्यूयिरे रडसि योगिवरं विधेयाः ॥ २१ ॥

अत्रान्तरेऽप्यर्णगतः स तूर्णं सनन्दनो वाक्यमुदाजहार ।

आचार्य उस्तामलकोऽपि कल्पो भवत्तृतौ वार्तिकमेष कर्तुम् ॥ २२ ॥

यतः करस्थामलकाविशेषं जानाति सिद्धान्तमसावशेषम् ।

अतो ङ्यमुष्मै भवतैव पूर्वमदायि उस्तामलकाभिधानम् ॥ २३ ॥

वाणीं समाकार्यं सनन्दनस्य सामिस्मितं भाष्यकृदाबलाधे ।
 नैपुण्यमन्यादृशमस्य किन्तु समाहितत्वान्न बलिःप्रवृत्तिः ॥ २४ ॥
 अयं तु भाष्ये न पपाठ पित्रा नियोजितः सादरमक्षराणि ।
 न योपनीतोऽपि गुरोः सकाशादध्यैष्ट वेदान् परमार्थनिष्ठः ॥ २५ ॥
 बालैर्न शिङ्गीऽ न यात्रमैच्छन्न यारुवायं ज्यवदत् कदाऽपि ।
 निश्चित्य भूतोपलतं तमेनमानिन्यिरेऽस्मन्निःकटं कदायित् ॥ २६ ॥
 अस्मानवेक्ष्यैव मुहुः प्रणम्य कृताञ्जलौ तिष्ठति बालकेऽस्मिन् ।
 धमामपूर्वां प्रकृतिं विलोक्य विसिष्मिये तत्र जनः समेतः ॥ २७ ॥
 कस्त्वं शिशो कस्य सुतः कुतो वेत्यस्माभिरायष्ट किलैष पृष्टः ।
 आत्मानमानन्दधनस्वःपुं विस्मापयन् वृत्तमथैर्वचो भिः ॥ २८ ॥
 तदा कदाऽप्यश्रुतिगौरं तदाकार्यं वाग्वैभवमात्मजस्य ।
 पिता प्रपद्यास्य परं प्रदर्षं सप्रश्रयां वायमुवाच विज्ञः ॥ २९ ॥
 जनैर्जऽत्वेन विनिश्चितोऽपि भ्रवीति यद्येष परात्मतत्त्वम् ।
 प्रज्ञोन्नतानामपि दुर्विभाव्यं किं वार्थतेऽर्द्धन् भवतः प्रभावः ॥ ३० ॥
 आ जन्मनः संसृतिपाशमुक्तः शिष्योऽस्त्वयं विश्वगुरोस्तवैव ।
 प्रकृल्लराजुवचने विडारी कथं रमेत क्षुरके मरालः ॥ ३१ ॥
 विज्ञाप्य तस्मिन्निति निर्गतेऽसौ तदाप्रभृत्यत्र वसत्युदारः ।
 आ शैशवादात्म विलीनयेताः कथं प्रवर्तेत मलाप्रबन्धे ॥ ३२ ॥
 श्रुत्वेति पश्चुरमुं विनेयाः स्वामिन् विनैव श्रवणाधुपायैः ।
 अलब्ध विज्ञानमयं कथं वा भवानिदं साधु विदाङ्कुरोतु ॥ ३३ ॥
 तानभ्रवीत् संयमियङ्कवर्ती कश्चित् पुरा यामुनतीरवर्ती ।
 बभूव सिद्धः किल साधुवृत्तः सांसारिकेभ्यः सुतरां निवृत्तः ॥ ३४ ॥
 तस्यान्तिके कायन विप्रकन्या द्विडायनं जातु निवेश्य बालम् ।
 क्षाणं प्रतीक्षस्व शिशुं द्विजेति स्नातुं सप्तीभिः सह निर्जगाम ॥ ३५ ॥
 अत्रान्तरे दैववशात्स बालश्चङ्कभ्यमाणो निपपात नधाम् ।
 मृतं तमादाय शिशुं तदीयाश्चङ्कुरुच्यैः पुरतो मदर्षेः ॥ ३६ ॥
 आङ्कोशमाकार्यं मुनिः स तेषामत्यन्तभिन्नो निजयोगभूम्ना ।

प्राविक्षदङ्गं पृथुकस्य तस्य स अेष उस्तामलकस्तपस्वी ॥ ३७ ॥
 तस्माद्यं वेद विनोपदेशं श्रुतीरनन्ताः सकलाः स्मृतीश्च ।
 सर्वाणि शास्त्राणि परं य तत्रमज्ञातमेतेन न किञ्चिदस्ति ॥ ३८ ॥
 तत्तादृगात्मा न अलिःप्रवृत्तौ नियोगमर्द्धत्यमत्र वृत्तौ ।
 स मण्डनस्त्वर्द्धति बुद्धतत्त्वः सरस्वतीसाक्षिकसर्ववित्त्वः ॥ ३९ ॥
 तत्तादृशात्युज्ज्वलकीर्तिराशिः समस्तशास्त्रार्णवपारदर्शा ।
 आसादितो धर्महितः प्रयत्नात् स येन रोयेत न दृश्यतेऽन्यः ॥ ४० ॥
 अर्द्धं अर्द्धनामनभीष्टकार्यं न कारयिष्ये हि मडानिबन्धे ।
 किञ्चात्र संशीतिरभून्ममातो यदेककार्ये अर्द्धवः प्रतीपाः ॥ ४१ ॥
 भवन्निदेशाद्भगवन् सनन्दनः कश्चित्ते भाष्यनिबन्धमीप्सितम् ।
 स ब्रह्मचर्याद्गुरुरीकृताश्रमो मतिप्रकर्षो विदितो हि सर्वतः ॥ ४२ ॥
 सनन्दनो नन्दयिता जनानां निबन्धमेकं विदधातु भाष्ये ।
 न वार्तिकं तत्तु परप्रतिज्ञं व्यधात् प्रतिज्ञां स हि नुबदीक्षः ॥ ४३ ॥
 आदिश्येत्थं शिष्यसङ्घं यतीन्द्रः प्रोवायेत्थं नुबन्दिषुं रडस्तम् ।
 भाष्ये भिक्षो मा इथा वार्तिकं त्वं नेमे शिष्याः सेहिरे दुर्विदग्धाः ॥ ४४ ॥
 तात्पर्यं ते गेडिधर्मेषु दृष्ट्वा तत्संस्कारं साम्प्रतं शङ्कमानाः ।
 भाष्ये कृत्वा वार्तिकं याजयेत्स भाष्यं प्राडुः स्वीयसिद्धान्तशेषम् ॥ ४५ ॥
 नास्त्येवासावाश्रमस्तुर्यं एत्थं सिद्धान्तोऽयं तावको वेदसिद्धः ।
 द्वारि द्वाःस्थैर्वारिता भिक्षमाणा वेशमान्तस्ते न प्रवेशं लभन्ते ॥ ४६ ॥
 एत्याद्यां तां किंवदन्तीं विदित्वा तेषां नाऽऽसीत्प्रत्ययस्त्वथ्यनल्ये ।
 स्वातन्त्र्यात्त्वं ग्रन्थमेकं मडात्मन् कृत्वा मख्यं दर्शयाध्यात्मनिष्ठम् ॥ ४७ ॥
 विद्वन् यद्दत्प्रत्ययः स्यादमीषां शिष्याणां नो ग्रन्थसन्दर्शनम् ।
 एत्युक्त्येवं वार्तिकं सूत्रभाष्ये नाभूद्भाडेत्याप भेदं य किञ्चित् ॥ ४८ ॥
 शिष्योक्तिभिः शिथिलितात्मनोरथोऽसा-
 वेनं स्वतन्त्रकृतिनिर्मितये न्ययुऽक्त ।
 नैष्ठर्भ्यसिद्धिमचिराद्दिदधत्स येत्थं
 न्याय्यामविन्दत सुरेश्वरदेशिकाप्याम् ॥ ४९ ॥
 नैष्ठर्भ्यसिद्धिमथ तां निरवद्ययुक्तिं निष्ठर्मतत्त्वविषयावगतिप्रधानाम् ।

आद्यन्तलुधपदबन्धवतीमुदारामाद्यन्तमैक्षततरां परितुष्टयेताः ॥ ५० ॥
 ग्रन्थं दृष्ट्वा मोदमानो मुनीन्द्रस्तं यान्येभ्यो दर्शयामास लुधम् ।
 तेषां याऽऽसीत्प्रत्ययस्तद्ददस्मिन् यद्भव्यान्चस्तत्त्वविधः स नेति ॥ ५१ ॥
 यत्राद्यापि श्रूयते मस्करीन्द्रैर्निष्कर्माऽऽत्मा यत्र नैष्कर्म्मसिद्धिः ।
 तत्राम्नाऽयं ववुधे ग्रन्थवर्यस्तन्माहात्म्यात् सर्वलोकादृतोऽभूत् ॥ ५२ ॥
 आचार्यावाङ्मयेण विधित्सितेऽस्मिन् विघ्नं यदन्ये व्यधुरुत्ससर्ज ।
 शापं कृतेऽस्मिन् कृतमप्युदारैः तद्भार्तिकं न प्रसरेत् पृथिव्याम् ॥ ५३ ॥
 नैष्कर्म्मसिद्धयाभ्यनिबन्धमेकं कृत्वाऽऽत्मपूजयाय निवेद्य याऽऽत्मा ।
 विश्वासमुक्त्वाऽथ पुनर्बलाषे स विश्वरूपो गुरुमात्मदेवम् ॥ ५४ ॥
 न भ्यातिडेतोर्न य लाभडेतोर्नाध्यर्चनायै विहितः प्रबन्धः ।
 नोऽल्लङ्घनीयं वयनं गुरुणां नोऽल्लङ्घने स्याद्गुरुशिष्यभावः ॥ ५५ ॥
 पूर्वं गृहीत्वेऽपि न तत्स्वभावो न बाल्यमन्वेति हि यौवनस्थम् ।
 न यौवनं वृद्धमुपैति तद्गतं प्रजन् हि पूर्वस्थितिभोज्ञ्य गच्छेत् ॥ ५६ ॥
 अलं गृही नान्न विचारणीयं किं तेन पूर्वं मन एव डेतुः ।
 बन्धे य मोक्षे य मनोविशुद्धो गृही भवेद्भाऽप्युत मस्करी वा ॥ ५७ ॥
 नास्त्येव येदाश्रम उत्तमाऽऽदिः कथं य तत्प्राप्तिनिवृत्तिगामिनौ ।
 प्रतिश्रवौ नौ कथमल्पकालौ न हि प्रतिज्ञा भगवन्निरुद्धा ॥ ५८ ॥
 सन्निष्कामाणां न लभन्त एव येद्गुणप्रवेशं गुरुणा प्रवेशनम् ।
 कथं हि शिक्षा विहिता ननुत्तमा को नाम लोकस्य मुखाभिधायकः ॥ ५९ ॥
 तत्त्वोपदेशाद्धितितात्मतत्त्वो व्यधामलं संन्यसनं कृतात्मा ।
 विरागभावान्न पराजितस्तु वादो हि तत्त्वस्य विनिर्णयाय ॥ ६० ॥
 पुरा गृहस्थेन मया प्रबन्धा नैयायिकादौ विहिता मडार्थाः ।
 धतः परं मे लुधयं शिकीर्षु त्वदङ्घ्रिसेवां न विलङ्घ्य किञ्चित् ॥ ६१ ॥
 श्रद्धामद्भैतबद्धादरभुधपरिषच्छेमुषीसन्निषण्ण-
 मर्वाङ्गुर्वादिगर्वानलविपुलतरज्ज्वालमालावलीढाम् ।
 सिञ्ज्वा सूज्जामृतौघैरुल्ल परिडसञ्ज्जवयस्यध सधः
 को वा सेवापटुः स्याद्गणतरणविधौ सद्गुरोर्नैव जने ॥ ६२ ॥
 धत्युक्त्योपरते सुरेश्वरगुरौ तेनैव शारीरके

नो सम्भाव्यलडात्र वार्तिकमिति प्रौढं शुर्गाग्निं शनैः ।
धीराग्र्यः शमयन्विवेकपयसा देवेश्वरेण त्रयी-
भाष्ये कारयितुं स वार्तिकयुगं बद्धादरोऽभुन्मुनिः ॥ ६३ ॥

भावानुकारिमृदुवाक्यनिवेशितार्थं
स्वीयैः पदैः सल निराकृतपूर्वपक्षम् ।
सिद्धान्तयुक्तिविनिवेशिततत्त्वग्रुपं
दृष्ट्वाऽभिनन्ध परितोषवशादवोचत् ॥ ६४ ॥

सत्यं यदात्थ विनयिन् मम याजुषी या
शाभा तदन्तगतभाष्यनिबन्धं षष्टः ।
तद्भार्तिकं मम कृते भवता प्रणयं
सख्येष्टितं परछितैककृलं प्रसिद्धम् ॥ ६५ ॥

तद्भत्वदीया ऋषु काण्वशाभा ममापि तत्रास्ति तदन्तभाष्यम् ।
तद्भार्तिकं यापि विधेयमिष्टं परोपकाराय सतां प्रवृत्तिः ॥ ६६ ॥

तत्रोभयत्र कुरु वार्तिकमार्तिडारि
कीर्तिं य याडि जितकार्तिक्यन्द्रिकाभाम् ।
मा शङ्खि पूर्वमिव दुःशठवावयरोधो
मद्भक्त्यमेव शरणं व्रज मा विचारीः ॥ ६७ ॥

धत्थं स उक्तो भगवत्पदेन श्री विश्वरूपो विदुषां वरिष्ठः ।
यकार भाष्यद्वयवार्तिके द्वे ङ्याज्ञा गुडुगां ङ्यविचारणीया ॥ ६८ ॥

आज्ञा गुरोरनुचरैर्न ङि लङ्घनीयेत्युक्त्वा तयोर्निगमशेषरयोरुदारम् ।
निर्माय वार्तिकयुगं निजदेशिकाय निःसीमनिस्तुलनधीरुपदां यकार ॥ ६९ ॥

सनन्दनो नाम गुरोरनुज्ञया भाष्यस्य टीकां व्यधितेरितः पराम् ।
यत्पूर्वभागः किल पञ्चपादिका तच्छेषगा वृत्तिरिति प्रथीयसी ॥ ७० ॥

व्यासर्षिसूत्र निययस्य विवेचनाय
टीकाभिधं विजयडिण्डिममात्मकीर्तेः ।
निर्माय पद्मचरणो निरवधयुक्ति-
दृढं प्रबन्धमकरोद्गुरुदक्षिणां सः ॥ ७१ ॥

आलोचयत्रथ तदानुगतिं त्रडाणा-
मूये सुरेश्वरसमाह्वमुपह्वरे सः ।

પગ્ચૈવ વત્સ ચરણાઃ પ્રથિતા ઇહ સ્યુ-

સ્તત્રાપિ સૂત્રયુગલદ્વયમેવ ભૂમ્ના ॥ ૭૨ ॥

પ્રારબ્ધકર્મપરિપાકવશાત્ પુનસ્ત્વં

વાચસ્પતિત્વમધિગમ્ય વસુન્ધરાયામ્ ।

ભવ્યાં વિદ્યાસ્યસિતમાં મમ ભાગ્યટીકા-

માભૂતસંલયમધિક્ષિતિ સા ચ જીયાત્ ॥ ૭૩ ॥

ઇત્યેવમુક્ત્વડથ યતીશ્વરોડસાવાનન્દગિર્યાદિમુનીન્ સ હૂત્વા ।

કુરુધ્વમદ્વૈતપરાન્નિબન્ધાન્નિત્યન્વશાન્નિર્મમસાર્વભૌમઃ ॥ ૭૪ ॥

તે સર્વેડપ્ચનુમતિમાપ્ય દેશિકેન્દોરાનન્દાયલમુખરા મહાનુભાવાઃ

આતેનુર્જગતિ યથાસ્વમાત્મતત્વામ્ભોજાકર્કન્ વિશદતરાન્ બહૂન્નિબન્ધાન ॥ ૭૫ ॥

ઇતિ શ્રીમાધવીયે તદ્ધાર્તિકાન્તપ્રવર્તનઃ ।

સદ્ગ્રેપશકુરજયે પૂર્ણઃ સર્ગસ્ત્રયોદશઃ ॥ ૧૩ ॥

આદિતઃ શ્લોકાઃ ૧૩૮૭ ।

शङ्करदिग्विजयम्

॥ १४. यतुर्दशः सर्गः पद्मपादतीर्थयात्रावर्णनम् ॥

अथ यतुर्दशः सर्गः ॥ १४ ॥

अथाञ्जपात् कर्तुमनाः स तीर्थयात्रामयाचिष्ट गुरोरनुज्ञाम् ।

द्वेया गुरो मे भगवन्ननुज्ञा देशान्दिदृक्षे वल्लुतीर्थयुक्तान् ॥ १ ॥

स क्षेत्रवासो निकटे गुरोर्यो वासस्तदीयाङ्घ्रिजलं य तीर्थम् ।

गुरुपदेशेन यदात्मदृष्टिः सैव प्रशस्ताऽभिलदेवदृष्टिः ॥ २ ॥

शुश्रूषमाणेन गुरोः समीपे स्थेयं न नेयं य ततोऽन्यदेशे ।

विशिष्य मार्गश्रमकर्षितस्य निद्राभिभूत्या किमु चिन्तनीयम् ॥ ३ ॥

द्विधा हि संन्यास उदीरितोऽयं विबुद्धतत्त्वस्य य तद्भ्रुत्सोः ।

तत्त्वम्पदार्थैक्य उदीरितोऽयं यत्नात्त्वमर्थः परिशोधनीयः ॥ ४ ॥

सम्भाव्यते क्व य जलं क्व य नास्ति पाथः

शय्यास्थलं क्विदिडास्ति न य क्व यास्ति ।

शय्यास्थलीजलनिरीक्षणसक्तयेताः

पाथो न शर्म लभते क्लृषीकृतात्मा ॥ ५ ॥

ज्वरातिसारादि य रोगजालं बाधेत येत्तर्हि न कोऽप्युपायः ।

स्थातुं य गन्तुं य न पारयेत तदा सहायोऽपि विमुञ्च्यतीमम् ॥ ६ ॥

स्नानं प्रभाते न य देवतार्थनं क्व योक्तशौचं क्व य वा समाधयः ।

क्व याशनं कुत्र य मित्रसङ्गतिः पाथो न शाकं लभते क्षुधातुरः ॥ ७ ॥

नास्त्युत्तरं गुरुगिरस्तदपीड वक्ष्ये सत्यं यदाह भगवान् गुरुपार्श्ववासः ।

श्रेयानिति प्रथमसंयमिनामनेकान् देशानवीक्ष्य लृटयं न निराकुलं मे ॥ ८ ॥

सर्वत्र न क्वापि जलं समस्ति पश्चात् पुरस्तादथवा विदिक्षु ।

मार्गो हि विद्येत न सुव्यवस्थः सुप्तेन पुण्यं क्व नु लभ्यतेऽधुना ॥ ९ ॥

जन्मान्तरार्जितमधं कृलदानडेतो-

व्याध्यात्मना जनिमुपैति न नो विवादः ।

साधारणादिल य वा परदेशके वा

कर्म ङ्यभुक्तमनुवर्तत अेव जन्तुम् ॥ १० ॥

एल स्थितं वा परतः स्थितं वा कालो न भुञ्चेत् समयागतश्चेत् ।

तद्देशगत्याऽमृत देवदत्त एत्यादिकं मोलकृतं जनानाम् ॥ ११ ॥

मन्वादयो मुनिवराः भलु धर्मशास्त्रे

धर्मादि सङ्घुचितमाङ्कुर त्तिप्रवृद्धम् ।

देशाद्यवेक्ष्य न तु तत्सरणिं गतानां

शौयाधतिक्रमकृतं प्रभवेदधं नः ॥ १२ ॥

द्वैवेऽनुकूले विपिनं गतो वा समाप्याद्वाञ्छितमन्नमेधः ।

द्विद्येत नश्येदपि वा पुरस्थं तस्मिन् प्रतीपे तत अेव सर्वम् ॥ १३ ॥

गृढं परित्यज्य विदेशगो ना सुभं समागच्छति तीर्थदृष्ट्वा ।

गृढं गतो याति मूर्तिं पुरस्तात्तदागमादत्र य किं निमित्तम् ॥ १४ ॥

देशे कालेऽवस्थितं तद्विभुक्तं ब्रह्मानन्दं पश्यतां तत्र तत्र ।

चित्तैकाग्र्ये विद्यमाने समाधिः सर्वत्रासौ दुर्लभो नेति मन्ये ॥ १५ ॥

सत्तीर्थसेवा मनसः प्रसादिनी देशस्य वीक्षा मनसः कुतूहलम् ।

क्षिप्रोत्पन्नार्थान् सुजनेन सङ्गमस्तस्मान्न कस्मै ब्रमणं विरोचते ॥ १६ ॥

अटाट्यमानोऽपि विदेशसङ्गतिं लभेत विद्वान् विदुषाऽभिसङ्गतिम् ।

बुधो बुधानां भलु मित्रभीरितं भलेन मैत्री न शिराय तिष्ठति ॥ १७ ॥

समीपवासोऽयमुदीरतो गुरोर्विदेशगो यद् ष्टयेन धारयेत् ।

समीपगोऽद्येष न संस्थितोऽन्तिके न भक्तिहीनो यद्वि धारयेद् ष्टदि ॥ १८ ॥

सुजनः सुजनेन सङ्गतः परिपुष्पाति मतिं शनैः शनैः ।

परिपुष्टमतिर्विषेकवाञ्छानकैर्ल्यगुणं विमुञ्चति ॥ १९ ॥

यथात्रलोऽस्ति तव तीर्थनिषेवणायां

विघ्नो मयाऽत्र न भलु कियते पुमर्थे ।

चित्तस्थिरत्वगतये विहितो निषेधो

मा भूद्विशेषगमनं त्यतिदुःखलेतुः ॥ २० ॥

नैको मार्गो बहुजनपदक्षेत्रतीर्थानि यातां

थौराध्वानं परिहर सुभं त्वन्यमार्गेषां याहि ।

विप्राग्र्याणां वसतिविततिर्यत्र वस्तव्यभीष-

न्नो येत्सार्धं परिचितजनैः शीघ्रमुद्दिष्टदेशम् ॥ २१ ॥

सद्भिः सङ्गो विधेयः स हि सुभनिययं सूयते सज्जनाना-

मध्यात्मैक्ये कथास्ता घटितबहुरसाः श्राव्यमाणाः प्रशान्तैः ।

कायकलेशं विभिन्दुः सततभयभिदः श्रान्तविश्रामवृक्षाः

स्वान्तश्रोत्राभिरामाः परिभृषिततृषः क्षोभितक्षुल्लङ्घाः ॥ २२ ॥

सत्सङ्गोऽयं बहुगुणयुतोऽप्येकदोषेण दृष्टो

यत् स्वान्तेऽयं तपति य परं सूयते दुःखजालम् ।

भल्वासङ्गो वसतिसमये शर्मदः पूर्वकाले

माथो लोके सततविमलं नास्ति निर्दोषमेकम् ॥ २३ ॥

मार्गो यास्यन्न बहुदिवसान् पाथसः सङ्गृही स्यात्-

तस्माद्दोषो जिगमिषुपदप्राप्तिविघ्नस्ततः स्यात् ।

प्राप्योद्दिष्टे वस निरसनं तत्र कार्यस्य सिद्धे-

भूलाद्भ्रंशोऽभिलषितपदप्राप्त्यभावोऽन्यथा हि ॥ २४ ॥

मार्गो थोरा निकृतिवपुषः संवसेयुः सडैव

छन्नात्मानो बहुविधगुणैः सम्परीक्षयाः प्रयत्नात् ।

देवान् वस्त्रं लिप्पितमथवा दूर्विधा नेतुकामा

विश्वासोऽतोऽपरिचितनृषु प्रोज्झनीयो न कार्यः ॥ २५ ॥

मध्येमार्गो थोजनाभ्यन्तरे वा तिष्ठेयुश्चेद्भिक्षवस्तेऽभिगम्याः ।

पूज्याः पूजयास्तद्व्यतिक्रान्तिरुग्रा श्रेयस्कार्यं निष्कृवी कर्तुमीशाः ॥ २६ ॥

यदापदपदं सदा यतिवर स्थितं वस्तु त-

न्मतं भज मितम्पथान् मनसि मा कृथाः प्राकृतान् ।

कषायकलुषाशयक्षतिविनिर्वृतः सन्मतः

सुभी चर सुभे थिरात् स्फुरति सन्ततानन्दता ॥ २७ ॥

धत्थं गुरोर्भुजगुडोदितवाक्सुधां ता

मापीय लृष्टलृष्टयः स मुनिः प्रतस्थे ।

प्रस्थाप्य तं गुरुवरोऽथ सुरेश्वराद्यैः

कालं क्रियन्तमनयत् सल शङ्कुगुद्वे ॥ २८ ॥

અધિગમ્ય તદાડડત્મયોગશક્તેરનુભાવેન નિવેદ્ય ચાડડ શ્રવેભ્યઃ ।
 અવલમ્બિતતારકાપથોડસાવચિરાદન્તિકમાસસાદ માતુઃ ॥ ૨૯ ॥
 તત્રાડડતુરાં માતરમૈક્ષતાસૌ નનામ તસ્યાશ્ચરણૌ કૃતાત્મા ।
 સા ચૈનમુદ્ધીક્ષ્ય શરીરતાપં જહૌ નિદાઘાર્ત ઇવામ્બુદેન ॥ ૩૦ ॥
 અસાવસડ્ગોડપિ તદાડડર્દ્રયેતાસ્તામાહ મોહાન્ધતમોપહર્તા ।
 અમ્બાયમસ્ત્યત્ર શુચં જહીહિ પ્રબ્રૂહિ કિં તે કરવાણિ કૃત્યમ્ ॥ ૩૧ ॥
 દૃષ્ટ્વા ચિરાત્ પુત્રમનામયં સા હૃષ્ટાન્તરાત્મા નિજગાદ મન્દમ્ ।
 અસ્થાં દશાયાં કુશલી મયા ત્વં દિષ્ટ્યાડસિ દૃષ્ટઃ કિમતોડસ્તિ કૃત્યમ્ ॥ ૩૨ ॥
 ઇતઃ પરં પુત્રક ગાત્રમેતદ્ભોદું ન શક્નોમિ જરાતિશીર્ણમ્ ।
 સંસ્કૃત્ય શાસ્ત્રોદિતવર્ત્મના ત્વં સદ્ભૂત માં પ્રાપય પુણ્યલોકાન્ ॥ ૩૩ ॥
 સુતાનુગાં સૂક્તિમિમાં જનન્યાઃ શ્રુત્વાડથ તસ્યૈ સુખરૂપમેકમ્ ।
 માયામયાશેષવિશેષશુચં માનાતિગં સ્વપ્રભમપ્રમેયમ્ ॥ ૩૪ ॥
 ॥
 ઉપાદિશદ્બ્રહ્મ પરં સનાતનં ન યત્ર હસ્તાડ્ઘ્નિવિભાગકલ્પના ।
 અન્તર્બહિઃ સન્નિહિતં યથાડમ્બરં નિરામયં જન્મજરાદિવર્જિતમ્ ॥ ૩૫ ॥
 સૌમ્યાગુણે મે રમતે ન ચિત્તં રમ્યં વદ ત્વં સગુણં તુ દેવમ્ ।
 ન બુદ્ધિમારોહતિ તત્ત્વમાત્રં યદેકમસ્થૂલમનણ્વગોત્રમ્ ॥ ૩૬ ॥
 નિશમ્ય માતુર્વચનં દયાલુસ્તુષ્ટાવ ભક્ત્યા મુનિરષ્ટમૂર્તિમ્ ।
 વૃત્તૈર્ભુજડ્ગોપપદૈઃ પ્રસન્નઃ પ્રસ્થાપયામાસ સ ચ સ્વદૂતાન્ ॥ ૩૭ ॥
 વિલોક્ય તાઞ્શૂલપિનાકહસ્તાત્રૈવાનુગચ્છેયમિતિ બ્રુવત્યામ્ ।
 તસ્થાં વિસૃજ્યાનુનયેન શૈવાનસ્તૌદથો માધવમાદરેણ ॥ ૩૮ ॥
 ભુજગાધિપભોગતલ્પભાજં કમલાકુસ્થલકલ્પિતાડ્ઘ્નપદ્મમ્ ।
 અભિવીજિતમાદરેણં નીલાવસુધાભ્યાં ચલમાનચામરાભ્યામ્ ॥ ૩૯ ॥
 વિહિતાઞ્જલિના નિષેવ્યમાણં વિનતાનન્દકૃતાડગ્રતો રથેન ।
 ધૃતમૂર્તિભિરસ્ત્રદેવતાભિઃ પરિતઃ પઞ્ચભિરઞ્ચિતોપકણ્ઠમ્ ॥ ૪૦ ॥
 મહનીયતમાલકોમલાડ્ગં મુકુટીરત્નચયં મહાર્હયન્તમ્ ।
 શિશિરેતરભાનુશીલિતાગ્રં હરિનીલોપલભૂધરં હસન્તમ્ ॥ ૪૧ ॥

तत्तादृशं निजसुतोदितमम्बुजाक्षं चित्ते धधार मृत्तिकाल उपागतेऽपि ।
 चित्तेन कञ्चनयनं लुटि भावयन्ती तत्याज द्देलमबला किल योगिवत्सा ॥ ४२ ॥
 ततः शरथ्यन्द्रमरीचिरोचिर्विचित्रपारिप्लवकेतनाढ्यम् ।
 विमानमादाय मनोझरुपं प्रादुर्भूवुः किल विष्णुदूताः ॥ ४३ ॥
 वैमानिकांस्तान्नयनाभिरामानवेक्ष्य लृष्टा मशशंस पुत्रम् ।
 विमानमारोप्य विराजमानमनाधि तैः सा अलुमानपूर्वम् ॥ ४४ ॥
 षयमर्चिरुर्वलक्षपक्षान् षडुदुभाससमानिलार्कयन्द्गान् ।
 थपलावरुणोन्द्रघातृलोकान् ङमशोऽतीत्य परं पदं प्रपेदे ॥ ४५ ॥
 स्वयमेव चिकीर्षुरेष मातुश्चरमं कर्म समाजुल्लव बन्धुन् ।
 डिमिडास्ति यते तत्राधिकारः कितवत्येनममी निनिन्दुःश्वैः ॥ ४६ ॥
 अनलं अलुधाऽर्थिताऽपि तस्मै अत नाऽऽदत्त थ बन्धुता तदीया ।
 अथ कोपपरीवृत्तान्तरोऽसावपिलांस्तानशपथ्य निर्ममेन्द्रः ॥ ४७ ॥
 सञ्चित्य काष्ठानि सुशुष्कवन्ति गृहोपकण्ठे धृततोयपात्रः ।
 स दक्षिणे द्रोष्णि ममथ वह्नि ददाड तां तेन थ संयतात्मा ॥ ४८ ॥
 न याचिता वह्निमदुर्गदस्मै शशाप तान् स्वीयजनान् सरोषः ।
 षतः परं वेदअडिष्कृतास्ते द्विजा यतीनां न भवेथ्य भिक्षा ॥ ४९ ॥
 गृहोपकण्ठेषु थ वः श्मशानमधप्रभृत्यस्त्विति ताञ्शशाप ।
 अधापि तद्देशाभवा न वेदमधीयते नो यमिनां थ भिक्षा ॥ ५० ॥
 तदाप्रभृत्येव गृहोपकण्ठेष्व्वासीय्श्मशानं किल अन्त तेषाम् ।
 मडत्सु धीपूर्वकृतापराधो भवेत् पुनः कस्य सुभाय लोके ॥ ५१ ॥
 शान्तः पुमानिति न पीऽनमस्य कार्यं
 शान्तोऽपि पीऽनवशात् कुधमुद्धरेत् सः ।
 शीतः सुभोऽपि मथितः किल थन्दनद्रु-
 स्तीप्राडुताशजनको भवति क्षणेन ॥ ५२ ॥
 यद्यथ्यास्त्रीयतया विभाति तेजस्विनां कर्म तथाऽप्यनिन्दम् ।
 विनिन्द्यकृत्यं किल भार्गवस्य ददुः स्वपुत्रान् कतिचिद्दूकाय ॥ ५३ ॥
 षति स्वजननीमसौ मुनिजनैरपि प्रार्थितां

पुनः पतनवर्जितामतनुसौष्यसन्दोहिनीम् ।

यतिक्षितिपतिर्गतिं वितमसं स नीत्वा तत-

स्ततोऽन्यमतशातने प्रयतते स्म पृथ्वीतले ॥ ५४ ॥

अथ तत्सहायजलजाऽध्रयुपागमेच्छुरभीप्सितेऽत्र विललम्ब अेषकः ।

जलाजाऽध्रिरप्यथ पुरा निजज्ञया कृतवानुद्यीव्यबहुतीर्थसेवनम् ॥ ५५ ॥

आससाह शनकैर्दृशं मुनिर्यस्य जन्म वसुधाघटी स्मृता ।

सा श्रुतिः सकलरोगनाशिनी योऽपिबज्जलधिमेकभिन्दुवत् ॥ ५६ ॥

अद्राक्षीत्सुभगाडिभूषिततनुं श्रीकालउस्तीश्वरं

लिङ्गे सन्निहितं दधानमनिशं यान्द्रो कलां मस्तके ।

पार्वत्या करुणारसार्द्रमनसाऽऽश्रिष्टे(प्लेअसे येरुक्) प्रमोदास्पदं

देवैरिन्द्रपुरोगमैर्जय जयत्याभाष्यमाणं मुनिः ॥ ५७ ॥

स्नात्वा सुवर्णामुभरीसलिलाशयेऽन्तर्गत्वा पुनः प्रणामति स्म शिवं भवान्या ।

आनर्थ्यं भावकुसुमैर्मनसा नुनाव स्तुत्वा य तं पुनरयायत तीर्थयात्राम् ॥ ५८ ॥

लब्ध्वाऽनुज्ञां तज्जराट् कालउस्तिक्षेत्रात् काञ्चीक्षेत्रमागात् पवित्रम् ।

संसारार्थिं सन्तितीर्थोः प्रसिद्धं वृद्धाः प्राढुर्यस्त्रि लोके ज्यमुष्मिन् ॥ ५९ ॥

तत्रैकाम्राधीश्वरं विश्वनाथं नत्वा गम्यं स्वीयभाग्यातिशीत्या ।

देवीं धामान्तर्गतामन्तकारेर्डाई(प्लेअसे येरुक्) रुद्रस्येव जिज्ञासमानाम् ॥ ६० ॥

कल्लालेशं द्राक्ततो नातिदूरे लक्ष्मीकान्तं संवसन्तं पुराणम् ।

कारुण्यार्द्रस्वान्तमन्तादिशून्यं दृष्ट्वा देवं सन्तुतोषैकभक्त्या ॥ ६१ ॥

पुण्डरीकपुरमाययौ मुनिर्यत्र नृत्यति सदाशिवोऽनिशम् ।

वीक्षते प्रकुतिरादिमा लृष्टा पार्वतीपरिणतिः शुचिस्मिता ॥ ६२ ॥

ताण्डवं मुनिजोऽत्र वीक्षते दिव्यचक्षुरमलाशयोऽनिशम् ।

जन्ममृत्युभयभेदि दर्शनात्रेत्तमानसविनोदकारकम् ॥ ६३ ॥

किञ्चात्र तीर्थमिति भिक्षुगणैः कश्चित्

पृष्टोऽब्रवीच्छिवपदाम्बुजसक्तचित्तः ।

सम्प्रार्थितः करुणयाऽस्मरदत्र गङ्गां

देवोऽथ संन्यधित दिव्यसरित् सुतीर्थम् ॥ ६४ ॥

शिवाज्ञयाऽभूदिति तीर्थमेतच्छिवस्य गङ्गां प्रवदन्ति लोके ।

स्नानादमुष्यां विधुतोरुपापाः शनैः शनैस्ताण्डवमीक्षमाणाः ॥ ६५ ॥

शिवस्य नाट्यश्रमकश्चित्तस्य श्रमापनोदाय विचिन्तयन्ती ।

शिवेति गङ्गापरिणामगाऽभूत्ततोऽथवैतत्प्रथितं तदाभ्यम् ॥ ६६ ॥

नृत्यत्तीरउतस्मलज्जलगतेः पर्यापितद्धिन्दुं

पार्श्वे स्वावसतेर्विनोदवशतो यज्जल्लुङ्कन्यापयः ।

नृत्यं तन्वति धूर्जटौ विगलितं प्रेङ्मज्जटामण्डलात्-

तेनैतच्छिवजाल्वीति कथयन्त्यन्ये विपश्चिज्जनाः ॥ ६७ ॥

स्नायं स्नायं तीर्थवर्षेऽत्र नित्यं वीक्षं वीक्षं देवपादाब्जयुग्मम् ।

शोधं शोधं मानसं मानवोऽसौ वीक्षेतेदं ताण्डवं शुद्धयेतः ॥ ६८ ॥

शुद्धं मलद्वर्षितुं क्षमेत पुण्यं पुरारिः स्वयमेव तस्य ।

निमज्जय शम्भुद्युसरित्यमुष्यां दाक्षायणीनाथमुदीक्षते यः ॥ ६९ ॥

धृतीरितः शङ्करयोजितात्मा केनापि भिक्षुर्मुदितो जगाडे ।

तीर्थं तदाप्सुत्य ननाम शम्भोरङ्घ्रिं जितात्मा भुवनस्य गोमुः ॥ ७० ॥

रामसेतुगामनाय सन्धे मानसं मुनिरनुत्तमः पुनः ।

वर्त्मनि प्रयतमानसो व्रजन् सन्देहं सरितं कवेरजाम् ॥ ७१ ॥

यत्पवित्रपुलिनस्थलं पयःसिन्धुवासरसिकाय विष्णवे ।

अभ्यरोयत छिरण्यवाससे पद्मनाभमुष्मनामशालिने ॥ ७२ ॥

सद्यपर्वतसुतातिनिर्मलाभोभिषिक्तभगवत्पदाभ्युजे ।

आकलय्य अबुशिष्य संवृतः प्रास्थिताभिरुचितस्थलाय सः ॥ ७३ ॥

गच्छन् गच्छन् मार्गमध्येऽभियातं गेहं भिक्षुर्मातुलस्याऽऽजगाम ।

दृष्ट्वा शिष्यैस्तं चिरेणामियातं मोहं प्रापन्मातुलः शास्त्रवेदी ॥ ७४ ॥

शुश्राव तं बन्धुजनः सशिष्य स्वमातुलागारमुपेयिवांसम् ।

आगत्य दृष्ट्वा चिरमागतं तं जडर्षं षर्षातिशयेन साश्रुः ॥ ७५ ॥

रुरोह कश्चिन्मुमुदेऽत्र कश्चिज्जडास पूर्वावरितं बभाषे ।

कश्चित्प्रमोदातिशयेन किञ्चिद्भयः स्मलद्भिः प्रणनाम कश्चित् ॥ ७६ ॥

उद्येऽथ तं ज्ञातिजनः प्रमोदी दृष्ट्वा चिरायाक्षिपथं गतोऽभूः ।

द्विदृक्षते त्वां जनताऽतिडाडार्दात्तथाऽपि शङ्कोषि न वीक्षणाय ॥ ७७ ॥

पुत्राः समित्रा न न बन्धुवर्गो न राजबाधा न य चोरभीतिः ।

कृतार्थतामूलपदं यतित्वं प्रसूनवन्तं कृतं मडान्तम् ॥ ७८ ॥
 शाभोपशाभाञ्चितमेव वृक्षं बाधन्त आगत्य न तद्विहीनम् ।
 यथा तथा वा धनिनं दरिद्रा बाधन्त आगत्य दिने दिने स्म ॥ ७९ ॥
 कुटुम्बरक्षागतमानसानामायाति निद्राऽपि सुषुं न जातु ।
 क्व देवतार्था क्व य तीर्थयात्रा क्व वा निषेवा मडतां भवेन्नः ॥ ८० ॥
 अश्रौष्य संन्यासकृतं भवन्तं विप्रात् कुतश्चिद्रुडमागतात्रः ।
 कालोऽत्यगात्ते बहुशयै वैवात्तीर्थस्य छेतोगृहमागतस्त्वम् ॥ ८१ ॥
 यथा शकुन्ताः परवर्षितान् द्रुमान् समाश्रयन्ते सुषुंदांस्त्यजन्त्यपि ।
 परप्रकृगृहान् मठदेवतागृहान्यतिः समाश्रित्य तयोथोज्झति ध्रुवम् ॥ ८२ ॥
 यथा छि पुष्पाण्यभिगम्य षट्पदाः सङ्गृह्ण सारं रसमेव भुञ्जते ।
 तथा यतिः सारमवाप्नुवन् सुषुं गृहागृहाद्येनमेव भिक्षते ॥ ८३ ॥
 यतेर्विरज्यात्मगतिः कलत्रं देहं गृहं संयतमेव सौष्यम् ।
 विरज्जितात्मजस्तनयाः स्वशिष्याः डिमर्थनीयं यतिनो मडात्मन् ॥ ८४ ॥
 मनोरथानां न समाप्तिरिष्यते पुनः पुनः सन्तनुते मनोरथान् ।
 दारानभीपस्युर्धतते दिवानिशं तान् प्राप्य तेभ्यस्तनयानभीप्सति ॥ ८५ ॥
 अनाप्नुवन् दुःखमसौ सुतीव्रं प्राप्नोति येष्टेन वियुज्यते पुनः ।
 सर्वात्मना कामवशस्य दुःखं तस्माद्विरज्जितः पुरुषेण कार्या ॥ ८६ ॥
 विरज्जितमूलं मनसो विशुद्धं तन्मूलमाहुर्मडतां निषेवाम् ।
 भवाद्दृशास्तेन य दूरदेशे परोपकाराय रसामटन्ति ॥ ८७ ॥
 अज्ञातगोत्रा विद्वितात्मतत्त्वा लोकस्य दृष्ट्या जडवद्विमान्तः ।
 यरन्ति भूतान्यनुकम्पमानाः सन्तो यद्दृष्टोपनतोपभोग्याः ॥ ८८ ॥
 यरन्ति तीर्थान्यपि सङ्गृहीतुं लोकं मडान्तो ननु शुद्धभावाः ।
 शुद्धात्मविद्याक्षपितोरुपापास्तज्जुष्टमभ्यो निगदन्ति तीर्थम् ॥ ८९ ॥
 वस्तव्यमत्र कतिचिद्विद्वसानि विद्वंस्त्वदर्शनं वितनुते मुद्वितादि भव्यम् ।
 ओष्यद्वियोगयकिता जनतेयमास्ते दुःखं गतेऽत्र भवितेति भवत्यसङ्गे ॥ ९० ॥
 कोशं क्लेशमलस्य वास्यगृहमायुर्द्रुडसामालयं
 पैशुन्यस्य निशान्तमुत्कटमृषाभाषाविशेषाश्रयम् ।
 छिसामांसलमाश्रिता धनधनाशसानृशंसा वयं

वज्रं दूर्जनसङ्गमं करुणया शोध्या यतीन्दो त्वया ॥ ९१ ॥

संयुनक्ति वियुनक्ति देहिनं दैवमेव परमं मनागपि ।

ॐ सङ्गतिनिवृत्तिकालयोर्निर्विकारलुप्तयो भवेन्नरः ॥ ९२ ॥

मध्याह्निकाले क्षुधितस्तृषार्तः क्व मेऽन्नदातेति वदन्नुपैति ।

यस्तस्य निर्वापयिता क्षुधातः कस्तस्य पुण्यं वदितुं क्षमेत ॥ ९३ ॥

सायं प्रातर्वह्निकार्यं वितन्वन् मज्जंस्तोये दण्डकृष्णाजिनी य ।

नित्यं वार्णां वेदवाक्यान्धधीयन् क्षुद्भ्या शीघ्रं गेहिनो गेहमेति ॥ ९४ ॥

उच्यैः शास्त्रं भाषमाणोऽपि भिक्षुस्तारं मन्त्रं सञ्जपन्वा यतात्मा ।

मध्येघस्रं जाठराग्नौ प्रदीप्ते दण्डो नित्यं गेहिनो गेहमेति ॥ ९५ ॥

यदन्नदानेन निजं शरीरं पुष्पांस्तपोऽयं कुरुते सुतीव्रम् ।

कर्तुस्तदर्थं ददतोऽन्नमर्धमिति स्मृतिः संववृतेऽनवधा ॥ ९६ ॥

पुण्यं गृहस्थेन विद्यक्षणेन गृहेषु सञ्चेतुमलं प्रयासात् ।

विनाऽपि तत्कर्तृनिषेवाणेन तीर्थादिसेवा बहुदुःखसाध्या ॥ ९७ ॥

गृही धनी धन्यतरो मतो मे तस्योपश्रुवन्ति धनं हि सर्वे ।

यौर्येण कश्चित्प्राण्येन कश्चिदानेन कश्चिद्भलतोऽपि कश्चित् ॥ ९८ ॥

सन्तोषयेद्देदविदं द्विजं यः सन्तोषयत्येष स सर्वदिवान् ।

तद्देदविप्रे निवसन्ति देवा इति स्म साक्षाच्छ्रुतिरेव वक्ति ॥ ९९ ॥

स्वधर्मनिष्ठा विदित्ताभिलार्था जितेन्द्रियाः सेवितसर्वतीर्थाः ।

परोपकारप्रतिनो मलान्त आयान्ति सर्वे गृह्णिषो गृहाय ॥ १०० ॥

गृही गृहस्थोऽपि तदश्रुते क्लं यत्तीर्थसेवाभिरवाप्यते जनैः ।

तत्तस्य तीर्थं गृहमेव कीर्तितं धनी वदान्यः प्रवसेन्न कश्चन ॥ १०१ ॥

अन्तःस्थिता भूषकमुप्यश्रुवा बहिःस्थिता गोमुगपक्षिमुप्याः ।

श्रुवन्ति श्रुवाः सकलोपश्रुव्यस्तस्माद्गृही सर्ववरो मतो मे ॥ १०२ ॥

शरीरमूलं पुरुषार्थसाधनं तथ्यान्नमूलं श्रुतितोऽवगम्यते ।

तथ्यान्नमस्माकपमभीषु संस्थितं सर्वं क्लं गेहपतिद्रुमाश्रयम् ॥ १०३ ॥

अवीमि भूयः शृणुताऽऽदरेण वो गृहागतं पूजयताऽऽतुरातिथिम् ।

सम्भूजितो वोऽतिथिरुद्धरेकुलं निराकृतात् किं भवतीति नोच्यते ॥ १०४ ॥

विनाऽभिसन्धिं कुरुत श्रुतीरितं कर्म द्विजा नो जगतामधीश्वरः ।
तुष्येदिति प्रार्थनयाऽपि तेन स्वान्तस्य शुद्धिर्भविताऽचिरेण वः ॥ १०५ ॥

ससंरम्भाश्लिष्यत्सुकृणितिवधूटीकुयतटी-

पटीवत्याटीरागरवनवपङ्गाङ्कितलृष्टः ।

तथाऽप्येते पूता यतिपतिपदाभ्मोजभजन-

क्षाराक्षीणकलेशाः सद्यलृष्टयाभाः सुकृतिनः ॥ १०६ ॥

सन्दिश्येत्थं बन्धुतां भिक्षुराजो भिक्षां यके मातुलस्यैत्र गेले ।

पप्रथ्यैन् मातुलो भुक्तवन्तं किंस्वियच्छन्नं पुस्तकं शिष्यलृष्टे ॥ १०७ ॥

टीका विद्मन् भाष्यगेति भ्रुवाणं तां देहीति प्रोषिषे दत्तवांश्च ।

अद्राक्षीत्तां मातुलस्तस्य बुद्धिं दृष्ट्वाऽऽनन्दीत् षेदमापश्य किञ्चित् ॥ १०८ ॥

प्रबन्धनिर्माणाविचित्रनैपुण्यं दृष्ट्वा प्रमोदं स विवेद किञ्चित् ।

मतान्तराणां किल युक्तिजालैर्निरुत्तरं बन्धनमालुलोके ॥ १०९ ॥

गुरोर्मतं स्वाभिमतं विशेषान्निराकृतं तत्र समत्सरोऽभूत् ।

साधुर्निबन्धोऽयमिति भ्रुवाणस्तं साभ्यसूयोऽपि कृताभिनन्दः ॥ ११० ॥

सेतुं गच्छाम्यालये पुस्तभारं ते न्यस्येमं वर्तते मेऽत्र श्रुवः ।

विद्मन् यद्द्रोगृडादौ परेषां प्रीतिः पूर्णा नस्तथा पुस्तभारे ॥ १११ ॥

धृत्युक्त्वा तैर्मातुलं मस्करीशः शिष्यैर्लृष्यन् सेतुमेष प्रतस्थे ।

प्रस्थातुः श्रीपद्मपादस्य जातं कष्टं यैष्यत्युयनायै निमित्तम् ॥ ११२ ॥

वामं नेत्रं गन्तुरस्यन्तैव आहुः पुस्कोरापि वामस्तथोरुः ।

युक्षावोश्चैर्लन्तं कश्चित्पुरस्तात्तत्सर्वं द्राग्ङोऽगाणित्वा जगाम ॥ ११३ ॥

गतेऽत्र मेने किल मातुलोऽस्य ग्रन्थे स्थितेऽस्मिन् गुरुपक्षडानिः ।

दग्धेऽत्र जायेत मडान् प्रयारो नोक्त्या निराकर्तुमपि प्रभुत्वम् ॥ ११४ ॥

पक्षस्य नाशाद्गुडनाश एव नो वरं गृहेणैव दडामि पुस्तकम् ।

एवं निरुप्य न्यदधाद्भुताशनं युकोश याग्निर्दलतीति मे गृहम् ॥ ११५ ॥

अैतिल्यमाश्रित्य वदन्ति यैवं तदेव मूलं मम भाषणोऽपि ।

यावत्कृतं तावदिडास्य कर्तुः पापं ततः स्याद्द्विविगुणं प्रवक्तुः ॥ ११६ ॥

गच्छन्नसौ कुल्लमुनेर्जगाम तमाश्रमं यत्र य रामथन्द्रः ।

अश्वत्थमूले न्यधितं स्वयापं स्वयं कुशानामुपरि न्यधीदत् ॥ ११७ ॥

तीर्त्वा समुद्रं जनकात्मजायाः सन्दर्शनोपायमनीक्षमाणः ।
 वसुन्धरायां प्रवणाः प्लवङ्गा न वाशिराशौ प्लवनं क्षमन्ते ॥ ११८ ॥
 सञ्चिन्तयन्निति कुशासनसन्निविष्टो ज्योतिस्तदैक्षत विदुरगमेव डिञ्चित् ।
 संव्याप्यवज्जगदिदं सुभशीतलं यत्सम्प्रार्थनीयमनिशं मुनिद्वेषताभिः ॥ ११९ ॥
 आगच्छदात्माभिमुपं निरीक्ष्य सर्वे तद्दुत्तस्थुरुदारवीर्याः ।
 ततः पुमाकारमदृश्यतैतन्मडाप्रभामाण्डलमध्यवर्ति ॥ १२० ॥
 मध्ये प्रभामाण्डलमैक्षताञ्चितं शिवाकृतिं सर्वतपोमयं पुनः ।
 लोपादिमुद्रासहितं मडामुनिं प्राणोधि कुम्भोद्भूतवमादराजनैः ॥ १२१ ॥
 अगस्त्यदृष्ट्वा रघुनन्दनस्ततः स भेदमन्तःकरणोत्थमत्यजत् ।
 प्रायो मलदृशनमेव देहिनां क्षिणोति भेदं रविवन्मडातमः ॥ १२२ ॥
 सभार्यमर्घ्यादिभिरर्चयित्वा रामस्तदङ्घ्रिं शिरसा ननाम ।
 तृष्णीं मुहूर्तं व्यसनार्णवस्थो धृतिं समास्थाय पुनर्बलाषे ॥ १२३ ॥
 दृष्ट्वा भवन्तं पितृवत्प्रमोदे यन्मामगा दुःखमडार्णवस्थम् ।
 मये ममाऽऽत्मानमवामकाभं वंशो मडान्मे तपनात्प्रवृत्तः ॥ १२४ ॥
 न तत्र मादृग्जनिता न जातः पद्व्युतोऽलं प्रथमं सभार्यः ।
 सलक्ष्मणोऽरण्यमुपागतश्च मारीयमाथानिहतान्तरङ्गः ॥ १२५ ॥
 तत्रापि भार्यामलुत च्छलेन स रावणो राक्षसपुङ्गवो मे ।
 सा याधुनाऽशोकवने समास्ते कृशा वियोगात्स्वत एव तन्वी ॥ १२६ ॥
 तीर्त्वा समुद्रं विनिहत्य दृष्टं बलेन सीतां मलता लरामि ।
 यथा तथोपायमुदाहर त्वं न मे त्वदन्योऽस्ति हितोपदेष्टा ॥ १२७ ॥
 धृतीरितो वायमुवाच विद्वान्मा राम शोकस्य वशं गतो भूः ।
 वंशद्वये सन्ति नृपा मडान्तः सम्पाप्य दुःखं परिमुक्तदुःखाः ॥ १२८ ॥
 त्वमग्राणीर्दाशरथे धनुर्भृतां तवानुजस्यापि समो न लक्ष्यते ।
 प्लवङ्गमानामधिपस्य कोटिशो मा मुग्य मा मुग्य वयो विनार्थम् ॥ १२९ ॥
 सहायसम्पत्तिरियं तवास्ति हितोपदेष्टाऽप्यलमस्मि कश्चित् ।
 वारां निधिः किं कुरुते तवायं स्मराधुना गोष्पदमात्रमेनम् ॥ १३० ॥
 पुरेव यार्वब्धिमलं पिबामि शुष्केऽत्र तेन प्रतियाहि लङ्काम् ।
 अयं मया कीर्तिरुपाजिता स्याद्भये तु वार्धो तव सार्जिता स्यात् ॥ १३१ ॥

सेतुं वार्धौ बन्धयित्वा जडि त्वं दृष्टं यौर्याद्येन सीता लृताऽऽसीत् ।
 प्राप्नोषि त्वं कीर्तिमायन्द्रतारं तेनात्राब्धिं बन्धय त्वं कपीन्द्रैः ॥ १३२ ॥
 एत्थं यत्र प्रेरितेऽगस्त्यवाया सेतुं रामो बन्धयामास वार्धौ ।
 तुङ्गैः शृङ्गैर्वानरैस्तेन गत्वा तं लृताऽऽजौ जानकीमानिनाय ॥ १३३ ॥
 तत्तादृक्षे तत्र तीर्थे स भिक्षुः स्नात्वा लक्ष्म्या रामनाथं प्रणम्य ।
 तत्र श्रद्धोत्पत्तये मानुषाणां शिष्येभ्यस्तद्भैरवं सम्यगूये ॥ १३४ ॥
 तन्माहात्म्यं वर्णयन्तं मुनिं तं पप्रच्छैनं कश्चिदेवं विपश्चित् ।
 रामेशाभ्यां किंसमासोपपन्ना पृष्टस्त्रेधाऽवोच्यदेवं समासम् ॥ १३५ ॥
 रघूद्रलस्तत्पुरुषं परं जगौ शिवो बहुव्रीहिसमासमैरयत् ।
 रामेश्वरे नामनि कर्मधारयं परं समाहुः स्म सुरेश्वरादयः ॥ १३६ ॥
 अयेवं निश्चित्योदितं तत्समासं श्रुत्वा तत्रत्यो भुयो योऽभ्यनन्दत् ।
 अम्भोजाङ्घ्रिस्तैरथ स्तूयमानः कश्चिच्छावं तत्र योगीऽनैषीत् ॥ १३७ ॥
 तस्मादार्यः प्रस्थितोऽभूत् सशिष्यस्तीर्थस्नानोपात्तचित्तामलत्वः ।
 पश्यन् देशान्मातुलीयं जगाले गेढं दग्धं तस्य पुस्तेन सार्धम् ॥ १३८ ॥
 श्रुत्वा किञ्चित् भेदमापेदिवान् स मत्वा मत्वा घैर्यमापेदिवान् सः ।
 श्रावं श्रावं मातुलीयस्य तीव्रं दाढं गेढस्यानुकम्पां व्यधत् ॥ १३९ ॥
 विश्वस्य मां निहितवानसि पुस्तभारं तं याददद्गतवडः पतितः प्रमादात् ।
 तावान्न मे सदनदाडङ्गतोऽनुतापो यावांस्तु पुस्तकविनाशङ्गतो मम स्यात् ॥ १४० ॥
 एत्थं भ्रुन्तं तमथो न्यगादीत् पुस्तं गतं बुद्धिरवस्थिता मे ।
 उक्त्वा समारब्ध पुनश्च टीकां कर्तुं स धीरो यतिवृन्दबन्धः ॥ १४१ ॥
 दृष्ट्वा बुद्धिं मातुलस्तस्य भूयो भीतः प्रास्यद्भोजने तन्मनोघ्नम् ।
 किञ्चिद्रव्यं पूर्ववन्नाक्षमिष्ट टीकां कर्तुं केचिदेवं भ्रुवन्ति ॥ १४२ ॥
 अत्रान्तरेऽन्यैर्निजवच्यरद्भिः स्वैस्तीर्थयात्रां दयितैः सतीर्थैः ।
 अर्थादुपेत्याऽऽश्रमतः कनिष्ठैर्जातः सभेटैः स मुनिः समैक्षि ॥ १४३ ॥
 दृष्ट्वा पद्माङ्घ्रिं क्मात्ते प्राणमुस्तत्पादाभ्योऽथरेणून् दधानाः ।
 अन्योन्यं द्रागादद्गुस्ते दद्गुश्चानेकानेडोयोग्यैऽयान्नमांसि ॥ १४४ ॥
 वाणीनिर्जितपन्नगेश्वरगुरुप्रायेतसा येतसा

विभ्राणा यरणं मुनेर्विरचितव्यापल्लवं पल्लवम् ।
 धु-वन्तं प्रभया निवारिततमाशङ्कापदं कामदं
 रेण्डन्तेवसतां समष्टिरसुदृत्तत्याडितात्याडिता ॥ १४५ ॥
 शुभ्राव साडन्तेवसतां समष्टिः स्वदेशकीयां सुभदां सुवार्ताम् ।
 अर्थात् समीपागततः कुतश्चिद् द्विजैन्द्रतः सेवितसर्वतीर्थात् ॥ १४६ ॥
 अथ गुरुवरमनवेक्ष्य नितान्तं व्यथितलृढो मुनिवर्यविनेयाः ।
 कथमपि विदिततदीयसुवार्ताः समधिगताः डिल डेरलदेशान् ॥ १४७ ॥
 अत्रान्तरे यतिपतिः प्रसुवोऽन्त्यकृत्यां कृत्वा स्वधर्मपरिपालनसक्तयितः ।
 आकाशलङ्घिवरकेरमडीरुडेषु श्रीकेरलेषु मुनिरास्त यस्न् विरक्तः ॥ १४८ ॥
 विचरन्नथ केरलेषु विष्वङ्गानिजशिष्यागमनं निरीक्ष्य मौनी ।
 विनयेन मडासुरालयेशं विनयन्नस्तुत निस्तुलानुभावः ॥ १४९ ॥
 सद्यस्तवविमुक्तया प्रकृत्या सिद्धयिद्रूपमिदं जगद्धियित्रम् ।
 कुरुषे जगदीश लीलया त्वं परिपूर्णास्य न डि प्रयोजनेच्छा ॥ १५० ॥
 रजसा सृजसीश सत्त्ववृत्तिस्त्रिजगद्रक्षसि तामसः क्षिणोषि ।
 अडुधा परिकीर्त्यसे य स त्वं विधिवैकुण्ठशिवाभिधाभिरैकः ॥ १५१ ॥
 विविधेषु जलाशयेषु सोऽयं सवितेव प्रतिबिम्बितस्वभावः ।
 अडुद्रूपमिदं प्रविश्य विश्वं स्वयमेकोऽपि भवान् विभात्यनेकः ॥ १५२ ॥
 षति देवमभिष्टुवन् विशिष्टस्तुतितोऽसौ सुरसन्नसन्निविष्टः ।
 शिरकालवियोगदीनचित्तैः शिरसा शिष्यगणैरथो ववन्दे ॥ १५३ ॥
 गुरुणा कुशलानुयोगपूर्वं सद्यं शिष्यगणेषु सान्त्वितेषु ।
 अतिदीनमनाः शनैरवादीष्टजडद्रष्टिकं स पद्मपादः ॥ १५४ ॥
 भगवन्नभिगम्य रङ्गनाथं पथि पद्माक्षमडं निवर्तमानः ।
 अडुधाविडितानुनीतिनीतो अत पूर्वाश्रममातुलेन गेडम् ॥ १५५ ॥
 अडमस्य पुरो भिदावदेन्दोरपि पूर्वाश्रमवासनानुबन्धात् ।
 अपठं भवदीयभाष्यटीकामजयं चात्र कृतानुयोगमेनम् ॥ १५६ ॥
 दग्धमुद्रमुभमुद्रणमन्त्रैर्ध्वस्ततर्कगुरुकापिलतन्त्रैः
 वर्मितो निगमसारसुधाक्तैर्मातुलं तमजयं तव सूक्तैः ॥ १५७ ॥
 अङ्गाभङ्गिविडारकल्पितरुजं काणादसेनामुपे

શસ્ત્રાશસ્ત્રિકૃતં શ્રમં ચ વિષમં પશ્યત્પદાનાં પદે ।

યદ્દીયશ્ચિભવં ચ કાપિલબલે ખેદં મુને તાવકૈઃ

સૂક્તૈર્ચોક્તિકવંશમૌક્તિકમચૈર્નાડડપદ્યતે વર્મિતઃ ॥ ૧૫૮ ॥

અથ ગૂઢહૃદો યથાપુરં મામભિનન્દ્યાડડહિતસત્ક્રિયસ્ય તસ્ય ।

અધિસન્ન નિધાય ભાષ્યટીકામહમસ્યાડડયમશક્ષિતો નિશાયામ્ ॥ ૧૫૯ ॥

યુગપર્યયનૃત્યદુગ્રહાલજ્વલનજ્વાલકરાલકીલજાલઃ ।

દહનોડધિનિશીથમસ્ય ધામ્ના બત ટીકામપિ ભસ્મસાદકાર્ષીત્ ॥ ૧૬૦ ॥

અદહત્સ્વગૂઢં સ્વયં હતાશો વિમતગ્રન્થમસૌ વિદગ્ધુકામઃ ।

મતિમાન્દકરં ગરં ચ ભૈક્ષે વ્યધિતાસ્યેતિ વિજૃમ્ભતે સ્મ વાર્તા ॥ ૧૬૧ ॥

અધુના ઘિષણા યથાપુરં નો વિધુનાના વિશયં પ્રસાદમેતિ ।

વિષમા પુનરીદૃશી દશા નઃ કિમુ યુક્તા ભવદ્ગ્નિક્કુરાણામ્ ॥ ૧૬૨ ॥

ગુરુવર તવ યા ભાષ્યવરેણ્યે વ્યરચિ મયા લલિતા કિલ વૃત્તિઃ ।

નિરતિશયોજ્જ્વલયુક્તિયુતા સા પથિ કિલ હા વિનનાશ કૃશાન્ૌ ॥ ૧૬૩ ॥

પ્રયતેડહં પુનરેવ યદા તાં પ્રવિધાતું બહુધાકૃતયત્ઃ ।

ન યથાપૂર્વમુપક્રમતે તાઃ પટ્યુક્તીર્ભગવન્મમ બુદ્ધિઃ ॥ ૧૬૪ ॥

કૃપાપારાવારં તવ ચરણકોણાગ્રશરણં

ગતા દીના દુનાઃ કતિ કતિ ન સર્વેશ્ચરપદમ્ ।

ગુરો મન્તુર્નન્તુઃ ક ઇવ મમ પાપાંશ ઇતિ ચે-

ન્મૃષા મા ભાષિષ્ઠાઃ પદકમલચિન્તાવધિરસૌ ॥ ૧૬૫ ॥

ઇતિ વાદિનમેનમાર્યપાદઃ કરુણાપૂરકરમ્ભિતાન્તરડ્ગઃ ।

અમૃતાબ્ધિસામૈરપાસ્તમોહૈર્વચનૈઃ સાન્ત્વયતિ સ્મ વલ્ગુબન્ધૈઃ ॥ ૧૬૬ ॥

વિષમો બત કર્મણાં વિપાકો વિષમોહોપમદુર્નિવાર એષઃ ।

વિદિતઃ પ્રથમં મયાડયમર્થઃ કથિતશ્ચાડ્ગ સુરેશદેશિકાય ॥ ૧૬૭ ॥

પૂર્વ શ્ડ્ગક્ષમાઘરે મત્સમીપે પ્રેમણા યાડસૌ વાચિતા પગ્ચપાદી ।

સા મે ચિતાન્નાપયાત્યદ્ધ શોકો યાતાચ્છીઘ્નં તાં લિખેત્યાખ્યદાર્યઃ ॥ ૧૬૮ ॥

આશ્ચાસ્યેત્યં જલજચરણં ભાષ્યકૃત્પગ્ચપાદી-

માચખ્યૌ તાં કૃતિમુપહિતાં પૂર્વયૈવાડડનુપૂર્વ્યા ।

નૈતચ્ચિત્રં પરમપુરુષેડવ્યાહતજ્ઞાનશક્તૌ

तस्मिन् मूले त्रिभुवनगुरौ सर्वविद्यामवृत्तेः ॥ १६८ ॥

प्रसन्नं स विलिख्य पञ्चपादौ परमानन्दभरेण पद्मवाहः ।

उदतिष्ठदतिष्ठदभ्यरोदीत् पुनरुद्रायति तु स्म नृत्यति स्म ॥ १७० ॥

कविताङ्गशालोऽथ केरलक्ष्माकमनः कश्चन राजशेष्पराण्यः ।

मुनिवर्यमभुं मुदं वितेने निजकौटीरनिघृष्टपन्नभाण्यः ॥ १७१ ॥

प्रथते डिमु नाटकत्रयी सेत्यमुना संयमिना ततो नियुक्तः ।

अथमुत्तरमाददे प्रमादादनले साऽऽडुडुतितामुपागतेति ॥ १७२ ॥

मुपतः पठितां मुनीन्दुना तां विलिखन्नेष विसिम्भियेऽथ भूपः ।

वद किं करवाणि किङ्करोऽहं वरद्वेति प्रणमन् व्यजिज्ञापञ्च ॥ १७३ ॥

नृप कालटिनामकाग्रहारा द्विजकर्मनिधिकाशिलोऽथ शम्भुः ।

भवताऽपि तथैव ते विधेया भत पापा एति देशिकोऽशिषत्तम् ॥ १७४ ॥

पद्माङ्घ्रौ प्रतिपद्य नष्टविटतिं तुष्टे पुनः केरल-

क्ष्मापालो यतिसार्वभौमसविधं प्राप्य प्रणम्याञ्जसा ।

लब्ध्वा तस्य मुखात् स्वनाटकवराण्यनन्दपाथोनिधौ

मज्जंस्तत्पदपद्मयुग्ममनिशं ध्यायन् प्रतस्थे पुरीम् ॥ १७५ ॥

एति श्रीमाधवीये तत्तीर्थयान्नाटनार्थकः ।

सङ्क्षेपशङ्करजये सर्गोऽजनि चतुर्दशः ॥ १४ ॥

आदितः लोकाः १५६२ ।

शङ्करदिग्विजयम्

॥ १५. पञ्चदशः सर्गः आचार्यकृतदिग्विजयवर्णनम् ॥

अथ पञ्चदशः सर्गः ॥ १५ ॥

अथ शिष्यवरैर्युतः सलस्रैरनुयातः स सुधन्वना य राज्ञा ।

ककुभो विजिगीषुरेष सर्वाः प्रथमं सेतुमुदारधीः प्रतस्थे ॥ १ ॥

अभवत् किल तस्य तत्र शाक्तैर्गिरिजार्थाकपटान्मधुप्रसक्तैः ।

निकटस्थवितीर्णभूरिमोदस्कुटरिङ्गभत्पटुयुक्तिमान् विवाहः ॥ २ ॥

स हि युक्तिभरैविधाय शाक्तान् प्रतिवाग्व्याडरषोऽपि तानशक्तान् ।

द्विजजातिभङ्गिष्ठताननार्यानि करोल्लोकडिताय कर्मसेतुम् ॥ ३ ॥

अभिपूज्य स तत्र रामनाथं सल पाण्ड्यैः स्ववशे विधाय थोलान् ।

द्रविडांश्च ततो जगाम काञ्चीं नगरीं लस्तिगिरेर्नितम्भकाञ्चीम् ॥ ४ ॥

सुरधाम स तत्र कारयित्वा परविद्यायरणानुसारि चित्रम् ।

अपवार्य य तान्त्रिकानतानीद्भगवत्याः श्रुतिसम्भतां सपर्याम् ॥ ५ ॥

निजपादसरोजसेवनाथै विनयेन स्वयमागतानथाऽऽन्ध्रान् ।

अनुगृह्य स वेङ्कटायलेशं प्रणिपत्याऽऽप विदुर्भराजधानीम् ॥ ६ ॥

अभिगम्य स भक्तिपूर्वमस्यां कृतपूजः कथकैशिकेश्वरेण ।

निजशिष्यनिरस्तदृष्टभुङ्कीन् व्यदधाद्भैरवतन्त्रसावलम्बान् ॥ ७ ॥

अभिवाद्य विदुर्भराऽवादीदथ कर्णाटवसुन्धरामियासुम् ।

भगवन् भुङ्गिभिः कपालिजालैः स हि देशो भवतामगम्यरूपः ॥ ८ ॥

न हि ते भगवदशः सलन्ते निहितेर्थाः श्रुतिषु भ्रवीम्यतोऽलम् ।

अडिते जगतां समुत्सलन्ते मडितेषु प्रतिपक्षतां वलन्ते ॥ ९ ॥

एति वादिनि भूमिपे सुधन्वा यतिराजं निजगावधिजयधन्वा ।

मधि तिष्ठति किं भयं परेभ्यस्तव भक्ते यतिनाथ पामरेभ्यः ॥ १० ॥

अथ तीर्थकराग्राणीः प्रतस्थे डिल कापालिकजालकं विजेतुम् ।
 निशमय्य तमागतं समागात्ककयो नाम कपालिदेशिकाग्र्यः ॥ ११ ॥
 पितृकाननभस्मनाऽनुलिमः करसम्प्राप्तकरोटिरात्तशुलः ।
 सडितो बडुभिः स्वतुल्यवेषैः स एति स्माऽऽल मडामनाः सगर्वः ॥ १२ ॥
 भसितं धृतमित्यदस्तु युक्तं शुचि सन्त्यज्य शिरःकपालमेतत् ।
 वडथाशुचि भर्परं डिमर्थं न कथङ्गारमुपास्यते कपाली ॥ १३ ॥
 नरशीर्षकुशेशयैरलब्ध्वा रुधिराक्तैर्मधुना य भैरवार्याम् ।
 उभया समया सरोरुडाक्ष्या कथमाश्विष्टवपुर्मुदं प्रयायात् ॥ १४ ॥
 एति जल्पति भैरवागमानां लुदयं कापुरुषेति तं विनिन्द्य ।
 निरवासयदात्मवित्समाजात् पुरुषैः स्वैरघिकासिभिः सुधन्वा ॥ १५ ॥
 भ्रुकुटीकुटिलाननश्चलोष्ठः सितमुद्यम्य परश्वधं स भूर्धः ।
 भवतां न शिरांसि येद्विभिन्धां ककयो नाडमिति भ्रुववन्नयासीत् ॥ १६ ॥
 रुषितानि कपालिनां कुलानि प्रलयाम्भोधरभीकरारवाणि ।
 अमुना प्रडितान्यतिप्रसङ्ग्यान्यभियातानि समुधतायुधानि ॥ १७ ॥
 अथ विपकुलं भयाकुलं तद्रुतमालोक्य मडारथः सुधन्वा ।
 कुपितः कवयी रथी निषङ्गी धनुरादाय ययौ शरान् विमुग्ध्यन् ॥ १८ ॥
 अवनीभृति योधयत्यरीस्तांस्त्वरयैकत्र ततोऽन्यतो नियुक्ताः ।
 ककयेन वधाय भूसुराणां द्रुतमासेदुरुदायुधाः सडस्रम् ॥ १९ ॥
 अवलोक्य कपालिसङ्घमाराश्वमनानीकनिकाशमापतन्तम् ।
 व्यथिताः प्रतिपेदिरे शरण्यं शरणं शङ्करयोगिनं द्विजेन्द्राः ॥ २० ॥
 असितोमरपट्टिशत्रिशूलैः प्रजिघांसून् भृशमुज्जिताट्टासान् ।
 यतिराट् स यकार भस्मसात्तान्निजङ्गुङ्गारभुवाऽग्निना क्षणेन ॥ २१ ॥
 नृपतिश्च शरैः सुवर्षापुङ्गुर्विनिङ्कतैः प्रतिपक्षवक्तृपक्षैः ।
 रणरङ्गभुवं सडस्रसङ्घैः समलङ्कृत्य मुदाऽगमन्मुनीन्द्रम् ॥ २२ ॥
 तदनु ककयो लतान् स्वकीयानरुजाश्च द्विजपुङ्गवानुदीक्ष्य ।
 अतिमात्रविदूयमानयेता यतिराजस्य समीपमाप भूयः ॥ २३ ॥
 कुमताश्रय पश्य मे प्रभावं क्लमाप्स्यस्यधुनैव कर्मणोऽस्य ।

ઇતિ હસ્તતલે દધત્કપાલં ક્ષણમધ્યાયદસૌ નિમીલ્ય નેત્રે ॥ ૨૪ ॥
 સુરયા પરિપૂરિતં કપાલં ઝટિતિ ધ્યાયતિ ભૈરવાગમણે ।
 સ નિષીય તદર્ધમર્ધમસ્થા નિદધાર સ્મરતિ સ્મ ભૈરવં ચ ॥ ૨૫ ॥
 અથ મર્ચશિરઃ કપાલમાલી જ્વલનજ્વાલજટાછટસ્ત્રિશૂલી ।
 વિકટપ્રકટાટ્ટહાસશાલી પુરતઃ પ્રાદુરભૂમહાકપાલી ॥ ૨૬ ॥
 તવ ભક્તજનદ્રુહં દૃશા સગ્જહિ દેવેતિ કપાલિના નિયુક્તઃ ।
 કથમાત્મનિ મેડપરાધ્યસીતિ કકચસ્યૈવ શિરો જહાર રુષ્ટઃ ॥ ૨૭ ॥
 યમિનામૃષભેણ સંસ્તુતઃ સન્નયમન્તર્ધિમવાપ દેવવર્યઃ ।
 અખિલેડપિ ખિલે કુલે ખલાનામમુમાનર્યુરલં દ્વિજાઃ પ્રહૃષ્ટાઃ ॥ ૨૮ ॥
 યતિરાડય તેષુ તેષુ દેશેષ્વિતિ પાષણ્ડપરાન્ દ્વિજાન્ વિમથ્નન્ ।
 અપરાન્તમહાર્ણવોપકણ્ઠં પ્રતિપેદે પ્રતિવાદિદર્પહન્તા ॥ ૨૯ ॥
 વિલલાસ ચલત્તરડ્ગહસ્તૈર્નદરાજોડભિનયન્નિગૂઢમર્થમ્ ।
 અવધીરિતન્દુન્દુભિસ્વનેન પ્રતિવાદીવ મહાન્ મહારવેણ ॥ ૩૦ ॥
 બહુલભ્રમવાનયં જડાત્મા સુમનોભિર્મથિતશ્ચ પૂર્વમેવ ।
 ઇતિ સિન્ધુમુપેક્ષ્ય સ ક્ષમાવાનિવ ગોકર્ણમુદારધીઃ પ્રતસ્થે ॥ ૩૧ ॥
 અવગાહ્ય સરિત્પતિં સ તત્ર પ્રિયમાસાઘ તુષારશૈલપુત્ર્યાઃ ।
 સ્તવસત્તમમદ્ભુતાર્થચિત્રં રચયામાસ ભુજડ્ગવૃત્તરમ્યમ્ ॥ ૩૨ ॥
 તદનન્તરમાગમાન્તવિદ્યાં પ્રણતેભ્યઃ પ્રતિપાદ્યન્તમેનમ્ ।
 હરદત્તસામ્હયોડધિગમ્ય સ્વગુરુઃ સડ્ગિરતે સ્મ નીલકણ્ઠમ્ ॥ ૩૩ ॥
 ભગવન્નિહ શકુરાભિધાનો યતિરાગત્ય જિગીષુરાર્થપાદાન્ ।
 સ્વવશીકૃતભટ્ટમણ્ડનાદિઃ સહ શિષ્યૈર્ગિરિશાલયે સમાસ્તે ॥ ૩૪ ॥
 ઇતિ તદ્વચનં નિશમ્ય સમ્યગ્ગચિતાનેકનિબન્ધરત્નહારઃ ।
 શિવતત્પરસૂત્રભાષ્યકર્તા પ્રહસન્ વાયમુવાચ શૈવવર્યઃ ॥ ૩૫ ॥
 સરિતાં પતિમેષ શોષયેદ્ધા સવિતારં વિચતઃ પ્રપાતયેદ્ધા ।
 પટવત્સુરવર્ત્મ વેષ્ટયેદ્ધા વિજયે નૈવ તથાડપિ મે સમર્થઃ ॥ ૩૬ ॥
 પરપક્ષતમિસ્રચગ્ચદર્કૈર્મમ તર્કૈર્બહુધા વિશીર્યમાણમ્ ।
 અધુનૈવ મતં નિજં સ પશ્યત્વિતિ જલ્પન્નિરગાદનલ્પકોપઃ ॥ ૩૭ ॥

सितभूतितरङ्गिताभिलाङ्गैः स्फुटरुद्राक्षकलापकम्रकण्डैः ।
 परिवीतमधीतशैवशास्त्रैर्मुनिरायान्तममुं ददर्श शिष्यैः ॥ ३८ ॥
 अधिगत्य मडर्षिसन्निकर्षं कविरातिष्ठिपदात्मपक्षमेषः ।
 शुक्तातकृतात्मशास्त्रतः प्राक्कपिलाचार्यं धवाऽऽत्मशास्त्रमध्वा ॥ ३९ ॥
 भगवन् क्षणमात्रमीक्ष्यतां तत्प्रथमं तु स्फुरद्वृत्तिपाटवं मे ।
 धति देशिकपुङ्गवं निवार्य व्यवदत्तेन सुरेश्वरः सुधीशः ॥ ४० ॥
 परपक्षभिसावलीमरावैरवयनैस्तस्य मतं यथाऽऽ दृष्टी ।
 अथ नीलगलः स्वपक्षरक्षां जडद्वैतमपाकरिष्युञ्जये ॥ ४१ ॥
 सुमते तत्र कौशलं विजने स्वयमेवैष मुनिः प्रतिभ्रवीतु ।
 धति तं विनिवर्त्य नीलकण्ठो यतिकण्ठीरवसम्भुपस्तदाऽऽसीत् ॥ ४२ ॥
 प्रशमिंस्तदसीति यस्त्रयीडैः कथितोऽर्थः स न युज्यते त्वदिष्टः ।
 अभिधा तिमिरप्रकाशयोः किं घटते ङन्त विरुद्धधर्मवत्वात् ॥ ४३ ॥
 रवितत्प्रतिभिम्भयोरिवाभिद्धतामित्यपि तत्त्वतो न वाच्यम् ।
 मुकुरे प्रतिभिम्भितस्य मिथ्यात्वगतेर्योमशिवादिदेशिकोक्त्या ॥ ४४ ॥
 मुकुरस्थमुपस्य भिम्भवङ्गनादभिधया पार्श्वगलोकलोकनेन ।
 प्रतिभिम्भितमाननं मृषा स्यादिति भावत्कमतानुगोक्तिः का य ॥ ४५ ॥
 न य मायिकशुभ निष्ठमौढ्येश्वरसार्वज्ञविरुद्धधर्मभाघातु ।
 उभयोरपि चित्स्वरूपताया अविशेषादभिदैव वास्तवीति ॥ ४६ ॥
 न हि मानशतैः स्थितस्य भाघाऽपरथा दत्तजलाञ्जलिर्भिधा स्यात् ।
 विपरीतल्यत्वगोत्वभाघाद्धयपश्चोर्निजपुण्ड्रैक्ययुक्त्या ॥ ४७ ॥
 यद्वि मानगतस्य ङानमिष्टे न भवेत्तर्हि न येश्वरोऽलमस्मि ।
 धति मानगतस्य शुभसर्वेश्वरभेदस्य न ङानमप्यभीष्टम् ॥ ४८ ॥
 धति युक्तिशतैः स नीलकण्ठः कविरक्षोभयद्वितीयपक्षम् ।
 निगमान्तवयःप्रकाश्यमानं कलभः पद्मवनं यथा प्रकुल्लम् ॥ ४९ ॥
 अथ नीलगलोक्तदोषजालो भगवानेवमवोचदस्तु कामम् ।
 शृणु तत्त्वमसीति सम्प्रदाय श्रुतिवाक्यस्य परावरेऽभिसन्धिम् ॥ ५० ॥
 ननु वाच्यगता विरुद्धताधीरिड सोऽसावितिवद्विरोधङाने ।
 अविरोधि तु वाच्यमाददैक्यं पदयुग्मं स्फुटमाड को विरोधः ॥ ५१ ॥

यद्विडोक्तमतिप्रसञ्जनं लो न भवेन्नो हि गवाश्वयोः प्रमाणात् ।
 अभिदाघटकं तयोर्यतः स्याद्दुर्भयोर्लक्षायाऽभिदानुभूतिः ॥ ५२ ॥
 ननु मौढ्यसमस्तवित्त्वधर्मान्वितशुभ्रेश्वररूपतोऽतिरिक्तम् ।
 उभयोः परिनिष्ठितं स्वरूपं भत नास्त्येव यतोऽत्र लक्षाणां स्यात् ॥ ५३ ॥
 एति येन समीक्ष्यमाणशुभ्रेश्वररूपस्य य कल्पितत्वयुक्त्या ।
 तदधिष्ठितसत्यवस्तुनोऽह्दा नियमेनैव सदाऽभ्युपेयतायाः ॥ ५४ ॥
 भवताऽपि तथा हि दृश्यदेहाद्यलभन्तस्य जडत्वमभ्युपेयम् ।
 परिशिष्टमुपेयमेकरूपं ननु किञ्चिद्धि तदेव तस्य रूपम् ॥ ५५ ॥
 जगतोऽसत् अवेमेव युक्त्या त्वनिर्गुण्यत्वत् अत्र कल्पितत्वात् ।
 तदधिष्ठित भूतरूपमेधं ननु किञ्चिद्धि तदीश्वरस्य सत्यम् ॥ ५६ ॥
 तद्विड श्रुतिगोभयस्वरूपे निर्गुणाधौ न हि मौढ्यसर्ववित्त्वे ।
 न जपाकुसुमात्तलोडितिभ्रः स्फुटिके स्थान्निरुपाधिके प्रसक्तिः ॥ ५७ ॥
 अपि भेदधियो यथार्थतायां न भयं भेददृशः श्रुतिर्भवीतु ।
 विपरीतदृशो ह्यनर्थयोगो न भिदाधीविपरीतधीर्यतः स्यात् ॥ ५८ ॥
 अभिदा श्रुतिगाऽध्यतात्विकी येत्युरुषार्थश्रवाणं न तद्गतौ स्यात् ।
 अशिवोऽलमिति भ्रमस्य शास्त्राद्भिद्युमानत्वगतैरिवास्ति बाधः ॥ ५९ ॥
 तदभाधितकल्पनाक्षतिर्नो श्रुतिसिद्धात्मपरैक्यबुद्धिबाधः ।
 निगमात् प्रबलं विलोक्यते माकराणं येन तदीरितस्य बाधः ॥ ६० ॥
 ऋषिभिर्बुद्ध्या परात्मतत्त्वं पुरुषार्थस्य य तत्त्वमध्यथोक्तम् ।
 तदभास्य निर्गुणितप्रकारो भवताऽसौ कथमेक अवे धार्थः ॥ ६१ ॥
 प्रबलश्रुतिमानतो विरोधे बलहीनस्मृतिवाच्य अवे मेयाः ।
 एति नीतिबलात्रयीविरुद्धं न ऋषीणां वचनं प्रमात्वमीयात् ॥ ६२ ॥
 (“विरोधेत्वनपेक्षं स्यादसति ह्यनुमानम्” एति जैमिनीयसूत्रम् ।)
 ननु युक्तियुतं मर्षिवाक्यं श्रुतिवद्ग्राह्यतमं परं तथा हि ।
 प्रतिदेहमसौ विभिन्न आत्मा सुषुप्तुःपादिविचित्रतावलोकात् ॥ ६३ ॥
 यद्वि याऽऽत्मन ऐकता तदानीमतिदुःखी युवराजसौष्यमीयात् ।
 अमुकः ससुषुप्तोऽमुकस्तु दुःखीत्यनुभूतिर्न भवेत्तयोरभेदात् ॥ ६४ ॥

अयमेव विदन्वितश्च कर्ता न छि कर्तृत्वमयेतनस्य दृष्टम् ।
 अत एव भुञ्जेर्भवेत्स कर्ता परभोक्तृत्वमतिप्रसङ्गदुष्टम् ॥ ६५ ॥
 पुरुषार्थं छिद्येष्टं दुःखनाशः सकलस्यापि सुखस्य दुःखयुक्त्वात् ।
 अतिछेयतया पुमर्थता नो विषयुक्तान्नवदित्यभेद्युक्तेः ॥ ६६ ॥
 छिति येन सुभाद्विचित्रताया मनसो धर्मतयाऽऽत्मभेदकत्वम् ।
 न कथञ्चन युज्यते पुनः सा घटयेत्प्रत्युत मानसीयभेदम् ॥ ६७ ॥
 चित्तियोगविशेष एव देहे कृतिमत्ताघटकोऽप्ययेतने स्यात् ।
 तदभावात् एव कर्तृता स्यान्न वृषादेरिति कल्पनं वरीयः ॥ ६८ ॥
 विषयोत्थसुखस्य दुःखयुक्त्येऽप्यलयं ब्रह्मसुखं न दुःखयुक्तम् ।
 पुरुषार्थतया तदेव गम्यं न पुनस्तुच्छकदुःखनाशमात्रम् ॥ ६९ ॥
 छिति युक्तिशतोपबृद्धितार्थैर्वचनैः श्रुत्यवरोधमोविदल्लैः ।
 यतिरात्ममतं प्रसाध्य शैवं परकृद्दर्शनदारुणैरजैपीत् ॥ ७० ॥
 विजितो यतिभूता स शैवः सऽहं गवेषां विसृज्य य स्वभाष्यम् ।
 शरणं प्रतिपेदिवान् मडर्षि उरदत्तममुषैः सऽऽऽत्म शिष्यैः ॥ ७१ ॥
 यमिनामृषभेण नीलकण्ठं जितमाकर्ण्य मनीषिधुर्यवर्यम् ।
 सऽसोदयनादयः कवीन्द्राः परमद्वैतमुपश्रुत्कम्पिरे स्म ॥ ७२ ॥
 विषयेषु वितत्य नैजभाष्याण्यथ सौराष्ट्रमुषेषु तत्र तत्र ।
 बहुधा विबुधैः प्रशस्यमानो भगवान् द्वारवतीं पुरीं विवेश ॥ ७३ ॥
 भुज्योरतितमशङ्कयकाकृतिलोडालतसम्भृतप्राणाङ्गुः ।
 शरदण्डसडोदरोर्ध्वपुण्ड्रास्तुलसीपर्णसिनाथकण्ठिशाः ॥ ७४ ॥
 शतशः समवेत्य पाञ्चरात्रास्त्वमृतं पञ्चभिदाविदां वदन्तः ।
 मुनिशिष्यवरैरतिप्रगल्भैर्मृगराजैरिव कुञ्जराः प्रभङ्गाः ॥ ७५ ॥
 छिति वैष्णवशैवशाक्तसौरप्रमुजानात्मवशंवदान्विधाय ।
 अतिवेलवयोऽरीनिरस्तप्रतिवाद्युज्जयनीं पुरीमयासीत् ॥ ७६ ॥
 सपदि प्रतिनादितः पयोदस्वनशङ्खाकुलगेडकेडिजालैः ।
 शशभृन्कुटार्डणामृदङ्गध्वनिरश्रूयत तत्र मूर्च्छिताशः ॥ ७७ ॥
 मकरध्वजविद्विडासिदिद्वाञ्चमल्लुत्पुष्पसुगन्धवन्मरुदृभिः
 अगङ्गद्वयधूपधूपिताशं स मडाडालनिवेशनं विवेश ॥ ७८ ॥

भगवानभिवन्धे चन्द्रमौलिं मुनिवृन्दैरभिवन्धेपादपद्मः
 श्रमहारिणि मण्डपे मनोज्ञे स विशश्रामे विसृत्वरप्रभावः ॥ ७९ ॥
 कवये कथयास्मदीयवार्तामिह सौम्येति स भट्टभास्कराय ।
 विससर्ज वशवदाग्रगण्यं मुनिरभ्यर्णगतं सनन्दनार्यम् ॥ ८० ॥
 अभिरूपकुलावतंसभूतं बहुधाव्याकृतसर्ववेदराशिम् ।
 तमयत्ननिरस्तदुःसपत्नं प्रतिपद्यैत्यमुवाच वावदूकः ॥ ८१ ॥
 जयति स्म दिगन्तगीतकीर्तिर्भगवाञ्छङ्करोगियङ्कवतीं
 प्रथयन् परमाद्धितीयतत्त्वं शमयंस्तत्परिपन्थिवादिदर्पम् ॥ ८२ ॥
 स जगाद बुधाग्रणीर्भवन्तं कुमतोत्प्रेक्षितसूत्रवृत्तिजालम् ।
 अभिभूय वयं त्रयीशिष्यानां समवादिभ्य परावरेऽभिसन्धिम् ॥ ८३ ॥
 तदिदं परिगृह्यतां मनीषिन् मनसाऽऽलोक्य निरस्य दुर्मतं स्वम् ।
 अथवाऽस्मदुदग्रतर्कवज्रप्रतिघातात् परिदक्ष्यतां स्वपक्षः ॥ ८४ ॥
 एति तामवलेलपूर्ववर्णां गिरमाकर्ण्य तदा स लब्धवर्णः ।
 यशसां निधिशेषदात्तरोषस्तमुवाच प्रहसन् यतीन्द्रशिष्यम् ॥ ८५ ॥
 ध्रुवमेष न शुश्रूवानुदन्तं मम दुर्वादिवयस्ततीर्नुदन्तम् ।
 परकीर्तिभिसाङ्कुरानदन्तं विदुषां मूर्धसु नानटत्पदं तम् ॥ ८६ ॥
 मम वल्गति सूक्तिगुम्फुवृन्दे कर्णभुञ्जत्यितमल्पतामुपैति ।
 कपिलस्य पलायते प्रलापः सुधियां डैव कथाऽधुनातनानाम् ॥ ८७ ॥
 एति वादिनमभ्रवीत् सनन्दः कुशलोऽथैनमविज्ञा माऽवमंस्थाः ।
 न हि दारितभूधरोऽपि टङ्कः प्रभवेद्भ्रजमणिप्रभेदनाय ॥ ८८ ॥
 स तमेवमुदीर्य तीर्थकीर्तेरुपकण्ठं प्रतिपद्य सद्दिदग्धः ।
 सकलं तदवोयदानुपूर्व्यां स भडात्माऽपि यतीशमाससाह ॥ ८९ ॥
 अथ भास्करमस्करिप्रवीरौ बहुधाक्षेपसामर्थनप्रवीणौ ।
 बहुभिर्वयनैरुदारवृत्तैर्व्यधतां विजयैषिणौ विवादम् ॥ ९० ॥
 अनयोरतिथित्रशब्दशय्यां दधतोर्दुर्नयभेदशक्तयुक्तयोः ।
 पटुवादमृधेऽन्तरं तटस्थाः श्रुतवन्तोऽपि न किञ्चनान्वविन्दन् ॥ ९१ ॥
 अथ तस्य यतिः समीक्ष्य दाक्ष्यं निजपक्षाञ्जशरञ्जडाञ्जभूतम् ।

अधुनाऽऽक्षि पदस्य पक्षमार्थो विबुधानां पुरतोऽप्रभातकक्ष्यम् ॥ ८२ ॥

अथ भास्करवित्स्वपक्षगुण्यै विधुतो वाग्मिधरः प्रगल्भयुक्त्या ।

श्रुतिशीर्षवयःप्रकाश्यमेवं कविरद्वैतमपाकश्चिष्युत्तये ॥ ८३ ॥

प्रशमिंस्त्वदुदीरितं न युक्तं प्रकृतिर्जवपरात्मभेदिकेति ।

न भिनन्ति हि ज्वगेशगा वोभयभावस्य तद्दुत्तरोद्भवत्वात् ॥ ८४ ॥

मुनिरेवमिदोत्तरं अभाषे मुकुरो वा प्रतिभिम्बभिम्बभेदी ।

कथमीस्य वक्त्रमात्रगश्चेत्स्थितिमात्राश्रित्यं तथेति तुल्यम् ॥ ८५ ॥

स्थितिमात्रगप्रकृत्युपाधेर्जडतो बिम्बपरात्मपक्षपातम् ।

प्रतिभिम्बितज्ववपक्षपातो मुकुरस्येव विरुध्यते न जातु ॥ ८६ ॥

अविकारिनिरस्तसङ्गबोधैकरसात्माश्रयता न युज्यतेऽस्याः ।

अत एव विशिष्टसंश्रितत्वं प्रकृतेः स्यादिति नापि शङ्कनीयम् ॥ ८७ ॥

न हि मानकथा विशिष्टगत्वे भवदापादितं छक्षते तथा हि ।

अडमज्ञ एति प्रतीतिरेषा न हि मानत्वमिडाश्रुते तथा येत् ॥ ८८ ॥

अनुभव्यडमित्यपि प्रतीतेरनुभूतेश्च विशिष्टनिष्ठता स्यात् ।

अजडानुभवस्य नो जडान्तःकरणस्थत्वमितीष्टता न तस्याः ॥ ८९ ॥

ननु दालकता यथाग्नियोगादधिदूटं व्यपदिश्यते तथैव ।

अनुभूतिमदात्मयोगतोऽन्तःकरणे सा व्यपदिश्यतेऽनुभूतिः ॥ ९० ॥

एति येनैवमिडापि तस्य मायाश्रयचिन्मात्रयुते तथोपचारः ।

न पुनस्तदुपाधियोगतोऽन्तःकरणस्येति समाऽन्यथागतिर्हि ॥ ९०१ ॥

न य तत्र हि बाधकस्य सत्वादिभ्यस्तु प्रकृतेर्न साऽस्त्यभाधात् ।

एति वाच्यमिडापि तज्जयित्ते तदुपाश्रित्ययुतेश्च बाधकत्वात् ॥ ९०२ ॥

अधिसुम्यपि चित्तवर्ति तत्स्यायदि याज्ञानमिदं लुदाश्रितं स्यात् ।

तदिडास्ति न मानमुक्तरीत्या प्रकृतेर्दृश्यविशिष्टनिष्ठतायाम् ॥ ९०३ ॥

ननु न प्रतिबन्धिकैव सुभाविति सा दूरत एव चिद्रतेति ।

प्रतिबन्धकशुन्यता तु सुमेः परमात्मैक्यगतः सतेति वाक्यात् ॥ ९०४ ॥

न य तत्र य तत्स्थितिप्रतीतिः सति सम्पद्य विदुर्न डीति वाक्यात् ।

श्रुतिगीस्तदधिक्लिपत्यभावाप्रतिपत्तेर्न य निह्वोऽत्र नेति ॥ ९०५ ॥

કિમુ નિત્યમનિત્યમેવ ચૈતત્પ્રથમો નેહ સમસ્તિ ચુક્યભાવાત્ ।
 અનિવર્તકસત્વતોડસ્ય નાન્ત્યો ન હિ ભિન્દ્યાદવિરોધિ ચિત્રકાશઃ ॥ ૧૦૬ ॥
 ન ચ તચ્છમયેજ્જડપ્રકાશોડપ્યવિરોધાત્ સુતરાં જડત્વતોડસ્ય ।
 તદિહાપ્રતિબન્ધકત્વમસ્ય પ્રભવેત્ કિન્તિવહ તદ્ભમાગ્રહાદિ ॥ ૧૦૭ ॥
 ઇતિ ચેદિદમીર્ય ભ્રમઃ કો મનુજોડહં ત્વિતિ શેમુષીતિ ચેન્ન ।
 અતિવિસ્મૃતિશીલતા તવાહો ગદિતુઃ સર્વપદાર્થસકુરસ્ય ॥ ૧૦૮ ॥
 પ્રમિતિત્વમુપાશ્રયન્ પ્રતીતેરમુકઃ ખાણ્ ઇતિ સ્વાશાસ્ત્રસિદ્ધાત્ ।
 ભિદભિદ્વયગોત્તરત્વહેતોર્ધિયમેતાં તુ કિમિત્યુપેક્ષે ત્વમ્ ॥ ૧૦૯ ॥
 અનુમાનમિદં તથા ચ સિદ્ધં વિપ્રતા ધીઃ પ્રમિતિર્ભિદાભિદત્વાત્ ।
 ઇહ ચારુ નિદર્શનં ભવેત્ સા તવ ખાણ્ડોડયમિતિ પ્રતીતિરેષા ॥ ૧૧૦ ॥
 નનુ સંહનનાત્મધીઃ પ્રમાણં ન ભવત્યેવ નિષિદ્ધ્યમાનગત્વાત્ ।
 ઇદમિતિ પ્રતિપન્નરૂપ્યધીવત્પ્રભલા સત્પ્રતિપક્ષતેતિ ચેન્ન ॥ ૧૧૧ ॥
 વ્યભિચારયુતત્વતોડસ્ય ખાણ્ડઃ પશુરિત્યત્ર તદન્યધીસ્થમુણ્ડે ।
 ઇતરત્ર નિષિધ્યમાનખાણ્ડોલ્લિખિતત્વેન નિરુક્તહેતુમત્વાત્ ॥ ૧૧૨ ॥
 નનુ હેતુરયં વિવક્ષ્યતેડત્ર પ્રતિપન્નોપધિકે નિષેધગત્વમ્ ।
 ઇતિ ચેન્ન વિવક્ષિતસ્ય હેતોર્વ્યભિચારાત્ પુનરપ્યમુત્ર ચૈવ ॥ ૧૧૩ ॥
 નનુ ગોત્વ ઉપાધિકે ત્વમુષ્ય પ્રતિપન્નસ્ય હિ તત્ર નો નિષેધઃ ।
 અપિ તુ પ્રથમાનમુણ્ડ ઇત્યત્ર તથા ચ વ્યભિચારિતા ન હેતોઃ ॥ ૧૧૪ ॥
 ઇતિ ચેન્ન વિકલ્પનાસહત્વાત્ કિમુ ખાણ્ડસ્ય તુ કેવલે નિષેધઃ ।
 ઉત ગોત્વસમન્વિતે સ મુણ્ડે પ્રથમો નો ઘટતે પ્રસક્ત્યભાવાત્ ॥ ૧૧૫ ॥
 ન હિ જાત્વપિ ખાણ્ડકે પ્રસક્તઃ પરમુણ્ડસ્તિત્વિ સમ્પ્રસક્ત્યભાવઃ ।
 ચરમોડપિ ન ગોત્વયુક્તમુણ્ડે ખલુ ખાણ્ડસ્ય નિષેધકાલ એવ ॥ ૧૧૬ ॥
 સ્વવિશેષણભૂતગોત્વ એવ સ્ફુટમેતસ્ય નિષેધનં શ્રુતં સ્યાત્ ।
 તદિહોદિતહેતુસત્વતોડસ્ય વ્યભિચારો દૃઢવજ્જલેપ એવ ॥ ૧૧૭ ॥
 નનુ ભાતિતરામુપાધિરત્રાદલદેતદ્વ્યવહર્તૃતિ ચેન્ન ।
 અહમોડનુભવેન સાધનવ્યાપકભાવાદવગત્યનન્તરં ચ ॥ ૧૧૮ ॥
 નનુ તદ્વ્યવહારસચ્છિદાયા ઇહ તલ્લેન કમિત્યનેન મુક્તૌ ।
 શ્રુતિવાક્યગતેન સમ્પ્રતીતેર્વ્યવહર્તુર્ન કથં છિદેતિ ચેન્ન ॥ ૧૧૯ ॥

तद्विदं घटते मतेऽस्मदीये तदभोधोल्लसितत्वतोऽभिलस्य ।
तदभोधलये लयोपपत्तेर्जगतः सत्यतया छिदा न ते स्यात् ॥ १२० ॥
ननु पञ्चसु तु स्थलेषु भेदो ऽभिमिदा नो तु शरीरदोऽभिनोस्ते ।
प्रथितस्थलपञ्चकेतरत्वात् कृलिता ऽभ्यत्र तथा य उेत्वसिद्धिः ॥ १२१ ॥
एति येन विकल्पनासत्त्वान्मिलितानां भिदभेदतन्त्रता किम् ।
उत वा पृथगेव तत्र नाऽऽद्यो मिलिताः पञ्च न हि क्वचिद्यतः स्युः ॥
यस्मोऽपि न युज्यते तदाऽऽङ्गाङ्गिकभावस्य य तन्त्रता न किं स्यात् ।
न य योजकगौरवं य दोषः प्रकृते तस्य तवापि सम्मतत्वात् ॥ १२३ ॥
अपि यान्यतमस्य जातितद्भ्रमृतीनां घटकत्व आग्रहश्चेत् ।
अपि सोऽत्र न दुर्लभचिदात्माङ्गकयोः कारणाकार्यभावभावात् ॥ १२४ ॥
न य वाच्यमिदं परात्मजत्वात्सकलस्यापि न श्रुवकार्यतेति ।
तदभेदत एव सर्वकस्याप्युपपत्तेरिह श्रुवकार्यतायाः ॥ १२५ ॥
तदसिद्धिमुष्मानुमानदोषानुदयादुक्तनयस्य निर्मलत्वम् ।
अमधीप्रमितित्ववेदिनोऽतस्तव न भ्रान्तिपदार्थ एव सिध्येत् ॥ १२६ ॥
अपि य अत्र अेष किं तवान्तःकरणास्येति चिदात्मनोऽथवाऽसौ ।
परिणाम एवास्तिमो न तस्याऽऽत्मगतत्वानुभवस्य लङ्गापत्तेः ॥ १२७ ॥
ननु रक्ततमप्रसूनयोगात् स्फुटिके संस्फुरणं यथाऽरुणिम्नः ।
अमसंयुत चित्तयोगतोऽस्य अमलास्यानुभवस्तथाऽऽत्मनि स्यात् ॥ १२८ ॥
एति येदयमीरयाऽऽत्मयोगो अमलास्याऽऽश्रित अेष सन्नसन्वा ।
प्रथमो घटते न संसृजेस्तेऽपरथाभ्यातिवदस्य शुन्यकत्वात् ॥ १२९ ॥
यस्मोऽपि न युज्यतेऽपरोक्षप्रथमस्यानुपपद्यमानतायाः ।
परिणामविशेष आत्मनोऽसौ अत्र एत्येष न युज्यतेऽन्त्यपक्षः ॥ १३० ॥
असमागतयाऽऽत्मनो निरस्तेतरयुक्तेः परिणत्ययोग्यतायाः ।
परिणत्ययुज्येच्च योग्यतायामपि बुद्ध्याकृतितश्चिदात्मनोऽस्य ॥ १३१ ॥
न हि नित्यचिदाश्रयप्रतीयः परिणामः पुनरन्यचित्स्वरूपः ।
गुणयोः समुदायगत्ययोगाद्गुणतावान्तरजातितः सजात्योः ॥ १३२ ॥
युगपत्समवैति नो हि शौकल्यद्वयकं यत्र य कुत्रचिद्यदेतत् ।

ननु शिन्न गुणो गुणी तथा य प्रसरेन्नोदितदुष्टतेति चेन्न ॥ १३३ ॥
 कटकाश्रयभूतदीमळेभ्र रुचकाधारकभाववत्तथैव ।
 अविनाशिविद्याश्रयस्य भूयोऽन्यविद्याधारतया स्थितेरयोगात् ॥ १३४ ॥
 न य संस्कृतिरग्रलोऽप्यविद्या भ्रमशाब्दार्थनिरुक्त्यसम्भवेऽपि ।
 भ्रमसंज्ञितवस्त्वसम्भवेन भ्रमसम्पादितसंस्कृतेरयोगात् ॥ १३५ ॥
 अपि नाग्रलंघं चितेरभावश्चित्पत्रग्रलंघास्य नित्यतायाः ।
 तदसम्भवतो न वृत्यभावस्तदभावेऽपि विद्यात्मनोऽवभासात् ॥ १३६ ॥
 न य भ्रञ्जकमीक्ष्यते न तस्थोपगमे दुःखजडानृतात्मकस्य ।
 एति वाच्यमभ्यवृत्तिरेदेश्वरभोधस्य निवर्तकत्वयोगात् ॥ १३७ ॥
 अपि येष्टतदन्यहेतुधीजे जगतः कृत्यकृती न ते घटेते ।
 सकलव्यवहारसङ्कृत्वात्तदलं ज्वनिकाऽपि दुर्लभा ते ॥ १३८ ॥
 एति युक्तिशतैरमर्त्यकीर्तिः सुमतीन्द्रं तमतन्द्रितं स जित्वा ।
 श्रुतिभावविरोधिभावभाजं विमतग्रन्थमभन्थरं ममन्थ ॥ १३९ ॥
 एति भास्करदुर्मतेऽभिभूते भगवत्पादकथासुधा प्रसस्रे ।
 धनवार्षिकवारिवाडजावे विगते शारदयन्द्रयन्द्रिकेव ॥ १४० ॥
 स कथाभिरवन्तिषु प्रसिद्धान् विबुधान् आशामयूरदण्डिमुष्यान् ।
 शिथिलीकृतदुर्मताभिमानान्निजभाष्यश्रवणोत्सुकांश्चकार ॥ १४१ ॥
 प्रतिपद्य तु बाहुलिकान् मडर्षो विनयिभ्यः प्रविवृण्वति स्वभाष्यम् ।
 अवदन्नसङ्घिषावः प्रवीणाः समये केचिदथाऽऽर्द्धताभिधाने ॥ १४२ ॥
 ननु ज्वमज्वमास्रवं य श्रितवत्संवरनिर्जरी य बन्धः ।
 अपि मोक्ष उपैषि सप्तसङ्ख्यात्र पदार्थान् कथमेव सप्तसङ्ख्या ॥ १४३ ॥
 कथयाऽऽर्द्धतं ज्वमस्तिकारायं स्फुटमेवंविधं एत्युवाच मौनी ।
 अवदत्स य देहतुल्यमानो दृढकर्माष्टकवेष्टितश्च विद्मन् ॥ १४४ ॥
 अमलाननशुर्घटादिवत्स्यात्स न नित्योऽपि य मानुषाख्य देहात् ।
 गजदेहमयन्विशेन्न कृत्स्नं प्रविशेय्य प्लुषिदेहमयकृत्स्नः ॥ १४५ ॥
 उपयान्ति य केचन प्रतीका मलता संडननेन सङ्गमेऽस्य ।
 अपयान्त्यधिजग्मुषोऽल्पदेहं तदयं देहसमः समश्रुतेश्च ॥ १४६ ॥

उपयन्त एमे तथाऽपयन्तो यद्वि वर्ष्मव न श्रुवतां भजेयुः ।
 प्रभवेयुरनात्मनः कथं ते कथमात्मावयवाः प्रयन्तु तस्मिन् ॥ १४७ ॥
 जनितारङ्गिताः क्षयेण लीनाः समुपायान्त्यपयान्ति याऽऽत्मनस्ते ।
 अमुकोपयितः प्रयाति कृत्स्नं त्वमुक्त्वापयितः प्रयात्यकृत्स्नम् ॥ १४८ ॥
 किमयेतनतोत येतनत्वं वद तेषां यरमे विरुद्धमत्या ।
 वपुरुन्मथितं भवेत्तु पूर्वं भत कात्स्न्येन वपुर्न येतयेयुः ॥ १४९ ॥
 यलयन्ति रथं यथैकमत्या भडवो वाञ्छिन भवेमप्रतीताः ।
 एतरेतरमङ्गमेजयन्तु ज्ञापते येतनतामपि प्रपद्य ॥ १५० ॥
 भडवोऽपि नियामकस्य सन्त्यात्सुमते तत्र भजेयुरैकमत्यम् ।
 कथमत्र नियामकस्य तद्भद्रविरडात् कस्यचिद्यद्यदो घटेत ॥ १५१ ॥
 उपयान्ति न यापयान्ति श्रुवावयवाः किन्तु मडत्तरे शरीरे ।
 विकसन्ति य सङ्ख्यन्त्यनिष्टे यतिवर्थात्र निदर्शनं जलौका ॥ १५२ ॥
 यद्वि यैवममी सविड्धियत्वाद्दृष्टवत्ते य विनश्चरा भवेयुः ।
 एति नश्चरतां प्रयाति श्रुवे कृतनाशाकृतसङ्गामौ भवेताम् ॥ १५३ ॥
 अपि यैवमलाब्जवदृभवाब्धौ निजकर्माष्टकभारमग्रजन्तोः ।
 सततोर्ध्वगतिस्वर्गपमोक्षस्तव सिद्धान्तसमर्थितो न सिध्येत् ॥ १५४ ॥
 अपि साधनभूतसमभङ्गीनयमप्यार्हतं नाऽऽद्रियामहे ते
 परमार्थसतां विरोधमाजो स्थितिरैकत्र हि नैकदा घटेत ॥ १५५ ॥
 एति माध्यमिकेषु भङ्गदर्पेष्वथ भाष्याणि स नैमिशे वितत्य ।
 दृष्टान् भरतांश्च शूरसेनान् कुरुपाञ्चालमुभान् बहून्जैषीत् ॥ १५६ ॥
 पटुयुक्तिनिवृत्तसर्वशास्त्रं गुरुभट्टोदयनादिकैरज्यम् ।
 स हि भाण्डनकारभूढर्षं बहुधा व्युद्य वशंवदं चकार ॥ १५७ ॥
 तदनन्तरमेष कामरूपानधिगत्यार्त्विनवोपशब्दगुमम् ।
 अजयत्किल शाक्तभाष्यकारं स य भङ्गो मनसेदमालुलोये ॥ १५८ ॥
 निगमाञ्जविकासिवालभानोर्न समोऽमुष्य विलोक्यते त्रिलोक्याम् ।
 न कथञ्चन मद्भ्रंशवदोऽसौ तदमुं दैवतकृत्यया हरेयम् ॥ १५९ ॥
 एति गूढमसौ विचिन्त्य पश्चात् सड शिष्यैः सडसा स्वशाक्तभाष्यम् ।
 परिहृत्य जनापवादात्मीत्या यमिनः शिष्य एवान्ववर्ततैषः ॥ १६० ॥

નિજશિષ્યાપદં ગતાનુદીચ્યાનિતિ કૃત્વાડથ વિદેહકૌશલાઘૈઃ ।
વિહિતાપચિતિસ્તથાડગવડ્ગેષ્વયમાસ્તીર્યં યશો જગામ ગૌડાન્ ॥ ૧૬૧ ॥

અભિભૂય મુરારિમિશ્રવર્યં સહસા ચોદયન્ વિજિત્ય વાદે ।
અવધૂય ચ ધર્મગુમમિશ્રં સ્વયશઃ પ્રૌઢમગાપયત્સ ગૌડાન્ ॥ ૧૬૨ ॥

પૂર્વં યેન વિમોહિતા દ્વિજવરાસ્તસ્યાસતોડરીન્ કલૌ
બુદ્ધસ્ય પ્રભિભેદ મરકરિવરસ્તાન્ ભાસ્કરાદીન્ ક્ષણાત્ ।
શાસ્ત્રામ્નાયવિનિન્દકેન કુથિયા કૂટપ્રવાદાગ્રહા-
ન્નિષણાતો નિગમાગમાદિષુ મતં દક્ષસ્ય કૂટગ્રહે ॥ ૧૬૩ ॥

શાક્તૈઃ પાશુપતૈરપિ ક્ષપણકૈઃ કાપાલિકૈર્વૈષ્ણવૈ-
રચન્ચૈરખિલૈઃ ખિલં ખલુ ખલૈર્દુર્વાદિભિર્વૈદિકમ્ ।
માર્ગં રક્ષિતુમુગ્રવાદિવિજયં નો માનહેતોર્વ્યધા-
ત્સર્વજ્ઞો ન યતોડસ્ય સમ્ભવતિ સમ્માનગ્રહગ્રસ્તતા ॥ ૧૬૪ ॥

દિષ્ટે પદ્મજવિષ્ટરેણ જગતામાઘૈન તત્સૂનુભિ -
ર્નિર્દિષ્ટે સનકાદિભિઃ પરિચિતે પ્રાચેતસાઘૈરપિ ।
શ્રૌતાદ્વૈતપથે પરાત્મભિદુરાન્ દુર્વાદિનઃ કણ્ટકાન્
પ્રોદ્ધત્યાય ચકાર તત્ર કરુણો મોક્ષાધ્વગક્ષુણ્ણતામ્ ॥ ૧૬૫ ॥

શાન્તિર્દાન્તિવિરાગતે હ્યુપરતિઃ ક્ષાન્તિઃ પરૈકાગ્રતા
શ્રદ્ધેતિ પ્રથિતાભિરેધિતતનૌ ષડ્ગુત્રવન્માતૃભિઃ ।
ભિક્ષુક્ષોણિપતૌ પિચણ્ડલતરોચ્ચણ્ડાતિકણ્ડૂચ્ચલ-
ત્યાખણ્ડાસુરખણ્ડનૈકરસિકે બાઘા બુધાનાં કુતઃ ॥ ૧૬૬ ॥

ચત્રાડડરમ્ભજકાહલાકલકલૈર્લોકાયતો વિદ્રુતઃ
કાણાઃ કાણભુજાસ્તુ સૈન્યરજસા સાડ્ધ્યૈર્ધૃતાસાડ્ધ્યધીઃ ।
યુદ્ધ્વા તેષુ પલાયિતેષુ સહસા યોગાઃ સહેવાદ્રવન્
કો વા વાદિભટઃ પટ્ટર્ભુવિ ભવેદ્રસ્તું પુરસ્તાન્મુનેઃ ॥ ૧૬૭ ॥

ઉચ્ચણ્ડે પણબન્ધબન્ધુરતરે વાચ્યમક્ષમાપતેઃ
પૂર્વં મણ્ડનખણ્ડને સમુદભૂઘો ડિણ્ડિમાડમ્ભરઃ ।
જાતાઃ શબ્દપરમ્પરાસ્તત ઇમાઃ પાખણ્ડદુર્વાદિના-
મધ શ્રોત્રતટાટવીષુ દધતે દાવાનલજવાલતામ્ ॥ ૧૬૮ ॥

भुङ्क्षो युद्धसमुद्यतः किल पुनः स्थित्वा क्षणान्निद्रुतः

कोणो द्राक्कण्णामुज्वलीयत तमःस्तोमावृतो गौतमः ।

भग्नोऽसौ कपिलः पलायत ततः पातञ्जलाश्चाञ्जलिं

यङ्कुस्तस्य यतीशितुश्चतुरता केनोपमीयेत सा ॥ १६८ ॥

उस्तत्राहं गृहीताः कतिचन समरे वैदिका वादियोधाः

काणादाधाः परे तु प्रसभमभिहता उन्त लोकायताधाः ।

गाढं बन्दीकृतास्ते सुचिरमथ पुनः स्वस्वराज्ये नियुक्ताः

सेवन्ते तं विचित्रा यतिधरणिपतेः शरता वा दया वा ॥ १७० ॥

शान्त्याद्यैर्णववाडवानलशिभा सत्यात्मवात्या दया-

ज्योत्स्नादर्शनिशाडथ शान्तिनविनीराकाशशाङ्कुद्युतिः ।

आस्तिष्ठयद्गुमदावपावकनवज्वालावली सत्कथा-

उंसीप्रावृडभण्डिउ दण्डिपतिना पाभण्डवाड्मण्डवी ॥ १७१ ॥

अद्वैतामृतवर्षिभिः परगुरुव्याडारधाराधरैः

कान्तैर्हन्त समन्ततः प्रसुमरैरुद्धत्तापत्रयैः ।

दुर्भिक्षं स्वपरैकताङ्गलगतं दुर्भिक्षुसम्पादितं

शान्तं सम्प्रति भण्डिताय निभिडाः पाभण्डयण्डातपाः ॥ १७२ ॥

शान्तानां सुभटाः कपालिकपतद्ग्राहग्रहव्यावृताः

काणादप्रतिहारिणः क्षपण्डकक्षोणीशिवैतालिकाः ।

सामन्ताश्च दिगम्बरान्वयभुवश्चावार्कवंशाङ्कुरा

नव्याः केचिदलं मुनीश्वरगिरा नीताः कथाशेषताम् ॥ १७३ ॥

एति सकलदिशासु द्वैतवार्तानिपृत्तौ

स्वयमथ परितस्तारायमद्वैतवर्त्म ।

प्रतिदिनमपि कुर्वन् सर्वसन्देशमोक्षं

रविरिव तिमिरौघे सम्प्रशान्ते मलः स्वम् ॥

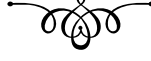
एति श्रीमाधवीये तत्तदाशाज्यकौतुकी ।

सङ्क्षेपशङ्करज्ये सर्गः पञ्चदशोऽभवत् ॥ १५ ॥

आदितः श्लोकाः १७३६ ।

शङ्करदिग्विजयम्

॥ १६. षोडशः सर्गः श्रीमदाचार्याणां शारदापीठवासवार्णनम् ॥

अथ षोडशः सर्गः - ॥ १६ ॥

अथ यदा जितवान्यतिशेभरोऽभिनवगुप्तमनुत्तममान्त्रिकम् ।

स तु तदाऽपञ्चितो यतिगोचरं छतमनाः कृतवानपगोरणम् ॥ १ ॥

स ततोऽभियथार मृढबुद्धिर्यतिशार्दूलममुं प्ररुढरोषः ।

अचिकित्स्यतमो भिषग्भिरस्मादजनिष्टास्य भगन्दराप्यरोगः ॥ २ ॥

अचिकित्स्यभगन्दराप्यरोगप्रसरच्छोषितपङ्किलस्वशाट्याः ।

अजुगुप्सविशोधनाद्विदुषां परिचर्यामकृतास्य तोटकार्थः ॥ ३ ॥

भगन्दरव्याधिनिपीडितं गुरुं निरीक्ष्य शिष्याः समबोधयञ्जनैः ।

नोपेक्षणीयो भगवन् मडामयस्त्वपीडितः शत्रुरिविद्धिमाप्नुयात् ॥ ४ ॥

ममत्वडानाद्भवता शरीरके न गण्यते व्याधिकृताऽऽर्तिरीदृशी ।

पश्यन्त अेवान्तिकवर्तिनो वयं भृशातुराः स्मः सडसा व्यथासडाः ॥ ५ ॥

चिकित्सका व्याधिनिदानकोविदाः सम्प्रश्ननीया भगवन्नितस्ततः ।

प्रत्यक्षवत्सम्प्रति सन्ति पूरुषा ञ्वातुवेदे गदितार्थसिद्धिदाः ॥ ६ ॥

उपेक्षमारोऽपि गुरावनास्थया शरीरकाद्यौ सुभमात्मनीश्वरैः ।

नोपेक्षणीयं गुरुदुःखदृष्टमिदुःखं विनेयैरिति शास्त्रनिश्चयः ॥ ७ ॥

स्वस्थे भवत्पादसरोरुड्वये स्वस्था वयं यन्मधुपायिवृत्तयः ।

तस्माद्भवेत्तावकविग्रहो यथा स्वस्थस्तथा वाञ्छति पूज्य नो मनः ॥ ८ ॥

व्याधिर्हि जन्मान्तरपापपाको भोगेन तस्मात् क्षपणीय अेषः ।

अभुज्यमानः पुरुषं न मुञ्चेज्जन्मान्तरेऽपीति हि शास्त्रवाद्यः ॥ ९ ॥

व्याधिर्द्विधाऽसौ कथितो हि विद्भिः कर्मोद्भवो धातुकृतस्तथेति ।

आद्यक्षयः कर्मण अेव लीनाञ्चिकित्साया स्थाव्यरमोदितस्य ॥ १० ॥

सङ्कीयतां कर्मण्येव सङ्ख्याद्व्याधिः प्रवृत्तो न चिदित्यथे मया ।
पतेच्छरीरं यद्वि तन्निमित्ततः पतत्ववश्यं न विभेगि किञ्चन ॥ ११ ॥

सत्यं गुरो ते न शरीरलोभः स्पृहालुता नस्तु यिराय तस्मै ।
त्वञ्जुवनेनैव हि ज्वनं नः पाथश्चराणां जलमेव तद्धि ॥ १२ ॥

स्वयं कृतार्थाः परतुष्टितोः कुर्वन्ति सन्तो निजदेउरक्षाम् ।
तस्माच्छरीरं परिरक्षणीयं त्वयाऽपि लोकस्य छिताय विद्धन् ॥ १३ ॥

निर्बन्धतो गुरुवरः प्रददावनुज्ञां

द्विग्व्यो भिषग्वरसमानयनाय तेभ्यः ।

नत्वा गुरुं प्रतिदिशं प्रययुः प्रलृष्टाः

शिष्याः प्रवासकुशला हरिभक्तिभाजः ॥ १४ ॥

प्रायो नृपं कविजना भिषजो वदान्यं

वित्तार्थिनः प्रतिदिनं कुशला जुषन्ते ।

तस्मादमी नृपपुरेषु निरीक्षाणीया

छत्येव येतसि मनोरथमादधानाः ॥ १५ ॥

तेऽतीत्य देशान् अडुलान् स्वकार्यसिद्धयै क्वचिद्राजपुरे भिषग्भिः ।

अवाप्य सन्दर्शनभाषणानि समानयंस्तान् गुरुवर्यपार्श्वम् ॥ १६ ॥

ततो द्विजेन्द्रैर्निजसेवकैस्तान् सन्तोषितान् स्वाभिमतार्थदानैः ।

यदत्र कर्तव्यमुदीर्यतां तत्कुर्मः स्वशक्येति वदाञ्जगौ सः ॥ १७ ॥

उपगुहं भिषजः परिभाषते गद्य उद्वेत्य तनुं तनुमध्यगः ।

यद्विदमस्य विधेयमिदं ध्रुवं वदत रोगतमस्तिमिरारयः ॥ १८ ॥

शिरमुपेक्षितवानडमेतकं दुरितजोऽयमिति प्रतिभाति मे ।

तदपि शिष्यगणैर्निरुद्धिस्युः प्रहितवान् भवदानयनाय तान् ॥ १९ ॥

निगदिते मुनिनेति भिषग्वरा विदधिरे अडुधा गद्यसङ्ख्याः ।

न च शशाम गङ्गा अडुतापटो विमनसः पटवो भिषजोऽभवन् ॥ २० ॥

अथ मुनिर्विमनस्त्वसमन्वितानिदमवोचत सिद्धभिषग्वरान् ।

अटत गेडमगात्समयो अडुर्गदुते भवतामित षड्युषाम् ॥ २१ ॥

दिनययं गणयन् पथिलोचनः प्रियजनो निवसेद्विरडातुरः ।

નરપતિર્ભવતાં શરણં ધ્રુવં સ ચ વિદેશગમં શ્રુતવાન્યદિ ॥ ૨૨ ॥
 રુષિતવાન્ન ચ વો વિતરેન્નૃપઃ ક્ષિતજીવિતમક્ષતશાસનઃ ।
 તુરગવન્નૃપતિશ્ચલમાનસો ભિષજમન્યમસૌ વિદધીત વા ॥ ૨૩ ॥
 જનપદો વિરલો ગદહારકૈર્બહુલરુગણજનઃ પ્રકૃતેરતઃ ।
 મૃગયતે ભવતો ભવતાં ગૃહે ગદિજનઃ સહિતું ગદમક્ષમઃ ॥ ૨૪ ॥
 પિતૃકૃતા જનિરસ્ય શરીરિણઃ સમવનં ગદહારિષુ તિષ્ઠતિ ।
 જનિતમપ્યકૃલં ભિષજં વિના ભિષગસૌ હરિરેવ તનૂભૂતઃ ॥ ૨૫ ॥
 યદ્દુદિતં ભવતા વિતથં ન તત્તદપિ ન ક્ષમતે પ્રજિતું મનઃ ।
 સુરભુવં પ્રવિહાય મનુષ્યગાં પ્રજિતુમિચ્છતિ કોડત્ર નરઃ સુધીઃ ॥ ૨૬ ॥
 ઇતિ નિગદ્ય યયુર્ભિષજો ગણા વિમનસઃ પટવોડપિ નિજાન્ ગૃહાન્ ।
 અથ મુનિર્વિજન્મમતાં તનૌ ગુરુવરો ગુરુદુઃખમસોઢ સઃ ॥ ૨૭ ॥
 પ્રથિતૈરવનૌ પરઃસહસ્રૈરગદક્રુરચયૈરથાચિકિત્સ્યે ।
 પ્રબલે સતિ હા ભગન્દરાખ્યે સ્મરતિ સ્મ સ્મરશાસનં મુનીન્દ્રઃ ॥ ૨૮ ॥
 સ્મરશાસનશાસનાન્નિયુક્તૌ દ્વિજવેષં પ્રવિધાય ભૂમિમામૌ ।
 ઉપસેદતુરશ્ચિનૌ ચ દેવૌ સુભુજૌ સાઞ્જનલોચનૌ સુપુસ્તૌ ॥ ૨૯ ॥
 યતિવર્થ ચિકિત્સિતું ન શક્યા પરકૃત્યાજનિતા હિ તે રુગેષા ।
 ઇતિ તં સમુદીર્ય યોગિવર્થં વિબુધૌ તૌ પ્રતિજગ્મતુર્યથેતમ્ ॥ ૩૦ ॥
 તદનુ સ્વગુરોર્ગદાપનુસ્યૈ પરમન્ત્રં તુ જજાપ જાતમન્યુઃ ।
 મુહુરાર્યપદેન વાર્યમાણોડપ્પરિવર્ગોડપ્યનુકમ્પિનાડબ્જપાદઃ ॥ ૩૧ ॥
 અમુનૈવ તતો ગદેન નીચઃ પ્રતિયાતેન હતો મમાર ગુમઃ ।
 મતિપૂર્વકૃતો મહાનુભાવેષ્વનયઃ કસ્ય ભવેત્સુખોપલબ્ધૈ ॥ ૩૨ ॥
 સ્વસ્થઃ સોડયં બ્રહ્મ સાયં કદાચિદ્ધ્યાયન્ ગડ્ગાપૂરસડ્ગાર્દ્રવાતૈઃ ।
 આગચ્છન્તં સૈકતે પ્રત્યગચ્છદોગીશાનં ગૌડપાદાભિધાનમ્ ॥ ૩૩ ॥
 પાણૌ કુલશ્ચેતપક્રુરુશ્રીમૈત્રીપાત્રીભૂતભાસા ઘટેન ।
 આરાદ્રાજકૈરવાનન્દસન્ધ્યારાગારક્તામ્બોદલીલાં દધાનમ્ ॥ ૩૪ ॥
 પાણૌ શોણામ્બોજબુદ્ધયા સમન્તાદ્ભ્રામ્યદ્ભૂડ્ગીમણ્ડલીતુલ્યકુલ્યામ્ ।
 અડ્ગુલ્યગ્રાસડ્ગિરુદ્રાક્ષમાલામડ્ગુષ્ઠાગ્રેણાસકૃદ્ભ્રામયન્તમ્ ॥ ૩૫ ॥

आर्यस्याथो गौढपादस्य पादावभ्यर्थासौ शङ्करः पङ्कजभौ ।
 भक्तिश्रद्धासम्भ्रमाङ्कान्तयेताः प्रब्रह्मस्तथावग्रतः प्राञ्जलिः सन् ॥ ३६ ॥
 सिञ्चन्नेन क्षीरवाराशिवीथीसायिव्यायाऽऽसन्नयत्नैः कटाक्षैः ।
 दन्तज्योत्स्नादन्तुराश्वापि कुर्वन्नाशाः सूक्तिं सन्धे गौढपादः ॥ ३७ ॥
 कञ्चित्सर्वा वेत्सि गोविन्दनानो लुधा विधा संसृष्ट्वा रङ्गुधा ।
 कञ्चित्तत्वं तत्त्वमानन्दरूपं नित्यं सञ्चिन्निर्मलं वेत्सि वेधम् ॥ ३८ ॥
 भक्त्या युक्ता स्वानुरक्ता विरक्ताः शान्ता दान्ताः सन्ततं श्रद्धधानाः ।
 कञ्चित्तत्त्वज्ञानकामा विनीताः शुश्रूषन्ते शिष्यवर्या गुरुं त्वाम् ॥ ३९ ॥
 कञ्चिन्नित्याः शत्रवो निर्जितास्ते कञ्चित्प्राप्ताः सद्गुणाः शान्तिपूर्वाः ।
 कञ्चिद्योगः साधितोऽष्टाङ्गयुक्तः कञ्चिच्चित्तं साधुचित्तत्वगं ते ॥ ४० ॥
 एत्यद्वैताचार्यवर्येण तेन प्रेम्णा पृष्टः शङ्करः साधुशीलः ।
 भक्त्युद्रेकाद्वाष्पपर्याकुलाक्षो भग्नमूर्धन्यञ्जलिं व्याजहार ॥ ४१ ॥
 यद्यत्पृष्टं स्पष्टमाचार्यपादैस्तत्तत्सर्वं भो भविष्यत्यवश्यम् ।
 कारुण्याभ्येः क्लययुष्मत्कटाक्षैर्दृष्टस्याऽऽडुदुर्लभं किन्नु जन्तोः ॥ ४२ ॥
 भूको वाग्मी मन्धीः पण्डिताग्र्यः पापाचारः पुण्यनिष्ठेषु गण्यः ।
 कामासक्तः कीर्तिमान्निःस्पृष्टाणामार्यापाङ्गालोकतः स्यात्क्षणेन ॥ ४३ ॥
 लेशं वाऽपि ज्ञातुमीष्टे पुमान्कः सीमातीतस्याद्य युष्मन्मडिम्नः ।
 तुष्ट्वाऽत्यन्तं तत्त्वविधोपदेष्टा जातः साक्षाद्यस्य वैयासकिः सः ॥ ४४ ॥
 आजानात्मज्ञानसिद्धं यमारादौदासीन्याज्जातमात्रं प्रजन्तम् ।
 प्रेमावेशात्पुत्र पुत्रेति शोचन्पाराशर्यः पृष्ठतोऽनुप्रपेदे ॥ ४५ ॥
 यश्चाऽऽलूतो योगभाष्यप्रणेत्रा पित्रा प्राप्तः स प्रपञ्चैकभावम् ।
 सर्वालन्ताशीलनाधोग्भूमेः प्रत्याकोशं प्रातनोद्धृष्टरूपः ॥ ४६ ॥
 तत्तादृक्षज्ञानपाथोषियुष्मत्पादद्वन्द्वं पद्मसौलार्दलृधम् ।
 दैवादत्तदीनदृग्गोचरश्चेद्भक्तस्यैतद्भागधेयं ऽयमेयम् ॥ ४७ ॥
 एत्याकण्ठ्याथाभ्रवीद्गौडपादो वत्स श्रुत्वा वास्तवांस्त्वद्गुणैधान् ।
 द्रष्टुं शान्तस्वान्तवन्तं मम त्वां गाढोत्कण्ठागर्भितं चित्तमासीत् ॥ ४८ ॥
 कृतास्त्वया भाष्यमुभा निबन्धा मत्कारिकावाशिजनुःसुभाकार्काः ।
 श्रुत्वेति गोविन्दमुभात्प्रलृष्य दृग्ध्वनीनोऽस्मि तवाद्य विद्मन् ॥ ४९ ॥

षंति स्फुटं प्रोक्तवते विनीतः सोऽश्रावयद्भाष्यमशेषमस्मै ।
 विशिष्य माण्डूक्यगभाष्ययुगं श्रुत्वा प्रलुष्यन्निदमभवीत्तम् ॥ ५० ॥
 मठारिकाभावविभोषिताद्गुणमाण्डूक्यभाष्यश्रवणोत्थलर्षः ।
 दातुं वरं ते विदुषां वराय प्रोत्साहयत्याशु वरं वृणीष्व ॥ ५१ ॥
 स प्राह पर्यायशुद्धिर्मीक्ष्य भवन्तमद्राक्षमतिष्यपूरुषम् ।
 वरः परः कोऽस्ति तथाऽपि चिन्तनं चित्तत्वगं मेऽस्तु गुरो निरन्तरम् ॥ ५२ ॥
 तथेति सोऽन्तर्धिभपास्तमोडे गते चिरञ्छिविमुनावथासौ ।
 वृत्तान्तमेतं स मुदाऽऽश्रवेभ्यः संश्रावयंस्तां क्षणदामनैषीत् ॥ ५३ ॥
 अथ धुनधामुषसि क्षमीन्द्रो निर्वर्त्य नित्यं विधिवत्स शिष्यैः ।
 तीरे निदिध्यासनलालसोऽभूद्दान्तरेऽश्रूयत लोकावर्ता ॥ ५४ ॥
 जम्बूद्वीपं शस्यतेऽस्यां पृथिव्यां तत्राप्येतन्मण्डलं भारताप्यम् ।
 काश्मीराप्यं मण्डलं तत्र शस्तं यत्राऽऽस्तेऽसौ शारदा वागधीशा ॥ ५५ ॥
 द्वारैर्युक्तं माण्डूपैस्तथ्यतुर्भिर्य्या गेहं यत्र सर्वज्ञपीठम् ।
 यत्राऽऽरोडे सर्ववित्सज्जनानां नान्ये सर्वे यत्प्रवेष्टुं क्षमन्ते ॥ ५६ ॥
 प्राच्याः प्राच्यां पश्चिमाः पश्चिमायां ये योदीय्यास्तामुदीर्यां प्रपन्नाः ।
 सर्वज्ञास्तद्धारमुद्धाटयन्तो दाक्षा नद्धं नो तद्गुद्धाटयन्ति ॥ ५७ ॥
 वार्तामुपश्रुत्य स दाक्षिणात्यो मानं तदीयं परिभातुमिच्छन् ।
 काश्मीरदेशाय जगाम लृष्टः श्रीशङ्करो द्वारमपावरीतुम् ॥ ५८ ॥
 द्वारं पिनद्धं डिल दाक्षिणात्यं न सन्ति विद्वांस एतीह दाक्षाः ।
 तां किंवदन्तीं विह्वलां विधातुं जगाम देवीनिलयाय लृष्यन् ॥ ५९ ॥
 वादिप्रातगजेन्द्रमुर्मदघटादुर्गवसङ्घुर्षण-
 श्रीमच्छङ्करदेशिकेन्द्रमृगराजायाति सर्वार्थवित् ।
 दूरं गच्छत वादिदुःशठगजाः संन्यासदंष्ट्रायुधो
 वेदान्तोरुवनान्श्रयस्तदपरं द्वैतं वनं लक्षति ॥ ६० ॥
 करटतटान्तवान्तमदसौरभसारभर-
 स्मलदलिसम्भ्रमत्कलभकुम्भविजृम्भिभलः ।
 हरिस्त्रिव जम्बुकानमदन्तगजान्कुञ्जना-

नपि भलु नाक्षिगोयरयतीड यतिर्डतकान् ॥ ६१ ॥

संश्रावयन्नध्वनि देशिकेन्द्रः श्रीदक्षिणद्वारभुवं प्रपेदे
कवाटमुद्गाट्य निवेष्टुकाभं ससम्भ्रमं वादिगणो न्यरौत्सीत् ॥ ६२ ॥

अथाभ्रवीद्वादिगणः स देशिकं किमर्थमेवं बहुसम्भ्रमद्विया ।
यदत्र कार्यं तद्दृष्टीर्यतां शनैर्न सम्भ्रमः कर्तुमलं तदीप्सितम् ॥ ६३ ॥

यः कश्चदेत्येतु परीक्षितुं चेद्रेदाप्पिलं नाविदितं ममाणु ।
एत्थं भवान्वक्ति समुन्नतीच्छो दत्त्वा परीक्षां प्रज देवतालयम् ॥ ६४ ॥

षड्भाववादी कण्ठाभुजमतस्थः पप्रच्छ तं स्वीयरडस्यमेकम् ।
संयोगभाजः परमाणुयुग्माज्जातं हि सुक्ष्मं द्युण्डुं मतं नः ॥ ६५ ॥

यत्स्यादणुत्वं तद्गुणाश्रितं तज्जयेत कस्माद सर्वविद्येत् ।
नो येलभुत्वं तत्र वक्तुमेते सर्वज्ञभाषां विडितां भ्रुवन्ति ॥ ६६ ॥

या द्वित्यसङ्ख्या परमाणुनिष्ठा सा कारणं तस्य गतस्य मात्रा ।
एतीरिते तद्भयनं प्रपूज्य स्वयं न्यवर्तिष्ट कणादलक्ष्मीः ॥ ६७ ॥

तत्रापि नैयायिक आत्तगर्वः कणादपक्षाच्चरणाक्षपक्षे ।
मुक्तोर्विशेष वद सर्वविद्येत्रो येत्प्रतिज्ञां त्यज सर्ववित्त्वे ॥ ६८ ॥

अत्यन्तनाशे गुणसङ्गतेर्या स्थितिर्नभोवत्कणामक्षपक्षे ।
मुक्तिस्तदीये यरणाक्षपक्षे साऽऽनन्दसंविताऽडिता विमुक्तिः ॥ ६९ ॥

पदार्थभेदः स्फुट एव सिद्धस्तथेश्वरः सर्वजगद्धिधाता ।
स एशवादीत्युदितेऽभिनन्द्य नैयायिकोऽपि न्यवृत्तनिरोधात् ॥ ७० ॥

तं कापिलः प्राड य मूलयोनिः किं वा स्वतन्त्रा विदधिष्ठिता वा ।
जगन्निदानं वद सर्ववित्त्वात्रो येत्प्रवेशस्तव दुर्लभः स्यात् ॥ ७१ ॥

सा विश्वयोनिर्बहुभुवभागिनी स्वयं स्वतन्त्रा त्रिगुणालिका सती ।
एत्येत्र सिद्धान्तगतिस्तु कापिली वेदान्तपक्षे परतन्त्रता मता ॥ ७२ ॥

ततो नदन्तो न्यरुधन् सगर्वा दत्त्वा परीक्षां प्रज धाम देव्याः ।
भौद्धास्तथा सम्प्रथिताः पृथिव्यां भाड्यार्थविज्ञानकशुन्यवाटैः ॥ ७३ ॥

भाड्यार्थवाटो द्विविधस्तदन्तरं वाच्यं विविक्षुर्यदि देवतालयम् ।
विज्ञानवादस्य य किं विभेदकं भवन्मतादभ्रूडि ततः परं प्रज ॥ ७४ ॥

सौत्रान्तिको वञ्जितो विवेधजातं विद्गाधिगम्यं त्वितरोऽक्षिगम्यम् ।
तयोस्तयोर्भङ्गगुरताऽविशिष्टा भेदः कियान्वेदनवेधभागी ॥ ७५ ॥

विज्ञानवादी क्षणिकत्वमेषामङ्गीयकारापि बहुत्वमेव ।
वेदान्तवादी स्थिरसंविदेकेत्यङ्गीयकारेति मडान्विशेषः ॥ ७६ ॥

अथाब्रवीद्दिवसनानुसारी रडस्यमेकं वद सर्वविष्येत् ।
यदस्ति कायोत्तरशब्दवाच्यं तद्धिं मतेऽस्मिन्वद देशिकाऽऽशु ॥ ७७ ॥

तत्राऽऽऽ देशिकवरः शृणु रोयते
येज्जुवादिपञ्चकमभीष्टमुदाहरन्ति ।

तच्छब्दवाच्यमिति जैनमतेऽप्रशस्ते
यद्यस्ति बोद्धुमपरं कथयाऽऽशु तन्मे ॥ ७८ ॥

दत्तोत्तरे वादिगणो तु बाह्ये बभाषा कश्चित्तिकल जैमिनीयः ।
शब्दः डिमात्मा वद जैमिनीये द्रव्यं गुणो वेति ततो प्रज त्वम् ॥ ७९ ॥

नित्या वार्ताः सर्वगाः श्रोत्रवेधा यत्तद्रूपं शब्दजालं य नित्यम् ।
द्रव्यं व्यापीत्यब्रुवञ्जैमिनीया षत्येवं तं प्रोक्तवान्देशिकेन्द्रः ॥ ८० ॥

शास्त्रेषु सर्वेष्वपि दत्तवन्तं प्रत्युत्तरं तं समपूजयंस्ते ।
द्वारं समुद्राट्य ददुश्च मार्गं ततो विवेशान्तरभूमिभागम् ॥ ८१ ॥

पाणौ सानन्दनमसाववलम्ब्य विधा-
भद्रासनं तद्भरोढुमनाश्चयाल ।
अत्रान्तरे विधिवधूर्विबुधाग्रगण्य-
माथार्यशङ्करमवोच्यदनङ्गवाचा ॥ ८२ ॥

सर्वज्ञता तेऽस्ति पुरैव यस्मात्सर्वत्र पर्यैक्षि भवान्न येत्ते ।
विरिञ्चिःरूपान्तरविश्वरूपः शिष्यः कथं स्यात्प्रतिताग्रणीः सः ॥ ८३ ॥

सर्वज्ञतैकैव भवेन्न उेतुः पीठाधिरोडे परिशुद्धता य ।
सा तेऽस्ति वा नेति विथार्यमेतत्तिष्ठ क्षणं त्वं कुरु साडसं मा ॥ ८४ ॥

त्वं याङ्गनाः समुपभुज्य कलारडस्य-
प्रावीण्यभाजनसामूर्यतिधर्मनिष्ठः ।
प्रारोढुमीदृशपदं कथमर्हता ते
सर्वज्ञतेय विमलत्वमपीड उेतुः ॥ ८५ ॥

नास्मिञ्शरीरे कृतकिल्बिषोऽडं

जन्मप्रभृत्यम्भ न सन्दिडेऽडम् ।

व्यधायि देहान्तरसंश्रयाध-

न्न तेन लिप्येत छि कर्मणाऽन्यः ॥ ८६ ॥

धत्थं निरुत्तरपदां स विधाय देवीं

सर्वज्ञापीठमधिरुज्य ननन्द सभ्यः ।

सम्मनितोऽभवदसौ विबुधेश्च वाण्या

गार्ग्या कडोलमुभरैरिव याज्ञवल्क्यः ॥ ८७ ॥

वाद्यप्रादुर्विनोद्यप्रतिकथनसुधीवाद्युवदितर्क-

न्यङ्कारस्वैरधाटीभरितडरिदुपन्यस्तमाडानुभाव्यः ।

सर्वज्ञो वस्तुमर्द्धस्त्वमिति बहुमतः स्फारमारत्यमोघ-

श्वाद्याजोद्युष्यमाणो जयति यतिपतेः शारदापीठवासः ॥ ८८ ॥

कुत्राप्यासीत्प्रलीनेक्ष्णायराज्ञाकथा कापिली क्वापि लीना

भग्नाऽभग्ना गुरुक्तिः क्वचिद्यजनि परं भट्टपाद्यप्रवादः ।

भूमावायोगकाशाद्यजनिमतमथाभूतवाग्भेदवार्ता

दुर्दान्तभ्रज्जमविद्यागुरुदुरुदकथादुन्दुभेर्धिन्यमेतः ॥ ८९ ॥

काशाद्यः क्व प्राशाद्यः क्व य कपिलवयः क्वाक्षिपाद्यप्रवादः

क्वाप्यन्या योगकन्या क्व गुरुतरतिलघुः क्वापि भाट्टप्रघट्टम् ।

क द्वैताद्वैतवार्ता क्षपाज्ञाकविकृतिः क्वापि पाषण्ड्यषण्ड-

ध्वान्तध्वंसैकमानोर्जयति यतिपतेः शारदापीठवासो ॥ ९० ॥

ततो दिविषदध्वनि त्वरितमध्वराशावली-

धुरन्धरसमीरितत्रिदशपाणिङ्कोणालतः ।

अरुन्ध्र उरिदन्तरं स्वरभरैर्भ्रमत्सिन्धुभि

र्धनाधनधनारत्रपथमयन्धुभिर्दुन्दुभिः ॥ ९१ ॥

क्यभरवडनं पुलोमजायाः कतिचिदडान्यपगर्भकं यथा स्यात् ।

गुरुशिरसि तथा सुधाशनाः स्वस्तरुकुसुमान्यथ उर्ध्वतोऽभ्यवर्षन् ॥ ९२ ॥

धत्ति मुनिरतितुष्टोऽध्युष्य सर्वज्ञापीठं

निजमतगुरुतायै नो पुनर्मानडेतोः ।

कतिथन विनिवेश्याथर्षशङ्गाश्रमाद्यौ

मुनिरथ बधरी स प्राप कैश्चित्स्वशिष्यैः ॥ ९३ ॥

दिवसान्विनिनाथ तत्र कांश्चित्स य पातञ्जलतन्त्रनिष्ठितेभ्यः ।
 कृपयापदिशन्स्वसूत्रभाष्यं विजितत्याजित सर्वदृशनेभ्यः ॥ ८४ ॥

नितरां यतिरादुदुराजकरप्रकरमयुरप्रसरस्वयशाः ।
 स्वमयं समयं गमयन्नमयन्दुदयं सदयं सुधियां शुशुभे ॥ ८५ ॥

अेवम्प्रकारैः कलिकल्मषघ्नैः शिवावतारस्य शुभैश्चरित्रैः ।
 द्वात्रिंशदत्युज्ज्वलकीर्तिराशेः समा व्यतीयुः किल शङ्करस्य ॥ ८६ ॥

भाष्यं भूष्यं सुशीलैरकलि कलिमलध्वंसि डैवल्यमूल्यं
 उन्ताउन्ता समन्तात्पुप्रतिनतिदृता भण्डिता पण्डितानाम् ।
 सद्यो विधातिताडसौ विषय विमथनैरमुक्तिपद्यानवधा
 श्रेयो भूयो बुधानामधिकतरमितः शङ्करः किं करोतु ॥ ८७ ॥

उन्ताशोभि यशोभरैस्त्रिजगतीमन्दारकुन्देन्दुभा-
 मुक्ताहारपटीरलीरविडरनीहारतारानिभैः ।
 कारुण्यामृतनिर्जरैः सुकृतिनां दैन्यानलः शुच्यतां
 नीतः शङ्करयोगिना किमधुना सौरभ्यमारभ्यताम् ॥ ८८ ॥

आकान्तानि दिगन्तराणि यशसा साधीयसा भूयसा
 विस्मेराणि दिगन्तराणि रयितान्यत्यद्भुतैः कीडितैः ।
 भक्ताः स्वेषितभुक्तिभुक्तिफलनोपायैः कृतार्थीकृता
 भिक्षुक्षमापतिना किमन्यधुना सौजन्यमातन्यताम् ॥ ८९ ॥

पारिकाङ्क्षीश्वरोऽध्यापदुध्दारकं सेवमानातुलस्वस्तिविस्तारकम् ।
 पापदावानलातापसंहारकं योगिवृन्दाधिपः प्राप केदारकम् ॥ ९० ॥
 तत्रातिशीतार्दितशिष्यसङ्घसंरक्षणायातुलितप्रभावः ।
 तमोदकं प्रार्थयते स्म यन्द्रकलाधरात्तीर्थकरप्रधानः ॥ ९०१ ॥

कर्मन्दिवृन्दपतिना गिरिशोऽर्थितः सन्
 सन्तप्तवारिलहरीं स्वपदारविन्दात् ।
 प्रावर्तयत्प्रथयती यतिनाथकीर्तिं
 याऽद्यापि तत्र समुद्यत्यति तप्ततोया ॥ ९०२ ॥

एति कृतसुरकार्यं नेतुमाज्जमुरेनं
 रजतशिभरशङ्कुं तुङ्गमीशावतारम् ।

विधिशतमभयन्द्रोपेन्द्रवाय्वग्निपूर्वाः

सुरनिकरवरेण्याः सर्षिसङ्घाः ससिद्धाः ॥ १०३ ॥

विद्युद्वल्लीनियुतसमुदारब्धयुद्धैर्विमानैः

सङ्ख्यातीतैः सपदि गगनाभोगमास्थादयन्तः ।

स्तुत्वा देवं त्रिपुरमथनं ते यतीशानवेषं

मन्दारोत्थैः कुसुपनियथैरभ्रुवन्नर्थयन्तः ॥ १०४ ॥

भवानाद्यो देवः कवलितविषः कामदहनः

पुरारातिर्विश्वप्रभवलयलेतुस्त्रिनयनः ।

यदर्थं गां प्राप्नो भवमथन वृत्तं तदधुना

तदायाहि स्वर्गं सपदि गिरिशस्मत्त्रियङ्गते ॥ १०५ ॥

उन्मीलद्धिनयप्रधानसुमनोवाक्यावसाने मडा-

देवे सम्भृतसम्भ्रमे निजपदं गन्तुं मनः कुर्वति ।

शैलादिः प्रमथैः परिष्कृतवपुस्तस्थौ पुरस्तत्क्षणा-

दृक्षा शारदवारिदृग्धवरटाडङ्कारडुङ्कारङ्गत् ॥ १०६ ॥

धन्द्रोपेन्द्रप्रधानैस्त्रिदशपरिवृद्धैः स्तूयमानः प्रसूनै-

दिव्यैरभ्यर्थ्यमानः सरसिरुडभुवा दत्तस्तवावलम्बः ।

आरुड्योक्षाणामग्रं प्रकटितसुजटाजूटयन्द्रावतंसः

शृण्वन्नालोकशब्दं समुदितमृषिभिर्धाम नैजं प्रतस्थे ॥ १०७ ॥

आदितः श्लोकाः १८४३ ।

एति श्रीमाधवीये तच्छारदापीठवासगः ।

सङ्क्षेपशङ्करजये सर्गः पूर्णोऽपि षोडशः ।

एति श्रीमद्विद्यारण्यविरचितः श्रीमच्छङ्करदिग्विजयः समाप्तः ॥

Proofread by Mohan Chettoor

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

